

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 10^{ON}
ΑΡΙΘ. 508

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
~~~~~  
'Αρχισυντάκτης:  
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ  
~~~~~  
Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
~~~~~
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15-ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947
23 Ιουνίου 1937

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΚΑΛΩΣ ΗΛΘΑΝ

Αι γνώμαι διίστανται, όπως θά ε-
γραφαν και οι αρθρογράφοι των κα-
θημερινών συναδελφών, ασχολούμε-
νοι με κανένα σοβαρό ζήτημα. "Άλλοι
λένε ότι ήλθαν στην ώρα τους και άλ-
λοι ότι, απεναντίας, διάστηκαν φέτος
νά μ'ας έλθουν.

Πάντως, και αυτό είναι η γνώμη δ-
λου του κόσμου, το θέσαιον είναι ότι
μ'ας ήλθαν και άρχισαν νά μ'ας ζε-
ματούν.

Καταλάβετε θέβαια περί τίνος πρό-
κειται... "Η μάλλον, το αισθανθήκα-
τε: μιλούμε για τὰ κυνικά καύματα.

"Η "Αθήνα απ' άκρου εις άκρον είναι
αυτές τις μέρες παραδομένες στις
φλόγες του θερινού ήλιοκαυματος.

Το απέφυγαν και θά το αποφεύ-
γουν στο εξής μόνον όσοι έχουν τὰ μέ-
σα νά επιτρέψουν εις έαυτούς την πο-
λυτέλεια μιάς καθόδου εις τας ά-
κτάς, όπου το κύμα δροσερόν και ζω-
ογόνο, εξακολουθεί πάντα νά έρωτοτρο-
πεί με την φλογισμένην αθηναϊκήν γήν,
χωρίς όμως, νά της παραδίδεται πο-
τε.

Εύτυχώς...

□ □

ΜΙΑ ΝΕΑ

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Σε κομψή καλλιτεχνική έκδοση, σιακο-
σμημένη μ' έξωφύλλο του κ. Ν. Καστα-
νάκη και με προσωπογραφία της ποιη-
τριάς από τον κ. Β. Γερμενή, έκκυκλοφό-
ρησε η ποιητική συλλογή «Μέσ' στην Ό-
μίχλη» της συνεργάτιδος μας, δεσποινί-
δος Μαρίας Φαλαγκά.

Τα ποιήματα της δεσποινίδος Φαλαγκά
καλοδουλεμένα, άρμονικά, ευγενικά, εί-
ναι έκδηλώσεις μιάς καρδιάς ευαίσθη-
της, τρυφερής, πονεμένης. Κλείνουν μέσα
τους μιά λεπτή λυρική διάθεση που
άλλοτε παρασύρεται από τον πόνο, άλ-
λοτε παραδίνεται στη χαρά κι' άλλοτε
έγκαρτερεί.

Μιά ευχάριστη έκπληξη είναι το ότι ή
διδ Φαλαγκά μολονότι νεαρωτάτη, δεν
παρασύρθηκε, όπως όλοι οι συνομήλικοί
της, στους αιώνιους κοινότοπους έρωτι-
κούς γλυκασμούς. Το ταλέντο της, βαθύ-
τερο, πρωτοτυπώτερο, πλατύτερο, άγκά-
λισσε όλες τις έκδηλώσεις, όλα τὰ συν-
αισθήματα που πλημμυρίζουν την αν-
θρώπινη ψυχή! Την ψυχή που αισθάνεται
βαθεία.

"Υπάρχουν μέσα στη συλλογή της δίδος
Φαλαγκά ωραιότατα ποιήματα όπως ή
«Περαστική Χαρά», οι «Ανεύθυνοι», το
«Μέσα στην όμίχλη», ή «Κρυφή θλίψη».
κ. λ. π.

"Εκτενέστερα για τὰ ποιήματα της δι-
δος Φαλαγκά, θά γράψουμε στο προ-
σεχές.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

ΤΣΙΜΠΙΕΣ ΤΗΣ ΠΛΑΖ

ΣΕ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ... ΥΠΟΥΛΟ!

Εις των Φαλήρων τας άκτάς,
χίλιες υπάρξεις κατακτάς
με το γλυκό χαμόγελο
το βλέμμα το μελίχιο...
Τελειώνουν όμως οι ψευτιές
μόλις, άπάνω στις θουτιές,
πέσης, άπρόσκετα πολύ,
σε έρώχο... υποβύχιο!

□ □

ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΛΥ... ΘΕΡΜΗ!

Στά θέλητρά σας τὰ θερμά
ένω όλο το είναι μου όρμα
και σ'ας μιλω έρωτικά,
γοητευτική κυρία...
"Εσείς με βλέμμα παγερό
και: «Τόν κακό σου τόν καιρό!»
με κάνετε νά βρίσκωμαι
εις το λουτρού νά κρύα!

□ □

ΣΕ ΜΙΑ... ΧΟΝΤΡΟΒΑΡΕΛΑ!

Με κύτταξες γλυκά-γλυκά
και μούπες λίαν προκλητικά
πως π'ας στον "Αλιμο συχνά
τὰ κάλλη σου νά λούης...
Μά όταν σε είδα, μιά φορά
με το μαγικό-τί συμφορά! —
άλλοί μ'ονόμ'ον τον "Αλιμο
έγινα άμέσως... Λούης!

□ □

Ο ΜΙΣΤΟΚΛΗΣ... ΣΤΑ ΜΠΑΝΙΑ!

«Κι' αυτή στον ρόθωνα μου μπαίν'
κατοίκα από το ΑΙΞ-λέ-μπαίν'
που μου ξηγιέται ύπουλα
και παίρνει πόζα... αλάνικη...
Στά μπάνια όμως ή χαρή
θαρρεί πως θά έκτεθώ μαζί
που εγώ την μπάνισα άρχικώς
και δεν την έρ'ηκα... μπάνικη!».

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Η "ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ"

"Ο συντάκτης της παρούσης στή-
λης έκανε την τύχην του. Για νά μην
τάη χαμένη ή ψύξις που σκορπάει ή
στήλη του, συνεβλήθη με τὰ «ΕΒΓΑ»
προς παρασκευήν παγωτού! Σήμε-
ρα, θά σ'ας σερίσ'η δωρεάν ένα δείγ-
μα της παρασκευής του.

Γευθήτε το:

"Ερώτησις.—Πώς λέγεται το
ατμόπλοιο με το όποιον έπικοινωνούν
ή Πόλη και ή Κως;

"Απάντησις.—Πολικός!

"Ελαφρά καρπαζιά γατίσια ή... «της
τσέπης» είναι ή άμοιδή του συντάκτου
μας που με τον Πολικό του μετατρέ-
πει σε Βόρειον Πόλον την "Αθήνα μας.

Συνέχεια.

"Ερώτησις.—Πώς λέγεται μιά
γυναίκα που κατορθώνει νά μεταφέ-
ρη λαθραία χωρίς νά πληρώση φόρο,
κάλτσες μέσω Βόλου;

"Απάντησις. — Διαβόλου
τάλτσα!

"Αγριεύει και πάλιν ο καιρός... ο
συντάκτης μας όμως τον χαδ'α του!
Δέν παύει νά... παράγη!

"Ερώτησις.—Γιατί οι άρχαίοι το
εράδω περπατούσαν πάντα έισαυτικοί;

"Απάντησις. — Γιατί έλε-
γαν: «Σπεύδε... δραπεδώς!».

Αυτή την φορά, το εξαγριωμένο πλη-
θος των άναγνώστών της "Εβδομά-
δος» με έπικεφαλής τον θαρτόνον κ.
Μαγκλιθέραν περικυκλώνει τὰ γραφεία
μας, τάσσαν τριών προθεσμίαν
προς παράδοσιν του άπαισίου λογο-
παίκτου-συντάκτου. "Ατυχώς όμως
διά τους άναγνώστας μας-κι' ευτυ-
χώς για τον συντάκτην-όδτος δεν
έρίσκεται στα γραφεία.

"Η συνέχεια στο επόμενον.

ΚΑΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

μπορείτε νά άρχίσετε το
νέο μας άριστουργηματικό
μυθιστόρημα:

ΜΟΡΦΕΣ ΠΟΥ ΖΟΝΤΑΝΕΧΟΥΝ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΟΙΗΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα καὶ κουτά

ΓΕΤΟΙΟ ΓΙΑΤΡΟ ΗΘΕΛΕ

Ὁ κρασσπατέρας ἀρρώστησε καὶ πάγει στὸν γιατρό· αὐτὸς τοῦ γράφει μιὰ συνταγή.

—Θὰ πάρετε δέκα σταγόνες πρὶν κάθε φαγητό, μέσα σὲ λίγο παλιὸ κρασί.

—Ἀλήθεια, γιατρέ; Καλὰ μοῦπαν πὼς δίνετε ὅλο εὐχάριστα φάρμακα!

□ □

Η ΕΦΕΥΡΕΣΗ ΤΟΥ

Ἐχω μιὰ ἐφευρέσή μου ποὺ θὰ κἀνὴ θόρυβο.

—Καὶ τί εἶναι;

—Ἐνα μοτέζ αὐτοκινήτου ἐντελὼς ἀλλοῦδο.

□ □

ΑΥΤΟ ΘΑΤΑΝΕ!

Στὴν ἀστυνομία:

Ὁ ἀστυνόμος.—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος φαίνεται τρελλός.

Ὁ ἀστυφύλαξ.—Ἐτσι φαίνεται καὶ ἀστυνόμε.

Τὸν βρήκαμε μέσα στὸν ποταμὸ ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ σώσῃ τὴν πεθερά του ποὺ πνιγότανε.

□ □

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΚΑΝΕΝΑ ΔΕΝ ΕΠΑΘΕ

Ὁ γιατρός.—Πρέπει νὰ πάψῃς νὰ λουμάσαι στὸ ἴδιο μέρος μὲ τὰ γουρουνία σου. Εἶναι πολὺ ἀνθυγιεινόν.

Ὁ χωρικός.—Καὶ ὅμως γιατρέ μου, κανένα τους δὲν ἔπαθε τίποτε ἀκόμη!

ΤΙ ΤΟΥΣ ΗΘΕΛΕ

Ὁ ἀστυφύλαξ (στοὺς ἀπαγωγεῖς παιδιών).—Σταθίτε, δὲν πρόκειται νὰ σὰς συλλάβω. Θέλω μονάχα νὰ σὰς δάσω καὶ τὸ δικό μου τὸ μωρό!...

Ὁ πύργος μὲ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Καθὼς ἐνοιθε μέσα του μιὰ ψυχὴ Γαβρία, ὁ Φρανσίς διεσκέδασε κάνοντας τὸ κόλπο του μπροστὰ στὸν ἀστυφύλακα, ποὺ ἐρισκόταν σὲ ἀπόσταση τριῶν βημάτων. Πλησίασε μὲ νωχέλεια τὸ αὐτοκίνητο ποὺ εἶχε διαλέξει καὶ ἀκούμπησε τὸ δεξιὸ χέρι του στὸ πόμολο. Συγχρόνως, κύτταξε τὸ ρολοὶ τοῦ χεριοῦ του. Ἄν συναντοῦσε ἀντίσταση στὸ πόμολο, δὲν θὰ ἐπέμενε καὶ θάφευγε. Θάμοιαζε μ' ἕναν κύριο ποὺ ἀντελήφθη ὅτι εἶχε ξεχάσει κάτι ἀκόμα, καμμιὰ παραγγελία γιὰ ἐκεῖ κοντά. Τὸ πόμολο ὑπεχώρησε...

Ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητο, ἔβαλε μπρὸς τὸ μοτέρ, ἀμπαγιάρησε. Τὸ μόνο ποὺ εἶχε νὰ φοβῆθῃ, ἦταν μὴν ἐμφανιστῇ ἐκεῖνὴ ἀκριβὴς τὴν στιγμή ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ αὐτοκινήτου. Τίποτα όμως. Μπόρεσε νὰ βγῇ ἀπ' τὴν σειρά τῶν αὐτοκινήτων χωρὶς ν' ἀκούσῃ λέξη. Περνώντας μπροστὰ ἀπ' τὸν ἀστυφύλακα, διασκέδασε ἐκ περισσοῦ παίζοντας τὴν σάβλυγα.

Τότε, ὁ Φρανσίς ντελλά Κρουᾶ—Μαὼ χαμογέλασε.

Κι' ἄρχισε νὰ διασχίζῃ τὸ Παρίσι. Στὸ δάσος τῆς Βενσέν, σταμάτησε μπροστὰ στὸν πάγκο μιᾶς δενδροστοιχίας. Δυὸ ἄνδρες ἦσαν καθισμένοι ἐκεῖ. Ὁ ἕνας μὲ πούλαβερ καὶ φουσκωτὴ κυλότα ἔμοιαζε μὲ ποδηλάτη χωρὶς ποδήλατο καὶ ὁ ἄλλος μὲ γκρί καπέλλο καὶ μπλὲ κοστούμι δὲν ἔμοιαζε μὲ τίποτα. Ἦσαν ὁ Παλὸ καὶ ὁ Καίντ. Προτὸ μπουὶν μέσα στὸ αὐτοκίνητο, τὸ κύτταζαν:

—Ποῦ τὸ ψάρεψες, ὑποκόμη; εἶπε ὁ Παλὸ. Δὲν βρήκες κανένα πιά πλούσιο;

Ἦταν πραγματικὰ αὐτοκίνητο τοῦ πιά συνηθισμένου τύπου. Ὁ Φρανσίς σήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Μπᾶς καὶ ἤθελες νὰ «ψωνίσω» κανένα ἀμερικανικό, καμμιὰ σπάνια μάρκα; Ὅθῃ ἦταν ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ μᾶς ἀνακαλύψουν μὲ τὸ πρῶτο.

—Ἐχει δίκιο, εἶπε ὁ Καίντ. Πάμε, ὑποκόμη, θὰ βροῦμε τὸ καμιόνι πρὶν ἀπ' τὸ φονταινεμπλό.

Ὁ Φρανσίς αὖξῃσε τὴν ταχύτητα. Ὅλους τοὺς δρόμους τοὺς ἔξερε καλά. Ὁδηγοῦσε αὐτοκίνητο ἀπ' τὰ νεανικά του χρόνια. Ἦταν δολομόναχος μπροστὰ. Ὁ Καίντ καὶ ὁ Παλὸ ἦσαν γαμμένοι στὸ βάθος. Οὔτε καὶ τοὺς ἔβλεπε μέσα στὸ καθρεφτάκι. Θὰ μπορούσε νὰ πιστέψῃ πὼς κουβαλοῦσε μαζὶ τοὺς δυὸ γυναίκοι γιὰ γλέντι, ἢ τὴν μητέρα του ὅταν τὴν πῆγαινε στὴν Κιανὴ Ἀκτὴ.

Κι' ὅμως ὅχι: εἶχε μαζὶ τοὺς δυὸ ἀπάχηδες τῆς πλατείας Πιγκά, δυὸ συνηθισμένους του σὲ μιὰ προσεχὴ διάρρηξη.

□ □

Ἐνοιωσε τύψεις γιὰ μιὰ στιγμή. Τὸ χέρι του συσπάσθηκε στὸ βολάν καὶ τὸ πόδι του δίστασε στὶς ταχύτητες. Εἶχε κάνει πολλὰ πράγματα, δὲν εἶχε κάνει ὅμως ὡς τώρα διάρρηξη. Καὶ τοῦ ἐρχόταν στὴν μνήμη τὸ πρῶτο του

παραστράφημα. Ἡ κακὴ ἀρχή... Ἐνα τοῦκ χωρὶς ἀντίκρουσμα. Ἐνα ἐράδου στὴν Λέσχη τὸ εἶχε υπογράψει, ἐνῶ ἔξερε πὼς τοὺς τελευταίους ἔξι μῆνες δὲν εἶχε δεκάρα στὴν τράπεζα...

Ἐπὶ τῇ σὲ συναλλαγματικὴς εἶχε μιμηθῇ τὴν ὑπογραφή τοῦ πατέρα του, γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα αὐτοκίνητο. Ὁ μπαμπᾶς του ἦταν πλούσιος. Ὁ Φρανσίς τῷ ἐξερε πὼς θὰ πλήρωνε. Δεκάεφτα χρόνων, εἶχε βγῇ πλαστογράφος.

Πρὶν ὅμως, σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρόνων, μιὰ μέρα εἶχε κλέψει ἕνα δαχτυλίδι ἀπ' τὴν μητέρα του καὶ τῷ ἐλέ ἐνέχυρο. Κάποιος τοῦ χρωστοῦσε χρήματα καὶ θὰ μπορούσε νὰ ξαναπάρῃ πίσω τὸ δαχτυλίδι. Πραγματικὰ, δὲν ἄργησε νὰ τὸ ξαναπάρῃ καὶ ἡ μητέρα του δὲν ἀντελήφθη καν ὅτι τῇ εἶχε λείψει τὸ διαμάντι τῆς μιᾶς ἑδομάδας.

Δὲν εἶχε θήτσια. Μονάχα ἐπιθυμίες. Ἦθελε νὰ καπνίσῃ σιγαρέττα πολυτελείας καὶ νὰ πίνῃ ἀκριβὰ ποτὰ στὰ μᾶρ. Ἐνοιωθε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ καταπλήσῃ τοὺς φίλους του καὶ τὶς γυναῖκες. Ἡ μόνη ἐπιθυμία ποὺ δὲν εἶχε ποτέ του, ἦταν νὰ ἐργασθῇ.

Τὸ ὄνομά του ἦταν καθαρόαιμο ἀριστοκρατικό. Ἦταν σταλθινὰ ὑποκόμης. Γονεῖς του ἦσαν μιὰ ὠραία γυναικα καὶ ἕνας νέος, λίγο παλαῖος καὶ οἱ δυὸ τους. Ἐκεῖνος κἀνκε μέσα στὸ ἀεροπλάνο του, ἐκεῖνὴ ἔσπασε τὴν σπονδυλικὴ τῆς στήλης στὸ σκί. Εἴκοσι χρόνων, ὁ Φρανσίς ἔμενε ὀρφανός. Τοῦ ἄφησαν μιὰ καλὴ περιουσία—ποὺ ὁ Φρανσίς δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἐξανεμίσει.

Ἐπὶ τῇ, ἄρχισαν οἱ «κομπίνες». Πουλοῦσε σὲ ὑπόπτους νεαροὺς αὐτοκίνητα ποὺ ὑπῆρχαν μόνο στὴν φαντασία του. Ἐφθασε ἡ στιγμή ποὺ γνωρίστηκε μὲ τοὺς δυὸ ἀπάχηδες: τὸν Παλὸ καὶ τὸν Καίντ.

□ □

Ἐπρόκειτο νὰ ληστεύουν ἕνα πύργο στὴν Ὦν, τοῦ ὁποῖου ὁ ἰδιοκτήτης μόλις εἶχε πεθάνει.

Λίγο πρὶν ἀπ' τὸ φονταινεμπλό, ὁ Καίντ ἔσκυψε μπροστὰ:

—Κάνε πιά σιγά, εἶπε.

Εἶχε δὴ ἕνα κόκκινο καμιόνι σταματημένο στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Τρεῖς ἄνδρες ἦσαν γύρω του.

Φθάνοντας κοντὰ στὸ καμιόνι, ὁ Καίντ σφύριξε. Οἱ τρεῖς τοῦκαναν νόημα, σκαρφάλωσαν στὸ καμιόνι καὶ τοὺς πῆραν ἀπὸ πίσω.

—Συνέχισε, εἶπε ὁ Καίντ στὸν Φρανσίς, μὴν περάσῃς ὅμως τὰ 50 γιὰ νὰ μᾶς ἀκολουθοῦν ἀπὸ κοντά.

Βράδυαζε. Στὸν δρόμο, διασταυρῶνταν μὲ ποδηλάτες καὶ μὲ κάρα.

—Δὲν θὰ τοιμπῆσουμε τίποτα; ρώτησε ὁ Παλὸ.

Ὁ Καίντ σήκωσε τοὺς ὤμους του.

Τὶς καστανιές

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

—Βλάκα! Σὲ κανένα ρεστωράν τῆς πόλεως ἢ σὲ καμμιὰ ταβέρνα; Καὶ προσκαλώντας τοὺς τρεῖς ποὺ εἶναι στὸ καμιόνι!... Θέλεις νὰ μᾶς θυμηθῇ καμμιὰ ὑπηρετρία ἢ κανένα γκαρσόνι; Καὶ νὰ πῇ: «Θυμάμαι, σέρβιρα τρεῖς ποὺ ἦρθαν μὲ αὐτοκίνητο... ἕναν ψηλὸ, ξανθὸ, καθὼς πρέπει...». Τὸν ὑποκόμη... Ἐναν ἄλλο, ἀσκημοῦρη...».

—Ἐσένα;

—Ἀφῆσέ με νὰ τελειώσω... «ἀσκημοῦρη, μὲ ἡλίθιο ὕφος...». Καθὼς ἔβλεπες, πρόκειται γιὰ σένα. Ὁχι: νὰ δουλεύουμε, χωρὶς νὰ μᾶς γράψουν ὅμως. Ὑποκόμη, τόση μπενζίνα ἔχεις;

—35 λίτρες.

—Πάει καλά.

Τὸ αὐτοκίνητο κυλοῦσε, τὸ καμιόνι ἀκολουθοῦσε. Σκοτείνιασε. Ὁ Φρανσίς ἀναψε τοὺς φάρους.

—Στόπ, εἶπε ὁ Καίντ.

Πῆρε ἀπ' τὴν τσέπη του μιὰ ἡλεκτρικὴ ἀμπουλ.

—Γιὰ τὸ πίσω φωτάκι, εἶπε. Πρέπει νὰ τὰ προσέχουμε ὅλα. Μ' αὐτὴ τὴν ἀμπουλ, δὲν διακρίνεις τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου ἀπὸ ἀπόσταση τεσσάρων βημάτων.

Συνέχισαν τὸν δρόμο τους, ἡσυχία πιά πὼς δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τοὺς πᾶρουν τὸ κατόπι οἱ ἀστυφύλακες, σημειώνοντας τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου.

Παρακάτω, σταμάτησαν καὶ ἄλλαξαν κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο τὸ φωτάκι ποὺ εἶχε τὸ καμιόνι.

Ἐτσι, ἦσαν σίγουροι.

Ἐξ ἄλλου, ἡ νυκτερινὴ ἐπιδρομὴ τοὺς εἶχε προετοιμασθῇ τόσο καλά, ποὺ δὲν θὰ ἦταν δυνατόν νὰ προλάβῃ ὁ ἀστυνόμε νὰ τοὺς καταδιώξῃ, προτὸ βρεθῶν στὴν ἀσφάλεια οἱ διαρρήκται.

Κι' ἐξακολούθησαν τὸν δρόμο τους...

□ □

Πέρασαν τὸν μεγάλον δρόμον, μῆταν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο.

—Εἶναι δουλειὰ ποὺ θὰ γίνῃ στὰ πεταχτά, εἶπε ὁ Καίντ. Τὴν κατάστρωσε ἕνας ἀπ' τὴν Ὀσσάρ, ποὺ δὲν χάρτει μυῖνες. Μόλις μποῦμε μέσα στὸν κῆπο τοῦ πύργου, θὰ εἴμαστε σάν στὸ σπιτί μας. Ὁλόγυρα εἶναι ψηλὲς καστανιές. Φύλακας δὲν ὑπάρχει. Ὁ ἰδιοκτήτης ποὺ πέθανε ἦταν ἕνας γέρος χωρὶς συγγενεῖς. Οἱ ὑπηρετὲς ποὺ δὲν εἶχαν πιά νὰ εἰσπράξουν μισθὸ, ἐφυγαν. Ὁ κηπουρὸς ποὺ ἔμενε, ἐφυγε προχθές γιὰ νὰ περάσῃ μιὰ ἑδομάδα στὴν πατρίδα του μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα του... Κι' ἐτσι θὰ κάνουμε τὴν μετὰ τὴν ἐκδρομὴν μας χωρὶς νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ κανεὶς...

Στὴν ἀρχὴ ἐνὸς δρόμου, διάβασαν σκαλισμένο στὸ μάρμαρον: «Ο ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΕΣ». Δὲν δυσκολεύτηκαν καθόλου νὰ ἀνοίξουν

τὴν πόρτα τοῦ κῆπου. Τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸ καμιόνι, μὲ σβυσμένους φάρους, ἦσαν σταματημένα μπροστὰ στὴν δενδροστοιχία. Ὁ Παλὸ προχώρησε καὶ σὲ λίγο ἕνα σφύριγμα εἰδοποιῶσε τοὺς ἄλλους πὼς μπορούσαν νὰ δράσουν ἀνεμόχλητοι. Οἱ σωφὲρ ξανακάθησαν στὶς θέσεις τους καὶ σταμάτησαν τὰ αὐτοκίνητα μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ πύργου.

Ἡ πόρτα αὐτὴ ἦταν σκουλικοφωγμένη. Τὴν παραβίασαν καὶ μῆταν στὸν πύργον. Ὁ Καίντ προχώρησε μαζὶ μὲ τὸν Φρανσίς.

—Ὑποκόμη, ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἀριστοκράτης, πές μας ἂν ἀξίξῃ τὸν κόπο ποὺ κοπιάσαμε.

Ἀξίξῃ τὸν κόπον. Ὁ πύργος ἦταν παλιός, ἐτοιμόρροπος. Οἱ ταπεταρίες ὅμως ποὺ σκέπαζαν τοὺς τοίχους καθὼς καὶ τὰ ἐπιπλά ἦσαν ἀντικείμενα ἀξίας. Σὲ μιὰ βιτρίνα ἦταν καὶ μιὰ συλλογὴ ἀπὸ σμαράγδια ποὺ δὲν ἦταν εὐκαταφρόνητη. Στὰ σαλόνια ὄρθαν πίνακες μεγάλων ζωγράφων. Καὶ στὴν τραπεζαρία, ἔαρεια ἀσημικά.

Ἀρχισε ἡ μετακόμιση, χωρὶς διασύν, μεθοδικά...

Ἐπὶ τῇ, ἔκριναν αὐτοκίνητα ξεκίνησαν. Τὰ ἡμερώματα, ὁ Φρανσίς, ὁ Παλὸ καὶ ὁ... Καίντ παράτησαν τὸ δικό τους σ' ἕνα δρομάκο τοῦ Βωζιράρ.

Μιὰ ἑδομάδα ἀργότερα, ὁ Καίντ ἔδωκε τὸ μερίδιό του στὸν Φρανσίς: ἕξι χιλιοφράγκα. Τόσα λίγα; Γιὰ σκεφθῇτε ὅμως πὼς ἦσαν τόσοι ἀνακατεμένοι στὸ κόλπο. Κι' οἱ κλεπταποδοχοὶ εἶναι κατεργαράτοι!...

Ἡ ἐπομένῃ ἑδομάδα, ἔμπαζαν τὸν Φρανσίς σ' ἕνα σκοτεινὸ γραφεῖο γεμάτο κόσμο, ὅπου ἕνας ἀστυνόμες κύριος καθόταν μπροστὰ σὲ κάτι ἔγγραφα.

—Κύριε ντελλά Κρουᾶ—Μαὼ, εἶπε ὁ ἀστυνόμες κύριος, τόσον καιρὸ σὰς ζητοῦμε. Δυσκολεύτηκαμε ὥσπου νὰ σὰς ἀνακαλύψουμε.

—Γιατί, κ. συμβολαιογράφε; ρώτησε ὁ Φρανσίς.

—Γιατί, ἀγαπητὲ κύριε, εἰσθε ὁ μόνος συγγενὴς τοῦ ἐξαδέλφου σας Λωρὰν ντελλά Τορινιέρ καὶ συνεπῶς μοναδικὸς κληρονόμος του. Ἡ πρώτη ἐκτίμησις ποὺ ἐγίνε κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου του, ἀνέβαινε αὐτὴν τὴν κληρονομία σὲ ἐνάμισι ἑκατομμύριο φράγκα...

—Ὁχι, δά! ἔκανε θαμπωμένος ὁ Φρανσίς.

—Ναί, ναί. Ἐπρόκειτο περὶ ἐπιπλῶν καὶ ἔργων τέχνης. Δυστυχῶς ὅμως, ἀγαπητὲ κύριε, τὸ κτήμα τοῦ ἐξαδέλφου σας, ὁ «ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΕΣ» δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψιν διαρρηκτῶν ποὺ τὸν ἐλήστευσαν. Καὶ δὲν μένει παρὰ ὁ ἐτοιμόρροπος πύργος ποὺ εἶναι ὑποθηκευμένος... Δὲν φαντάζεσαι νάχτε συμφέρον νὰ δεχθῇτε, ὅπ' αὐτοὺς τοὺς ὁρους, τὴν κληρονομία...

—Ὁχι, δά! ἔκανε θαμπωμένος ὁ Φρανσίς.

—Ναί, ναί. Ἐπρόκειτο περὶ ἐπιπλῶν καὶ ἔργων τέχνης. Δυστυχῶς ὅμως, ἀγαπητὲ κύριε, τὸ κτήμα τοῦ ἐξαδέλφου σας, ὁ «ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΕΣ» δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψιν διαρρηκτῶν ποὺ τὸν ἐλήστευσαν. Καὶ δὲν μένει παρὰ ὁ ἐτοιμόρροπος πύργος ποὺ εἶναι ὑποθηκευμένος... Δὲν φαντάζεσαι νάχτε συμφέρον νὰ δεχθῇτε, ὅπ' αὐτοὺς τοὺς ὁρους, τὴν κληρονομία...

—Ὁχι, δά! ἔκανε θαμπωμένος ὁ Φρανσίς.

—Ναί, ναί. Ἐπρόκειτο περὶ ἐπιπλῶν καὶ ἔργων τέχνης. Δυστυχῶς ὅμως, ἀγαπητὲ κύριε, τὸ κτήμα τοῦ ἐξαδέλφου σας, ὁ «ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΕΣ» δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψιν διαρρηκτῶν ποὺ τὸν ἐλήστευσαν. Καὶ δὲν μένει παρὰ ὁ ἐτοιμόρροπος πύργος ποὺ εἶναι ὑποθηκευμένος... Δὲν φαντάζεσαι νάχτε συμφέρον νὰ δεχθῇτε, ὅπ' αὐτοὺς τοὺς ὁρους, τὴν κληρονομία...

—Ὁχι, δά! ἔκανε θαμπωμένος ὁ Φρανσίς.

—Ναί, ναί. Ἐπρόκειτο περὶ ἐπιπλῶν καὶ ἔργων τέχνης. Δυστυχῶς ὅμως, ἀγαπητὲ κύριε, τὸ κτήμα τοῦ ἐξαδέλφου σας, ὁ «ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΕΣ» δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψιν διαρρηκτῶν ποὺ τὸν ἐλήστευσαν. Καὶ δὲν μένει παρὰ ὁ ἐτοιμόρροπος πύργος ποὺ εἶναι ὑποθηκευμένος... Δὲν φαντάζεσαι νάχτε συμφέρον νὰ δεχθῇτε, ὅπ' αὐτοὺς τοὺς ὁρους, τὴν κληρονομία...

—Ὁχι, δά! ἔκανε θαμπωμένος ὁ Φρανσίς.

—Ναί, ναί. Ἐπρόκειτο περὶ ἐπιπλῶν καὶ ἔργων τέχνης. Δυστυχῶς ὅμως, ἀγαπητὲ κύριε, τὸ κτήμα τοῦ ἐξαδέλφου σας, ὁ «ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΕΣ» δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψιν διαρρηκτῶν ποὺ τὸν ἐλήστευσαν. Καὶ δὲν μένει παρὰ ὁ ἐτοιμόρροπος πύργος ποὺ εἶναι ὑποθηκευμένος... Δὲν φαντάζεσαι νάχτε συμφέρον νὰ δεχθῇτε, ὅπ' αὐτοὺς τοὺς ὁρους, τὴν κληρονομία...

—Ὁχι, δά! ἔκανε θαμπωμένος ὁ Φρανσίς.

—Ναί, ναί. Ἐπρόκειτο περὶ ἐπιπλῶν καὶ ἔργων τέχνης. Δυστυχῶς ὅμως, ἀγαπητὲ κύριε, τὸ κτήμα τοῦ ἐξαδέλφου σας, ὁ «ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΕΣ» δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψιν διαρρηκτῶν ποὺ τὸν ἐλήστευσαν. Καὶ δὲν μένει παρὰ ὁ ἐτοιμόρροπος πύργος ποὺ εἶναι ὑποθηκευμένος... Δὲν φαντάζεσαι νάχτε συμφέρον νὰ δεχθῇτε, ὅπ' αὐτοὺς τοὺς ὁρους, τὴν κληρονομία...

—Ὁχι, δά! ἔκανε θαμπωμένος ὁ Φρανσίς.

—Ναί, ναί. Ἐπρόκειτο περὶ ἐπιπλῶν καὶ ἔργων τέχνης. Δυστυχῶς ὅμως, ἀγαπητὲ κύριε, τὸ κτήμα τοῦ ἐξαδέλφου σας, ὁ «ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΕΣ» δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψιν διαρρηκτῶν ποὺ τὸν ἐλήστευσαν. Καὶ δὲν μένει παρὰ ὁ ἐτοιμόρροπος πύργος ποὺ εἶναι ὑποθηκευμένος... Δὲν φαντάζεσαι νάχτε συμφέρον νὰ δεχθῇτε, ὅπ' αὐτοὺς τοὺς ὁρους, τὴν κληρονομία...

—Ὁχι, δά! ἔκανε θαμπωμένος ὁ Φρανσίς.

—Ναί, ναί. Ἐπρόκειτο περὶ ἐπιπλῶν καὶ ἔργων τέχνης. Δυστυχῶς ὅμως, ἀγαπητὲ κύριε, τὸ κτήμα τοῦ ἐξαδέλφου σας, ὁ «ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΕΣ» δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψιν διαρρηκτῶν ποὺ τὸν ἐλήστευσαν. Καὶ δὲν μένει παρὰ ὁ ἐτοιμόρροπος πύργος ποὺ εἶναι ὑποθηκευμένος... Δὲν φαντάζεσαι νάχτε συμφέρον νὰ δεχθῇτε, ὅπ' αὐτοὺς τοὺς ὁρους, τὴν κληρονομία...

—Ὁχι, δά! ἔκανε θαμπωμένος ὁ Φρανσίς.

—Ναί, ναί. Ἐπρόκειτο περὶ ἐπιπλῶν καὶ ἔργων τέχνης. Δυστυχῶς ὅμως, ἀγαπητὲ κύριε, τὸ κτήμα τοῦ ἐξαδέλφου σας, ὁ «ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΕΣ» δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψιν διαρρηκτῶν ποὺ τὸν ἐλήστευσαν. Καὶ δὲν μένει παρὰ ὁ ἐτοιμόρροπος πύργος ποὺ εἶναι ὑποθηκευμένος... Δὲν φαντάζεσαι νάχτε συμφέρον νὰ δεχθῇτε, ὅπ' αὐτοὺς τοὺς ὁρους, τὴν κληρονομία...

—Ὁχι, δά! ἔκανε θαμπωμένος ὁ Φρανσίς.

—Ναί, ναί. Ἐπρόκειτο περὶ ἐπιπλῶν καὶ ἔργων τέχνης. Δυστυχῶς ὅμως, ἀγαπητὲ κύριε, τὸ κτήμα τοῦ ἐξαδέλφου σας, ὁ «ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΕΣ» δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψιν διαρρηκτῶν ποὺ τὸν ἐλήστευσαν. Καὶ δὲν μένει παρὰ ὁ ἐτοιμόρροπος πύργος ποὺ εἶναι ὑποθηκευμένος... Δὲν φαντάζεσαι νάχτε συμφέρον νὰ δεχθῇτε, ὅπ' αὐτοὺς τοὺς ὁρους, τὴν κληρονομία...

—Ὁχι, δά! ἔκανε θαμπωμένος ὁ Φρανσίς.

—Ναί, ναί. Ἐπρόκειτο περὶ ἐπιπλῶν καὶ ἔργων τέχνης. Δυστυχῶς ὅμως, ἀγαπητὲ κύριε, τὸ κτήμα τοῦ ἐξαδέλφου σας, ὁ «ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΕΣ» δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψιν διαρρηκτῶν ποὺ τὸν ἐλήστευσαν. Καὶ δὲν μένει παρὰ ὁ ἐτοιμόρροπος πύργος ποὺ εἶναι ὑποθηκευμένος... Δὲν φαντάζεσαι νάχτε συμφέρον νὰ δεχθῇτε, ὅπ' αὐτοὺς τοὺς ὁρους, τὴν κληρονομία...

—Ὁχι, δά! ἔκανε θαμπωμένος ὁ Φρανσίς.

Αΐτησις εἰς γάμον

Πρωτότυπος διάλογος σὲ τρεῖς σκηνές

τοῦ Κ. ΝΙΚΟΥ ΧΑΚΚΑ

(Ἐκεῖνος κ' Ἐκεῖνη εἶναι ἐρωτευμένοι ἀπὸ πολλὸ καιρὸ. Ἐχουν ἀνταλλάξει ὁρκους αἰωνίας πίστεως κ' ἀγάπης. Δὲν μένει τώρα, παρὰ ἡ συγκατάθεσις τῶν γονέων ἐκείνης, γιὰ νὰ δοθῇ τὸ αἶσιον καὶ εὐτυχὲς τέλος κάθε εἰδυλλίου: Ὁ Γάμος... Τὸ μόνο δυσάρεστο σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, εἶναι πὺν ὁ νεαρὸς ὑποψήφιος γαμπρὸς προκειμένου νὰ παρουσιασθῇ καὶ νὰ ζητήσῃ ἐπίσημος τὸ χερί τῆς ἐνλεκτῆς του, νοιώθει τρομερὸ τράκ, τὸ ὁποῖον αὐξάνει μετὰ τὴ σκέψιν ὅτι θ' ἀναγκασθῇ νὰ ζητήσῃ τὴν κ'λὴ τοῦ ἀπ' τὴ μητέρα της, τὴν «γοηθὰ θαλάσσια φώκια» ὅπως τὴν τιλοφορεῖ καὶ τὴν φροντίζει, χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ προσωπικά) ἐνδομύχως εὐτυχῶς. Κι' αὐτό, γιὰ τὸν ἀπλοῦστατο λόγο ὅτι, ὁ πατέρας τῆς κόρης τῶν ὁνείρων του εἶναι ἀπὸ καιρὸ μακροῖτης...).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ἐκεῖνος κ' Ἐκεῖνη)

(Περπατοῦν σιγά-σιγά στὶς ἐρημικὲς δευροστοιχίες ἐνὸς πάρκου πιασμένοι ἀγκαλιε-)

Εκεῖνη (Δεσποινιδάριον 17 μόλις Ἀπριλίων—ἀπαγγέλλει μὲ στόμφο).—... Ἀν' ἀμέριμνη παιδικὴ μου ἡλικία, ἀντίο νεανικὲς μου τρέλλες, ἀντίο ἐλεύθερη ζωῇ... Ἀντίο γιὰ πάντα!... Ἐφθασε ἡ μεγάλη στιγμή!... Ἡ μεγάλη στιγμή κάθε κοριτσιοῦ, τὸ θέμα τῶν παιδικῶν του ὁνείρων. Ὁ Γάμος! Ὡ! πόσο εὐτυχισμένη εἰμαι! Πόσο εὐτυχισμένη!

Ἐκεῖνος (κάπως συγκρατημένα).—Ναὶ ἀγαπίτσα μου. Κι' ἐγὼ εἰμαι εὐτυχισμένος. Μόνο πού... (Κόβει τὴν ὀμλία του, κἀνοντας ἕνα μορφασμὸ).

Ἐκεῖνη (ἀνήσυχος).—Ὡ! Μὰ ντῆαρ! Τὴ θέλεις νὰ πῆς μ' αὐτὸ τὸ πού;

Ἐκεῖνος.—Νά, θέλω νὰ πῶ, ἀγαπούλα μου, ὅτι ἂν ἔλειπε ἐκεῖνη ἡ γνωστὴ ἱστορία τῆς ἐπισήμου ἐμφανισέως μου στὴ μητέρα σου, γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου μας, θάταν πολὺ καλὴ λῆψις κ' ἀπλοποιήματα τὰ πράγματα. (Κἀνοντας μιά κωμικὴ ὑπόκλιση καὶ δίνοντας ἕνα γελοῖο τόνον στὴ φωνή του...) «Λαμβάνω τὴν τιμὴν καὶ τὸ θάρος, σεβαστὴ κυρία, ὅπως ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς ἐριτίμου δεσποινίδος κόρης σου...» (Περιφρονητικὰ) Τὴ γελοῖο!

Ἐκεῖνη.—Ὀὐ! Μὰ ντῆαρ! Εἶσαι ἀνυπόφορος... Πάλι θὰ τὰ ξαναλέμε;

Πρῶτα-πρῶτα, ἡ μητέρα μου δὲν εἶναι θηρίο νὰ σὲ φάῃ, κ' ἔπειτα δὲ θὰ μετὰ τὴν ἐπιτήρησιν μ' αὐτὰ τὰ γελοῖα λόγια, πού ζήτησε ὁ παππούς μου τὴν γιαγιά μου ἀπὸ τὸν προπάππο μου. Πού βρισκόμαστε! Σήμερα τὰ πράγματα εἰν' ἀλλοιῶς... Θὰ παρουσιασθῇ ἀπλοῦστατα στὴ μητέρα μου, καὶ θὰ τῆς πῆς: (Μιμουμένη ἐπὶ τὸ κωμικώτερον τοὺς τρόπους του καὶ τὴ φωνή του) Ἀγαπητὴ κυρία, εἰμαι νέος εἴκοσι καὶ ἐνὸς ἔτους, ὑγιής, ὡραίος καὶ κομπός. Ἐγὼ μηνιαῖο εἰσόδημα εἴκοσι χιλιάδες δραχμῆς, χωριστὰ τὴ σεβαστὴ κληρονομία πού θὰ μ' ἀφήσουν οἱ γονεῖς μου σὰν πεθάνουν. Ἐγὼ ἀκόμη, ἕνα σπῆτι στὴν Ἀθήνα, μιά βίλλα στὴν Κηφισιά καὶ μιά ἀεροδυναμικὴ λιμουζίνα τελευταίου τύπου. Λαμβάνω λοιπὸν τὴν τιμὴν, νὰ ζητήσω εἰς γάμον τὴν κόρη σου.

Ἐκεῖνος (χαμογελώντας ἐπιδοκιμαστικὰ).—Θαυμάσια! Ἐξοχα! Μόνο πού ἔξω ἀπ' τὸ χορὸ πολλὰ ξέρεῖ ὁ καθένας. Μέσα νὰ δοῦμε!... Ἐπειτα... (Διστάζει κάπως ν' ἀποτελειώσῃ τὴν κουβέντα του).

Ἐκεῖνη.—Ἐπειτα; Τί ἔπειτα; Μήπως εἶπα κανένα ψέμμα, ἢ καμμιά ὑπερβολή;

Ἐκεῖνος.—Ὡ! ὄχι!... Τίποτα τέτοιο... Ἦθελα μόνο νὰ πῶ, ὅτι ἐκτός ἀπ' τὸ ἀναθεματισμένο αὐτὸ τράκ πού με βασανίζει, ἔχω τώρα καὶ τὸ φόβο τῆς μαμάς σου. Νομίζω πὺς θάχα περισσότερο θάρρος, ἂν βρισκόμουν στὴ θέση νὰ σὲ ζητήσω ἀπ' τὸν μακαρίτη τὸ μπαμπά σου—σὲ περίπτωσιν βέβαια πού θὰ ζοῦσε!... Μ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες δὲ γίνεται δουλειά, δὲ χωρεῖ συνεννόησις. Οὐτε μέσα τὶς βρίσκεις οὔτε ἔξω. Καὶ νὰ κάνουν σὸ τέλος πὺς τὶς πιάνουν τὰ νευράκια δὲν τῶχουν καὶ πολὺ νὰ σοῦ τινάξουν στὸ κεφάλι, τὸ πρῶτο βάζο πού θὰ τοὺς τύχῃ... Τέλος πάντων εἰδικῶς—δὲν ξέρω γιὰτὶ—ἡ μαμά σου, μοὶ προξενεῖ δέος. Ἐταὶ ὅπως θάταν μετὰ τὸν ἀπαραίτητο πελώριο κόστος κατὰκορφα σὸ κεφάλι, παχειά, πολὺ παχειά, πελωρίων διαστάσεων, μετὰ κατὰ μὲτὰ πού θὰ ὑποποῦσαν καὶ ταῦρον νὰ πνίσουν... Ὡωωω!!! (Μὲ κωμικὴ ἀπελπισία)... Πάτερ, πᾶτερ, εἰ δυνατόν παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο...!

Ἐκεῖνη.—Ὀὐ! Ἄν σοῦλεῖπαν αὐ-

τὲς οἱ ἀνοήσιες πόσο πιδ τέλειος θάσουνα, χρυσούλη μου! (Ἀποφασιστικὰ) Λοιπὸν! Στὸ ξαναλέω γιὰ χιλιοστὴ φορά. Τὴν ἐρχομένη Τετάρτη, σήμερα ὀκτώ, στὶς τεσερεσήμερες τὸ ἀπογευμα, θάρθῃς σὸ σπῆτι νὰ με ζητήσῃς ἐπίσημος ἀπ' τὴν μαμά, τὴν ὁποία θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ προετοιμάσω κατὰλλήλως. (Ἐπιτιμητικὰ) Νὰ μὴν παίρνεις αὐτὸ τὸ γελοῖον ἀπελπισμένο ὕφος! Θάμαι κ' ἐγὼ, κ' ἔννοια σου! Ὅλα θὰ πᾶν καλά.

Ἐκεῖνος (ἀναστενάζοντας).—Ἀς τὸ ἐλπίσουμε.

(Κουβεντιάζοντας βγαίνουν ἀπ' τὸν κήπο καὶ πλησιάζουν σὲ μιά στάση τράμ).

Ἐκεῖνη.—Καὶ τώρα, μικρούλη μου, σ' ἀφήνω! Ἐγὼ νὰ πάρω τὸ τσάι μετὰ κατὰ φίλες μου... Ὁρεβουάρ, ἀγάπη μου, γιὰτὶ βιάζομαι. (Πηδώντας σ' ἕνα τράμ πού περνᾷ)... Κι' ὅπως εἶπαμε!

Ἐκεῖνος (Κουτώντας τὸ χερί του σὲ χαιρετισμὸ, ἐπαναλαμβάνει μηχανικά).—Ναὶ ὅπως εἶπαμε...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Σ' ἕνα πολυτελὲς χῶλλ, ὕστερ' ἀπὸ μιά βδομάδα)

Ἐκεῖνος Ἐκεῖνη, καὶ μιά καμαριέρα.

Ἡ καμαριέρα (εισάγοντας ἕναν ἐπισκέπτη «ἀν κοστὺμ», καὶ δείχνοντάς του μιά πολυθρόνα).—Κάντε τὸν κόπο νὰ περιμένετε κύριε, ἕως νὰ εἰδοποιήσῃ τὴ δεσποινίδα (Φεύγει).

Ἐκεῖνος (Κάθεται σὲ μιά ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα καὶ περιμένει, περιεργαζόμενος τὸ μετὰ πολὺ γούστο ἐπιπλωμένο χῶλλ).

Ἐκεῖνη (Εἰσορμώντας ἑαφνικὰ, γεμάτῃ χαρὰ καὶ πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά του, προτοῦ αὐτὸς προφθάσῃ νὰ σκεφθῇ).—Ἀ! κ' ἐγὼ πού νόμιζα, χρυσὸ μου, πὺς δὲν θάργῃ σου! Νὰ συγχωρῇς τὴ μαμά, ἀλλὰ ξέρεις ὅταν εἶναι ἀπασχολημένη μετὰ τὰ ἴσσημα τῶν χρυσοψάρων τῆς δὲν ἔννοεῖ γιὰ κανένα λόγο νὰ τὴν ἐνοχλοῦν. (Καθμένη στὰ γόνατά του) Ἐ! πὺς αἰσθάνεσαι γιὰ τὸ μεγάλο ἐπιχειρήμα;

Ἐκεῖνος (Μὲ κωμικὴ σπουδαιοφάνεια).—Εἰμαι ἀπολύτως κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου. Πάντως, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ, φρόντισα νὰ πάρω μερικὰ χαπάκια κατευναστικά τῶν νεύρων.

Ἐκεῖνη.—Ὡ! χρυσέ μου! Πὺς μεγαλοποιεῖς καὶ τὰ πιδ τιποτένια πραγματικά! Δὲ ντρεπόμαστε λιγάκι, λέω γώ.

Ἐκεῖνος (Ἐξανιστάμενος).—Διαμαρτύρομαι! Καὶ ἐντόνως μάλιστα! Ἀκοῦς ἐκεῖ τιποτένιο πραγματάκι μιά πρότασις γάμου! Μὰ τὴν ἀλήθεια, μινόν μου, πολὺ ἄδαιο ἀπὸ μυρλὸ εἶναι

τὸ χαριτωμένο σου κεφαλάκι.

Ἐκεῖνη (Σουφρώνοντας τὸ μετὰ πό τῆς μετὰ προσποιήτῃ σοβαρότητα).—Ὡ! ὁ κύριος εἶναι τῆς παληῆς σχολῆς...

Ἐκεῖνος.—Παλαιᾶς, ξεπαλαιᾶς δὲν ξέρω! Ξέρω μόνο πὺς ὁ γάμος εἶναι πράγμα σπουδαιοτάτο. Ἰσως τὸ σπουδαιοτάτο τῆς ζωῆς! Τέρμα ἐνὸς παλῆου βίου, κ' ἀφετηρία καινούργιου, μετὰ τὴ συντροφία μιάς καλῆς κ' ἀφωσιωμένης γυναικούλας, κ' ἀργότερα κατὰ μικρὸν χαριτωμένων μεμπέδων...

Ἐκεῖνη (Κἀνοντας ἕνα μορφασμὸ).—Ὀὐ! πᾶψε. Καὶ ξέρεις πὺς συγαίνουμε τὰ πολλὰ παιδιά... Ἐνα, καὶ πάλι νὰ δοῦμε.

Ἐκεῖνος (Ἐξακολουθώντας συναρπασμένως).—...Κι' ὅταν ὁ ἀντρας θὰ γυρνᾷ τὸ βράδυ σὸ σπῆτι, κουρασμένος ἀπ' τὴ δουλειά τῆς ἡμέρας, θὰ βρῇσῃ μιά πρόσχαρη, χαριτωμένη γυναικούλα νὰ τῆς δώσῃ ἕνα φιλάκι, κ' ἕνα μικρὸ ἀγοράκι νὰ τοῦ φέρῃ τὶς παντοφλίες...

Ἐκεῖνη (Μὲ ἀδμονῆς).—Μὰ εἰσαι ἀνυπόφορος! Ξέρεις πὺς δὲ θέλω τ' ἀγόρια. Εἶναι φρικτά!

Ἐκεῖνος.—Καὶ τὰ κορίτσια ἀποτρόπαια!... Ξέρε πὺς ἂν μοῦ κἀνης κορίτσι, θὰ τὸ στραγγαλίσω!

Ἐκεῖνη (Κουτώντας μ' ἀμφιβολία τὸ κεφάλι).—Μμμ... αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε!

Ἐκεῖνος.—Ναὶ! Θὰ τὸ δοῦμε!

(Συνεχίζοντας τὴν πρωτὴν του ὁμιλία.)...Μιά γλυκεῖα θαλαπῶρ θ' ἀπλώνεται μέσα σὸ σπῆτι... Μετὰ τὸ φαγί, καλὴ μου γυναικούλα, θὰ παίξῃς σὸ πιάνο Σοῦμαν πού τόσο μ' ἀρέσει, κ' ἐγὼ ἀναπαυτικὰ ἑαλωμένος στὴν πολυθρόνα μου, δίπλα σὸ ἀναμμένο τζάκι πού γλυκεῖα θὰ σκορπίζῃ ζέστη, θὰ διαβάξω τὴ βραδυὴ μου ἐφημερίδα... Τὴ μαγεῖα...

Ἐκεῖνη.—Δίπλα σὸ τζάκι! Τὴ ντεμοντέ πού εἶσαι, μικρούλη μου! Σήμερα ὁ κόσμος ἔχει ἡλεκτρικὲς σόμπες. Τὸ σπῆτι μας μάλιστα θάχη καλοριφέρ. (Θέροντας ἑαφνικὰ τὸ χερί σὸ μετώπο σὰν νὰ θυμήθηκε κάτι). Μὰ ἐμεῖς παιδί μου ἑξασητάκαμε μετὰ τὴν κουβέντα!... Ὡρα νὰ παρουσιασθῇ στὴ μαμά! Τρέχω νὰ τὴν εἰδοποιήσω. (Σηκώνεται ἀπ' τὰ γόνατά του πού ἦταν καθισμένη καὶ κάνει νὰ φύγῃ...).

Ἐκεῖνος (ἐλαφρὰ νευρικός).—Στάσου ντέ! Μὴ θιάζεσαι! Τὴν προειδοποίησες τουλάχιστο, τὴν προετοίμασες, κάπως τὴ μαμάκα σου; (Ἀπὸ μέσα του: αὐτὴ τὴ φώκια, αὐτὴ τὴ γρηᾷ μαίμου, αὐτὸν τὸν θηλυκὸ ἵπποπόταμο πού θὰ καθήσῃ σὸ σέρεκο μου πεθερά...).

Ἐκεῖνη (κἀνοντας καθουχαστικὴ χειρονομία).—Ὀὐ! ὅσο γι' αὐτὸ χρυσὸ μου μένει ἡσυχος. Φρόντισα ἐγώ. Ἐσὺ ὁμως;...

Ἐκεῖνος (προσπαθώντας νὰ δώσῃ θάρρος στὸν ἑαυτὸ του).—Ἐννοια σου, κ' ἔγω ἀποστηθίσω νεράκι ὅλη τὴν προχθεσινὴ σου διδασχὴ περὶ μοντέρνας αἰτήσεως εἰς γάμον.

Ἐκεῖνη.—Λοιπὸν πηγαίνω γιὰ τὴν τελειωτικὴν προετοιμασία. (Ἀπὸ μιά πόρτα τοῦ Χῶλλ, μπαίνει σὸ παρακείμενο σαλόνι).

Ἐκεῖνος (θηματίζει πάνω κάτω νευρικά, τσαλακτώνοντας τὰ γάντια του καὶ στριφογυρίζοντας τὸ καπέλλο του).

Ἡ καμαριέρα (μπαίνοντας σὲ λίγο, κ' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ

παρακείμενου σαλονιοῦ).—Ὅριστε, ἡ κυρία σὰς περιμένει σὸ σαλόνι.

(Ἐκεῖνος προχωρεῖ μετὰ κρυφὴ τρεμουλία πρὸς συνάντησιν τῆς τεραστώδους μελλούσης πεθεράς, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμὴ, βγαίνοντας ἡ ἀγαπημένη του, τοῦ σφίγγει τὸ χερί γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος ψιθυρίζοντάς του στὰ πεταχτά.—Ἄντε, σὲ θέλω! Τὴν προετοίμασα καλὰ τὴ μαμά...—Καὶ βγαίνοντας κλείνει τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ, ἀφήνοντάς μόνον ἐκεῖνον καὶ τὴν μαμά της).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Πλούσιο σαλόνι)

Ἡ μαμά κ' ἐκεῖνος
Ἡ μαμά (μιά κυρία ἐκθαμβωτικῆς καλλονῆς. Μιάς καλλονῆς πραγματικὰ ὀνειρώδους. Μετὰ πολὺ εὐγενικοὺς καὶ λεπτοὺς τρόπους... ὅταν τριαντατρίων-τριαντατεσσάρων ἐτῶν. Δὲν φαίνεται ὅμως περισσότερο ἀπὸ εἰκοσι-ὀκτώ. Καὶ μετὰ μελωδικὴν νωχελὴ φωνὴν πρὸς τὸν νεαρὸ πού ἔμενε ἀπολιθωμένος κ' ἐκθαμμένος, σὸ κατὰφλι τῆς πόρτας).—Πλησιάζετε ἀγαπητὲ κύριε. Ἡ κόρη μου μοῦ ἔχει μιλήσει πολλὰς φορὲς γιὰ σὰς...

Ἐκεῖνος (προχωρεῖ μηχανικά, μὴ μπορώντας ἀκόμα νὰ συνέλθῃ, καὶ κἀνοντας μιά ὑπόκλιση, τῆς φιλεῖ τὸ χερί μετὰ κοντυλεῖα δάχτυλα πού ἐκεῖνη τοῦ προσφέρει...).

Ἡ μαμά (τοῦ δείχνει μιά πολυθρόνα δίπλα στὴ δική της).—Καθίστε, λοιπὸν, ἀγαπητὲ κύριε... (Καὶ παίρνοντας ἀπ' τὸ διπλὰνὸν τραπέζακι ἕνα κουτί Ἐθένιο, γεμάτο τσιγάρα) πολυτελείας).—Καπνίζετε; Σὰς συνιστῶ τὰ

σιγαρέττα μου. Εἶναι αἰγυπτιακά, ἑξαιρετικὸ ἀρώματος.

Ἐκεῖνος (μὴ ξεκολλώντας τὰ ἐκθαμὰ βλέμματά του ἀπὸ πάνω της).—Ὁμολογῶ πὺς δὲν καπνίζω συχνά, ἀλλὰ τώρα τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει. (Βγάξῃ τὸν ἀναπτήρα του, καὶ μετὰ περισσὴν εὐγένεια, ἀνάβει πρῶτα τὸ σιγαρέττο τῆς μαμάς κ' ἔπειτα τὸ δικό του. Καὶ τραβώντας μιά ρουφηξιά...).—Εἶναι ὑπέροχα!

Ἡ μαμά (θυσιωμένη σὲ σύννεφα γαλάζιου καπνοῦ, μετὰ μισόκλειστα μάτια).—Ἡ κόρη μου μοῦ εἶχε μιλήσῃ σχετικῶς με...

Ἐκεῖνος (διακόπτοντάς τὴν μετὰ πολὺ διστακτικὸ καὶ στενοχωρημένο ὕφος).—Ναὶ... ναὶ... Ἦθελα νὰ σὰς πῶ... (Κομπιάζοντας). Ἦθελα νὰ σὰς πῶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου... ὅτι... δηλαδή...

Ἡ μαμά (φυσώντας ψηλὰ τὸν καπνὸν της).—Λέγετε, ἀγαπητὲ κύριε σὰς ἀκούω.

Ἐκεῖνος (κομπιάζοντας πάλι).—Ἦθελα νὰ σὰς πῶ ἀγαπητὴ κυρία ὅτι... εἰμαι νέος... εἰμαι νέος... εἴκοσι καὶ ἐνὸς ἔτους ὑγιής... ὡραίος... καὶ κομπός... Ὅπως βλέπετε, καλῆς οἰκονομικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἀνεξαρτητοσύνης... Ἐγὼ μηνιαῖο εἰσόδημα εἴκοσι χιλιάδες δραχμῆς, χωριστὰ τὴν κληρονομία πού θὰ μ' ἀφήσουν οἱ γονεῖς μου σὰν πεθάνουν... Ἐγὼ... ἀκόμη ἕνα σπῆτι στὴν Ἀθήνα... μιά βίλλα στὴν Κηφισιά... καὶ μιά ἀεροδυναμικὴ λιμουζίνα τελευταίου τύπου... λαμβάνω, λοιπὸν, τὴν τιμὴν ΝΑ ΣΑΣ ΖΗΤΗΣΩ Εἰς ΓΑΜΟΝ.

ΝΙΚΟΣ Κ. ΧΑΚΚΑΣ

Ὡ! πόσο εὐτυχισμένη εἶμαι! Πόσο εὐτυχισμένη!

ΤΟ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Το πιο μεγάλο κεφάλι του κόσμου δεν είναι ούτε του Ναπολέοντος, ούτε κανενός άλλου από τους μεγάλους της Γης. Είναι του άγνωστου ανθρώπου του οποίου ο σκελετός βρέθηκε στις Άλπευτινες νήσους. Είναι, κατά τους ανθρωπολόγους, το κρανίο που περιείχε τον βαρύτερο ως τώρα ἐγκέφαλο! Η χωρητικότητα του είναι 2025 κυβικών εκατοστών μέτρων και το μυαλό που περιείχε, θά ζύγιζε 2 λίτρες, ασφαλώς!

Υστερα από το κρανίο αυτό, έρχεται το κρανίο του Τουρκένιφ, με κοιλότητα 2020 εκατοστών του κυβικού μέτρου, ύστερα του Λαφονταίν, με κοιλότητα 1950 κυβικά εκατοστά και τέλος του Μπετόβεν, με 1750 κυβικά εκατοστά.

Όλοι οι άλλοι μεγάλοι, έρχονται μετά.

□ □

ΟΙ ΕΣΚΙΜΩΟΙ ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ

Μια φυλή πάει να εκλείψει ολότελα. Οι Εσκιμώοι. Τους έχετε δη στον κινηματογράφο. Είναι οι άνθρωποι που ζούν διαρκώς πάνω στους πάγους. Χάνονται, λοιπόν, σιγά-σιγά οι γραφικοί αυτοί πολικοί συνάνθρωποι μας, όπως βεβαιώνει ένας Αμερικανός σοφός: τους θερίζει—τί νομίζετε;—ή φυματίωσης! Έτσι, έφθασαν οι θάνατοι να υπερβαίνουν κατά πολύ τις γεννήσεις και σήμερα δεν υπάρχει ούτε ένας Έσκιμώος που να έχει φθάσει την ώριμη ηλικία....

□ □

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΖΗΤΙΑΝΩΝ

Μέσα στα τόσα συνέδρια, διπλωματικά, επιστημονικά και άλλα που έγιναν τον τελευταίο αυτόν καιρό, δεν έλησμονήθηκε από τον διεθνή Τύπο και ένα πολύ περίεργο συνέδριο που έγινε στο Ότσοκ, της Πολωνίας, κοντά στην Βαρσοβία. Σύμβεδροι, οι αντιπρόσωποι όλων των ζητιάνων της Πολωνίας! Και αίτια συγκλήσεως... της διασκέψεως, η απαγόρευση της έπαυσης στις πολωνικές λουτροπόλεις. Το μέτρο αυτό έζημιωσε φυσικά την συνεχή των ζητιάνων και τώρα αυτοί ζητούν ομαδικώς το δική τους. Οι ξενοδόχοι των λουτροπόλεων τους προτείνουν να τους δίνουν ένα ποσοστό επί των εισπράξεων, το όποιον θα εισπράττουν από την πελατεία, οι ζητιάνοι, όμως, δεν το δεχθήκαν. Επιμένουν αυτοί στην συνέχιση της παραδόσεώς των!

Είναι όλοι των ζητιάνων, πάππου προς πάππου και από γενεάς εις γενεάν! Δεν έννοούν, λοιπόν, τώρα να δεχθούν μία λύση που την θεωρούν έξευτελιστική!

ΜΕΛΙΤΑ ΛΟΓΙΑ

Ο στυλογράφος, δεν είναι διόλου εφευρέσις της εποχής μας, όπως θα φαντάζεσθε, ίσως. Έδώ και τριακόσια χρόνια, επί Λουδοβίκου 14ου κάποιος σιόρ Μπίε, είχε κατασκευάσει μία πέννα από πτερό χήνας, μέσα στην οποία υπήρχε διδωμένος ένας σωλήνας γεμάτος μελάνι.

□ □

Ένας Οδηγός μηχανικός, κατασκεύασε την μικρότερη ατμομηχανή του κόσμου. Φαντασθήτε ότι αυτή δεν είναι μεγαλύτερη από το άκρο μιάς συνηθισμένης πέννας. Χωρίς καμιά υπερβολή! Είναι κατασκευασμένη από χαλκό και χάλυβα και λειτουργεί θανάσια!

□ □

Οι σοφοί του κόσμου δεν εγκατέλειψαν ακόμη κάθε ελπίδα ότι θα μπορέσουν να φθάσουν μία μέρα στο φεγγάρι ή στον Άρη, με μία ροκέτα. Έτσι, ένας Γερμανός σοφός, ο δωρ Όμπερθ, κατόρθωσε να κατασκευάσει μία ροκέτα, η οποία ξεκινά με αρχική ταχύτητα 14.000, χλμ. την ώρα. Η ταχύτης αυτή, θα αυξάνεται διαμηδόν.

□ □

Στο στενό του Όρχ, μεταξύ της Μαύρης θαλάσσης και της Αζοφικής, οι ψαράδες έπιασαν έναν ξιφίό, μήκους τεσσάρων μέτρων και βάρους 700 κιλών. Είναι ο γίγας του είδους του.

□ □

Υπάοχει στην Έλβετία μία λίμνη—ή λίμνη Μορά—που θα μπορούσε να έπονμασθή αή λίμνη—Χαμπαϊών. Κάθε δέκα χρόνια, τα νερά της αλλάζουν χρώμα, γίνονται κόκκινα.

Το φαινόμενο, παραμένει μέχρι της στιγμής ανεξήγητο.

□ □

Έπεχειρήσατε ποτέ σας να μετρήσετε τα άστρα; Αί κάποιον άλλοι τα μέτρησαν και βρήκαν ότι είναι τριάντα δισεκατομμύρια! Πώς το κατόρθωσαν αυτό, μόνοι τους το ξέρουν.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ

Πεσμένος έτσι, αναστροφή στο χέρι, τάστρα να κυττάς και να πλατάνει ο στοχασμός σου. Κρίνεις ν' ανθίζουν μέσα σου κι' ως μία σταγόνα δρόσου γεμάτη ρίγη διάφεγγα να όνειροπερπατάς.

Και νάναι οι δρόμοι άμέτρητοι κι' άνέφραστοι ούρανοι να φλέγονται σε βράθη όνειρου και να ταιριάζεις τον ρυθμό του άπαυδημένου άπείρου

υ' αυτή του στίχου τη φωτιά και πρόσκαιρη ήδονή.

Ι. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΡΣΕ- ΓΙΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΚΑ-
ΝΕΙ ΤΟΝ ΠΑΛ-
ΛΗΚΑΡΑ

Ο Μάριος μαθαίνει στο καφενείο ότι η γυναίκα του, η χαριτωμένη Κυρία Μαρίου, έρωτοτροπεί από τινος με κάποιον πρωταθλητή άρσεως βαρών.

—Α, τον κανάγια! φωνάζει έξαλλος ο Μάριος. Θα πάγω άμέσως να τον σχίσω σαν σαδέλλα!

Δεν πρόφθασε όμως να τελειώσει και περνά έξω από το καφενείο το μέλλον... θύμα του, ένας άληθινός κολοσσός. Κάτι είχε άκούσει αυτός από τις άπειλές του Μαρίου, και γι' αυτό σταματά άπειλόντας:

—Είτε τίποτε ο κύριος; λέγει του Μάριου.

—Εγώ; Βέβαια, είπα να ο κ. Ρ. ως τον φωνάξουμε να πιη μαζί μας ένα ποτηράκι!..

□ □

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΤΟΚΑΝΕΙ

Ο Μάριος και ο Όλιβ, πηγαίνουν να κνηγήσουν λεοντάρια στην ζούγκλα. Βρισκότανε σ' ένα πολύ επικίνδυνο μέρος όταν διαπιστώνουν ξαφνικά ότι είχαν ξεχάσει να πάρουν μαζί τους φυσίγγια. Αποφάσισαν τότε να γυρίσουν πίσω. Δεν πρόφθασαν όμως, γιατί ένα μεγάλο λεοντάρι τους έφραξε το δρόμο. Έντρομος ο Μάριος θγάζει μία κραυγή και τρέπεται σε φυγή. Ο Όλιβ μένει και με ένα μαχαίρι σκοτώνει το θηρίο.

Σε λίγο ανταμώνει τον Μάριο που έτρεμε άκόμη.

—Έτσι κάνουμε, Μάριε; Αφήνουμε μόνο το φίλο τους με το λεοντάρι;

—Μα τώκανα άκριβώς, για να σε σώσω! Έτρεξα νομίζοντας ότι το λεοντάρι θα με ακολουθούσε και θάφηνε ξένα ήσυχο!...

□ □

ΤΙ ΤΟΝ ΕΝΔΙΕΦΕΡΕ

ΕΚΕΙΝΟΝ

Η Κα Μάριου, φωνάζει τον μικρό της γιού Τιτίνο:

—Έλα δώ Τιτίνο, να δής τα καινούργια ρούχα που φέρανε του πατέρα σου. Είναι θαύμα!

Ο Τιτίνος πλησιάζει και αρχίζει να ξυλώνει τη φόδρα του σακκακιού.

—Τί κάνεις αυτού Τιτίνο;

—Θέλω να ιδώ το ύφασμα!

—Και από την άναποδη θα δής το υψοσμο;

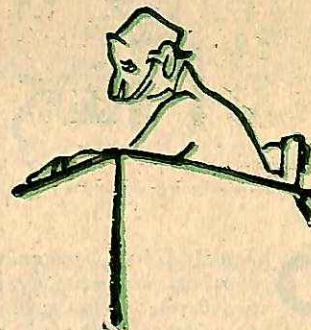
—Αυτή μ' ενδιαφέρει περισσότερο. Ξεχνάς μαμά, ότι ύστερα από τον μπαμπά, έγω θα φορέσω το κοστούμι αυτό;

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ο συνταγματάρχης,

οί Βόερς κι' οί άρουραίοι

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΨΑΜ.

Γ— Μπάμ-Μπούμ.— Κύριε πρόεδρε, συνταγματάρχης Μπάμ-Μπούμ, έθελοντής το 1899 στάς τάξεις των Βόερς, πολέμησα σαν λιοντάρι... Τρέμε Άγγλία! Κι' ούτε γρατζουνιά!... Με φοβούνται ως κι' αυτές οι σφαίρες!

Πρόεδρος.— Καθήστε, παρακαλώ. Εύφροσύνη Κουδούνα;

Κουδούνα.— Παρούσα, κ. Πρόεδρε.

Πρόεδρος.— Ήλικία, επάγγελμα; Κουδούνα.— 38 χρονών, τριών μηνών και έξη ημερών. Είμαι θυρωρός. Άκούστε... και φρίξτε! Αυτός ο άγύρτης... ο άθλιος....

Πρόεδρος.— Να λείπουν αι προκλήσεις. Καθήστε.

Κουδούνα.— Τόχετε για εύκολο να καθήσω; Όπως μούκανε τά... μαλακά μου, κ. πρόεδρε, πως θέλετε και πού να καθήσω; Ο κακούργος.... Ο φονιάς....

Μπάμ-Μπούμ.— Κύριε πρόεδρε, θ' άγριέψω... Τρέμε Άγγλία!

Πρόεδρος.— Ήσυχία. Διηγθήτε μας, κ. Κουδούνα, πως συνέβησαν τά πράγματα.

Κουδούνα.—Στις δέκα Μαρτίου ήμουν καθισμένη μπροστά στην έξώπορτα κι' έπαρνα δροσιά... Ξέρετε, είναι ξεθέωμα να είσαι θυρωρός... Είχα βοηθήσει την κυρά Ναντίνα, την μαμή, να ξεγεινήση την νοικάρισσα του πέμπτου...

Πρόεδρος.— Μην άπομακρύνεσθε άπ' το θέμα!

Κουδούνα.—Κοντά μου καθόταν ο Κουδούνας, ο άντρας μου, κ. πρόεδρε. Αυτουνού δά δεν τού καίγεται καρφί κι' άν χαλάση όλος ο κόσμος... Ένώ τον μισόπαιρνα, το λοιπόν, άκούω μία φασαρία, ένα κακό... Πιστολιές, ντουφεκιές, κανονιές....

Πρόεδρος.— Καθώς βλέπω στόν φάκελλο, σάς πλήγωσαν...

Κουδούνα.— Δεν με πλήγωσαν στόν φάκελλο, κ. πρόεδρε, αλλά στά μαλακά! Από τότε... όρθοστασία και τών γονέων! Μου είχε ρίξει σμπάρους στά μαλακά ο μασκαράς που να μην δη Παναγίτσα μου άσπρη μέρα!

Πρόεδρος.— Καλά. Καθήστε.... ή μάλλον, μπορείτε να πάτε πιο κάτω... Συνταγματάρχα Μπάμ-Μπούμ! Ήλικία!

Μπάμ-Μπούμ.— 72 χρονών... και τό λέει ή ψυχή μου! Τρέμε Άγγλία! Πρόεδρος.— Ποδ κατοικείτε;

Μπάμ-Μπούμ.— Λίγα έξω άπ' το Μαρούσι. Τό έξοχικό μου σπίτι τό άνόμασα: «ΕΔΩ ΕΙΜΑΙ ΚΡΟΥΓΕΡ!» γιά να μου θυμίζει τό έθελοντικό μου!

Πρόεδρος.— Τό σπίτι σας βρίσκειται κοντά στην πολυκατοικία της κυρίας Κουδούνας;

Μπάμ-Μπούμ.— Τής τρελλο-κουδούνας, έτσι την λέμε!

Κουδούνα.— (άγανακτισμένη). — Τρελλός είσαι σύ, που μου πετάς άποσιγάρα μέσα στόν καφέ μου, άπάνω άπ' τον τοίχο!

Πρόεδρος.— Συνεπώς, προϋπήρχε

μιά έχθροτης μεταξύ σας.

Κουδούνα.— Όλο βαρελότα ξεκαγε ο κακούργος! Τάφερε, λέει μαζί του άπ' την Άφρική. Έκεί τουότρωπε...

Μπάμ-Μπούμ.— Με προσβάλλει! Τρέμε Άγγλία!

Πρόεδρος.— Πώς θα δικαιολογήσετε στό δικαστήριο, συνταγματάρχα, τούς πυροβολισμούς που ρίξατε εναντίον αυτής της γυναίκας;

Μπάμ-Μπούμ.— Έχω μία καραμπίνα που την χρησιμοποίησα στό Γιοχάννεσμπουργκ εναντίον των Άγγλων, τότε που πρωτοφόρεσαν τά χακί γιά να μην τούς βλέπουμε άπάνω στό χάμα. Καραμπίνα πρώτης γραμμής... Σκότωσα κόσμο και κοσμάκι... Τρέμε Άγγλία!

Πρόεδρος.— Και τώρα την χρησι-

—38 χρονών, τριών μηνών και έξη ημερών, κ. Πρόεδρε!...

μποιείτε εναντίον των θυρωρών.

Μπάμ-Μπούμ.— Την χρησιμοποίησά εναντίον των άρουραίων, κ. πρόεδρε. Έχει γεμίσει ο κήπος μου. Είναι φρεκή!

Κουδούνα.— Ψέμματα, κ. πρόεδρε. Κρύφτηκε πίσω άπ' τις ροδόδάφνες του, με σημάδεψε από πίσω...

Πρόεδρος.— Στην προανάκριση, καταθέσατε, κυρία μου, πως σάς πυροβόλησε δυο φορές... Μήπως δεν σάς βρήκε ή πρώτη σφαίρα;

Μπάμ-Μπούμ.— Να μου φύγη τζάμπα σφαίρα, που ήμουν ο καλύτερος σκοπευτής! Είναι να σκάς στά γέλια!

Κουδούνα.— Μόλις άκουσα την πρώτη πιστολιά, πετάχτηκα όρθια... Γύρισα να δώ και τότε έβριζε την δεύτερη!

Πρόεδρος.— Και σάς πλήγωσε, τό ξέρομε....

Μπάμ-Μπούμ.— Στην θέση του άρουραίου!

Πρόεδρος.— Να ξετασθούν οι άκροτερες. Ξενυχτάκος!

Ξενυχτάκος.— Παρών.

Πρόεδρος.— Ήλικία; Τί ξέρετε;

Ξενυχτάκος.— 42 χρονών. Έσκα-

βα τον κήπο της κ. Κουδούνας. Της κανω κάτι μερεμετάκια, γιατί κάθε τόσο ξυπνά και μου άνοίγει. Επιστρέφω πάντα τις μικρές δρες γιατί εργάζομαι ως θυρωρός κινηματογράφου. Καθώς έσκαβα λοιπόν γιά να φυτέψω μία λεμονιά... Μου την είχε φέρει ο Ήρακλής άπ' τό κτήμα της Μαγκουφάνας....

Πρόεδρος.— Μην άπομακρύνεσθε άπ' το θέμα!

Ξενυχτάκος.— Ξαφνικά, άκούω πυροβολισμούς. Κι' ύστερα άπ' τούς πυροβολισμούς, άκούω την φωνή του συνταγματάρχου πούλεγε άγριεμένος: «Θά σε γδάρω! Τρέμε Άγγλία!»

Πρόεδρος.— Λέτε, κ. μάρτυς, να πυροβόλησε ο συνταγματάρχης έπίτηδες την κ. Κουδούνα;

Ξενυχτάκος.— Δεν μπορώ να βάλω τό χέρι μου στή φωτιά! Αυτό όμως που είπα: «Θά σε γδάρω! Τρέμε Άγγλία!»

Μπάμ-Μπούμ.— Δηλαδή, είπα θά γδάρω τον άρουραίο!

Πρόεδρος.— Άλλος μάρτυς.— Άριστοτέλης Κουδούνας! Ήλικία, επάγγελμα;

Κουδούνας.— 75 χρονών, σύζυγος της Εύφροσύνης. Κουρεύς σκύλων.

Πρόεδρος.— Τί ξέρετε; Παρευρέθητε στην... μάχη;

Κουδούνας.— Έκεί που κούρευα έναν σκύλο με την ψιλή φηχανή, άκουσα την φασαρία. Μην νομίζετε πως ή γυναίκα μου είναι άθώα περιστέρα, κ. πρόεδρε. Τις προάλλες, μου πάτησε έναν σκύλο... που τον κούρευα κιόλας!

Πρόεδρος.— Τόν κ. Μπάμ-Μπούμ τον γνωρίζετε;

Κουδούνας.— Ναί. Φωνάζει όλη ώρα: «Τρέμε Άγγλία!» Άνθρωπάκι καλό όμως, κατά βάθος. Συμπαθητικός. Καμιά φορά ένοχλητικός, σαν την γυναίκα μου. Η γυναίκα μου, όμως, είναι ένοχλητική 366 μέρες τον χρόνο. Κυνηγά άρουραίους ο άνθρωπος. Και καθώς κυνηγούσε άρουραίους, ή γυναίκα μου του πρόσφερε με τό στανό στόχο.... γιά να τον βάλη σε μελέαδες!

Κουδούνα.— Δεν ξέρετε τί σοφ γίνεται, γέρο ξεκούτη!

Κουδούνας.— Είσαι μία στρίγγλα!

Μπάμ-Μπούμ.— Μία μέγαφα! (Γίνεται πανδαίμονιον).

Πρόεδρος.— Τρέμε Άγγλία!... Ήσυχία, ήθελα να πώ!

Σύσκεψις. Ο συνταγματάρχης Μπάμ-Μπούμ καταδικάζεται σε 100 δραχμών πρόστιμο και ψυχική δόση 2.500 δραχμών.

Μπάμ-Μπούμ.— Άδικία! Δεν θά μου ενοχλήσει όμως γιά στόχο τόν... σου! Θά σοφ τόν κάνω κόσμιο! Και με έκρηκτικές σφαίρες ντούμ-ντούμ, μάλιστα! Τρέμε Άγγλία!

ΔΗΜ. ΨΑΜ.

Πώς θέλετε τὸν ἔρωτα;

Τι λένε δύο γόητες τῆς σκηνῆς καὶ τῆς ὁδόνῃς

Ο ἔρως! Πόσοι μποροῦν νὰ καυχήθουν ὅτι δὲν τοὺς ἀγγίξε, ἔστω καὶ ἀκροθιγῶς τὸ θέλος του! Πόσοι δὲν τὸν ἀναιρεῖσθαι νὰ τοὺς ἀγκαλιάξῃ, πόσοι δὲν τὸν ἐνοίωσαν νὰ τοὺς συγκλονίσῃ ὡς τις τελευταῖες πτυχές του εἶναι τους! Ἀλλὰ καὶ πόσοι δὲν ἔχουν ἀπογοητευθῇ ἀπ' αὐτόν! Τί δράματα, τί τραγωδίες, τί καταστροφές, πλῆθι στίς μεγαλείτερες, τίς πιὸ ὁλοκληρωμένες εὐτυχίες!

Τυχεροὶ καὶ ἀτυχοὶ, θὰ πῇτε ἴσως, κί' ἐδῶ. Ὅχι: ἀπλῶς ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ὁ καθεὶς βλέπει τὸν ἔρωτα.

Ἄλλοι τὸν βλέπουν, τὸν αἰσθάνονται καλύτερα, καὶ τὸν θέλουν ὡς κατὰ τὸ βαθύτερο, ὡς κατὰ τὸν ἑαυτοῦ ἀπὸ τὰ συνθησμένα πλαίσια τῆς ζωῆς, ὡς κατὰ ἀνώτερο τέλος πάντων πού πρέπει, ὅταν ἔρχεται νὰ μᾶς κἀν νὰ ξεφειγῶμε καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἐαυτό μας, νὰ βρισκόμαστε πλησιέστερα πρὸς τὸν Θεό. Καὶ ἄλλοι πάλι τὸν θέλουν ὡς μιὰ ζωντανὴ ἐκδήλωση τῆς πραγματικότητος, ὡς ἀνάγκη καὶ φυσικὴ συνέπεια τῆς ὑπάρξεώς μας στὸν κόσμον. Ἀνάμεσα στοὺς δύο αὐτοὺς μεγάλους πόλους, συμφύρονται ὅλες οἱ ἄλλες ποικιλίες τοῦ ἑρωτικοῦ αἰσθήματος.

Μία διαφορὰ ἀντιλήψεων μεταξὺ δύο ἀνθρώπων πού τοὺς ἐνώνει ὁ ἑρωτικὸς δεσμός καὶ ἡ καταστροφή δὲν ἀργεῖ. Τὸ παράδειγμα Περδικάρη, πού τόσο συνεικίνησε τελευταία τὴν ἑλληνικὴ κοινωνία, εἶναι πολλὸ εὐγλωττο, ἀτυχῶς.

Ἐκεῖνος ἤθελε τὸν ἔρωτα ἀνάσσειν πρὸς τὸ θεῖον, δεσμὸν ἱερὸ καὶ ἀπαράβιαστο, ἄσχετο ἐντελῶς μὲ τὰ ζήτῃματα, μὲ τὰ ὁποῖα παραδέρνει καθημερινῶς ὁ ἄνθρωπος στὸν στυγνὸν ἀγῶνα τοῦ μετὰ τὴν ζωὴν.

Ἐκεῖνη, τὸν ἤθελε ἀπλῶς ὡς συμπλήρωμα, ὡς ἐπιδοθητικὸν τῆς καλλιτέρας τῆς ἐμφανίσεως στὸ προσκήνιο τῆς ζωῆς. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι γνωστό. Τί πρέπει, λοιπόν, νὰ ζήτᾳ κανεὶς ἀπὸ τὸν ἔρωτα; Πῶς πρέπει νὰ τὸν παραδεχθῇ; ὡς ἕνα ὄνειρο, ὡς μιὰ εὐχάριστη καὶ ξεκουραστικὴ ἀνταπάτη, ἢ ὡς μιὰ δυνατὴ πραγματικότητα;

Ἐνα παρισινὸ περιοδικό, θ' ἀσχολήθηκε, ἐξ ἄλλων, θέματα, ἀφορμῶν αὐτό, μὲ τὸ ζήτημα καὶ σκέφθηκε νὰ κάμῃ μιὰ μικρὴ ἐρευνα γιὰ νὰ βρῇ τὴν ἀκρῆ, ἔστω, τῆς ἀληθείας.

Τοὺς πρώτους τοὺς ὁποίους ἐπισκέφθηκε ἡ εἰδικὴ συνεργασία του, ἦσαν οἱ δύο διάσημοι ἑταῖροι τῆς Γαλλικῆς Κομωδίας Μαντελὲν Ρενώ καὶ Ζυλιὲν Μπερτιέ. Ἡ πρώτη μᾶς εἶναι ἐδῶ πολλὴ γνωστὴ καὶ ὡς θεντέτα τοῦ κινηματογράφου. Ἄς ἀκούσουμε, λοιπόν, τί λέγει πρῶτα αὐτή:

—Ὅχι! Ὁ ἔρως δὲν μπορεῖ νὰ νῆαι ὄνειρο καὶ ἀνταπάτη. Ἐνας ἑρωτικὸς δεσμός στηρίζομενος στὴν ἀνταπάτη δὲν μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ, γιὰτὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα τὸ ὄνειρο θὰ σβύσῃ καὶ θὰ χαθῇ. Θὰ μου πῇτε ἴσως: καὶ τί εἶναι τότε, ἕνας ἔρως γιὰ τὴν φαινητὴν νεφέλη τοῦ ὄνειρου; Ἰσως γι' αὐτοὺς πού τὸν πιστεύουν ἔτσι, νὰ μὴν εἶναι τίποτε, γιὰ μένα ὅμως εἶναι ἡ πραγματικότης αὐτὴ πού μονάχα μπορεῖ νὰ μὲ συγκινήσῃ. Γιὰ νὰ πιστέψω στὸν ἔρωτα, πρέπει νὰ τὸν

νοιώσω, νὰ τὸν ἀγγίσω μ' ὅλο μου τὸ εἶναι. Ἀπὸ τὴν ἀνταπάτη μόνον ἡ δυστυχία μπορεῖ νὰ προκύψῃ. Πρέπει νὰ εἴμεθα ρεαλιστές. Νὰ πιστεύομε μονάχα σ' ἐκεῖνο πού βλέπομε καὶ φυσικά, πού μόνον ὑπάρχει. Θὰ μὲ κατηγορήσετε γιὰ ὕλισμό, μπορεῖ νὰ γεγενηθῇ, ἐν μέρει ὅμως. Ἀλλὰ πῶς, μποροῦμε νὰ κάνομε διαφορετικὰ, ὅταν ἀπὸ τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδυ, μονάχα τὴν πραγματικότητά τὴν ὅλη, ἂν θέλετε, ἀντιμετωπίζομε καὶ μονάχα γιὰ τὴς διαφορὰς ἀνάγκες μᾶς ἔχομε νὰ φροντίσουμε; Μπορεῖτε νὰ τὸ ἀρνηθῇτε αὐτό; Πῶς θέλετε νὰ ξεφύγῃ καὶ ὁ ἔρως ἀπὸ τὸν κανόνα αὐτόν, πού εἶναι ἐν τούτοις ὁ φυσικὸς νόμος. Καὶ ἔπειτα ὁ ἔρως, πρέπει νά νῃ ἡ ἀλήθεια καὶ μόνῃ ἡ ἀλήθεια. Ἀλλοιῶς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπάρξῃ! Ἐνα ἑρωτικὸ αἰσθημα πού ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ σκηνοθεσίας γιὰ νὰ ὑπάρξῃ, καλλίτερα νὰ μὴν ἐκδηλω-

Ἡ Μαντελὲν Ρενώ καὶ ὁ Ζυλιὲν Μπερτιέ.

θῇ. Θὰ μου πῇτε ὅτι μιλῶ σὰν ἄνθρωπος πού δὲν ἀγάπησα. Καθόλου. Ἐγὼ ἕνα ἀγοράκι πού εἶναι ὁ καρπὸς ἐνὸς δυνατοῦ ἑρωτικοῦ αἰσθήματος, ἀλλὰ σὰς λέγω, ἔτσι πρέπει νά νῃ ὁ ἔρως. Πάντως αὐτὴ εἶναι ἡ ἀντίληψή μου: Ὅχι ἀνταπάτη, ὄχι ψευτιά!

□ □

Αὐτὰ λέγει, λιγάκι ὠμά θέβαια, θὰ παραδεχθῇ καὶ οἱ πιδ πραγματισταί, ἡ Μαντελὲν Ρενώ. Ὁ Ζυλιὲν Μπερτιέ, ὁ παρτενιέρ της, ὁ περίφημος Φορτουίνου τοῦ «Chandelier» τοῦ Μυσὲ πού παίζει τώρα ἡ Γαλλικὴ Κομωδία καὶ σὺ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦν οἱ δύο συμπαιθεῖς ἡθοποιοί, εἶναι ἄνθρωπος φαίνεται τῶν συμβιβαστικῶν λύσεων. Προτίμησ' αὐτὸς ἕνα ἔρωτα στὸν ὁποῖο θά νῃν συγκρασομένα τὰ δύο ἀντίθετα στοιχεῖα πού ἀναφέραμε.

—Ὁνειρο καὶ πραγματικότης, αὐτὸς εἶνε ὁ ἔρως... τίποτε παραπάνω καὶ τίποτε ὀλιγότερο. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κατηγορήσῃ τὸν Φορτουίνου, τὸν ὁποῖο ἐνσαρκίωζω τώρα, γιὰ ρομαντικὸ ἑρωτευμένο. Καὶ ὅμως ἀγαπᾷ πλατωνικά, ἐνῷ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος φρικτὰ ἀπὸ αἰσθησιασμό! Ποθεῖ τὴν Ζακελίν του μὲ τὴν ἴδια δύναμη, μὲ ὅση τὴν ἀγαπᾷ. Χτίζει τὸ ἑρωτικὸ του οἰκοδόμημα ἐπάνω σ' ἕνα ὄνειρο, ἀλλὰ ἐλπίζει νὰ κἀν ἀργό-

τερα τὸ ὄνειρο τὴν πραγματικότητά. Θὰ πῇτε ὅτι τὸ ὄνειρο καὶ ἡ πραγματικότης δὲν μποροῦν νὰ συμπεθερισθῶν. Ἀσφαλῶς, ὅταν τὰ θέλομε καὶ τὰ δύο μαζί. Ἀλλὰ εὐτυχῶς, ἡ ζωὴ ἔχει κάνει τὰ πράγματα πολλὰ σοφά: φέρνει πρῶτα τὸ ὄνειρο, τὸ ἑρωτικὸ ὄνειρο, καὶ ἔπειτα τὴν ἑρωτικὴν πραγματικότητα, δηλ. τὴν ὁλοκληρωσὴ τῆς ἑρωτικῆς εὐτυχίας. Γιὰ ἑρωτικὴ ἀνταπάτη δὲν ξέρω τίποτε. Ἐνας ἑρωτευμένος μπορεῖ νὰ ἀνταπατάται μόνον ὅταν νομίζει ὅτι ἀγαπᾷ ἑνὸς δὲν ἀγαπᾷ. Δὲν μπορεῖ ὅμως κανεὶς νὰ νομίζει ὅτι ἀγαπᾷ, ὅταν αἰσθάνεται ὁλόκληρη τὴν ὑπαρξή του νὰ συγκλονίζεται ὡς τὰ μύχια της ἀπὸ τὸν ἑρωτικὸ παλμό! Οὐτε νὰ ἀνταπατάται ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενο τῆς λατρείας του. Ὁ ἑρωτευμένος βλέπει πολλὰ καλὰ καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἰνδιβιδουαλισμοῦ του, ἀλλὰ σὰς λέγει «ἀδιαφοροῦ!» Τὴν ἀγαπᾷ ὅπως εἶναι!». Ὁ Μολιέρους βάζει κάποιον, σὶὰ χεῖλη ἐνὸς ἡρώος του τὰ λόγια: «Ὅλα εἶναι ἀξιαγάπητα, σ' ἕνα πρόσωπο πού ἀγαποῦμε». Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἀγαποῦμε ἕνα ἄνθρωπο γιὰ τὰ ἐλαττώματα του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ἐλαττώματα τὸ αὐτὸ. Συνεπῶς, ἂν ἀνταπατωμεθα κάποτε, εἶνε γιὰτὶ τὸ θέλομε, γιὰτὶ εἶνε ἐπίσης ἀπαραίτητο ἕνα ὥραϊο ψέμμα στὸν ἔρωτα, ὅπως καὶ μιὰ ὥραϊα πραγματικότητα!

Ἄλλωστε, κί' αὐτὴ ἡ ζωὴ, δὲν εἶναι ἕνα μεγάλο ψέμμα; Καὶ ὄχι ὥραϊο, πάντα, δυστυχῶς;... Τὸ μόνον πού πρέπει νὰ προσέξομε εἶναι ἡ πραγματικότης νὰ μὴ παραγκωνίσῃ τὸ ὄνειρο, οὔτε καὶ τὸ ὄνειρο δὲν πρέπει νὰ... παραμπῇ τῆς πραγματικότητος. Χρειάζεται καὶ ἐδῶ ἡ σχετικὴ ἱσορροπία. Πρέπει τὰ δύο αὐτὰ πράγματα νὰ συμβαδίζουν, νὰ εἶναι ἐξίσου μοιρασμένα, χωρὶς τὸ ἕνα νὰ περιφρονῇ τὸ ἄλλο. Ἰσως μερικὸι θεωροῦσιν δύσκολο αὐτὸ τὸν συμβιβασμό. Ἐγὼ τὸν θεωρῶ, ἀπεναντίας, πολλὸ εὐκόλο, καὶ σὰς μιλῶ ἐξ ἰδίας πείρας... Πρέπει δὲ νὰ πιστεύετε ὅτι εἴμεθα καὶ οἱ δύο, πολλὴ εὐτυχείας. Ἐρχονται στιγμὲς στὴν ἑρωτικὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου πού ἡ φαντασία, τὸ ὄνειρο, ὅπως τὸ μέλι, παίζει τὸν σπουδαιότερο, τὸν μοναδικὸ ρόλο. Φαντασθήκατε ποτὲ τὸν ἔρωτα χωρὶς τὴν φαντασίαν; Θάταν ἀνούσιος, χυδαῖος, ἕνα ζήτημα, ἀπλῆς ἀνάγκης, πού ικανοποιεῖται ἀπὸ συνήθεια. Ἐνῷ ἡ φαντασία ὁμορφαίνει τὴν ἑρωτικὴν πραγματικότητα, τὴν συμπληρώνει, τῆς δίνει περιεχόμενο, σωστὰ τέλος πάντων! Χωρὶς τὴν φαντασίαν καμμιά γυναῖκα δὲν θὰ ἀρέσῃ στὸν ἄνδρα. Ὅλες θὰ τοῦ εἶναι ἀποκρουστικῆς. Γιὰτὶ ὁ πιδ εὐκόλος ἄνδρας, ἔχει πάντα κάτι πού θὰ ἀποκτήσῃ ἀπὸ τὴν γυναῖκα, κάτι τὸ δικό του, ὅπως τὸ φαντάζεται αὐτός, ὥστε, ὄνειρο καὶ πραγματικότης, αἱ...».

Δὲν σὰς φαίνεται πῶς ὁ Μπερτιέ πληροῖσε περισσότερο στὴν πραγματικότητά, μ' ὅλες τίς... ἀνταπάτες καὶ τὰ ὄνειρά του;

Κορῶνα ἢ γράμματα

Δραματικὸ διήγημα τοῦ Τζαίημς Κλίφτον-Πέτερς

Μὲ τὸν Στήβενς, τὸν διάσημο γιὰτὸν, τὸν εἰδικευμένο στίς τροπικὲς ἀρρώστειες, γνωρίζομενα ἀπὸ καιρὸ.

Ἦταν ἕνας ἄνδρας ψηλός, λεπτός, μὲ γκριζὰ μαλλιά, μὲ δερμα πημένο ἀπ' τὸν τροπικὸν ἥλιο. Ἦταν θαυμασὸς σύντροφος, ὁμιλητικὸς, εὐθυμὸς, πρόσχαρος.

Αὐτὸ ὅμως πού δὲν μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω ἦταν ἡ ἑαφνικὴ μελαγχολία πού τὸν κυρίευσε κάθε φορὰ πού θὰ τοῦ ζητούσαμε νὰ μᾶς διηγηθῇ τίποτε σχετικὰ μὲ τὴ ζωὴ του στὴ Νέα-Γουίνεα, ὅπου εἶχαν ἀρχίσει τὶς ἐρευνες καὶ τὶς μελέτες του. Βυθιζόταν σὲ μιὰ παράξενη σιωπὴ καὶ φαίνονταν νὰ μὴν ἀντιλαμβάνεται τί γινόταν γύρω του. Ἦταν ἕνα μυστήριον πού θάθελα πολὺ νὰ λύσω. Δὲν τολμοῦσα ὅμως νὰ τὸν ρωτήσω.

Γείτονάς μου ἦταν κάποιος κύριος Ντάγκμπυ Κράουφορντ, πού ἡ μαγία του ἦταν νὰ συλλέγῃ κάθε τι τὸ σχετικὸ μὲ τὶς ἐξωτικὲς χώρες καὶ κυρίως τῆς Νέας Γουίνεας.

Σὰν ἔμαθε λοιπὸν ὁ Κράουφορντ πῶς ὁ Στήβενς θάρχονταν νὰ περάσῃ τὸ Σαββατοκύριακόν του στὴν ἑπαυλὴ μου, μοῦ ζήτησε γιὰ χάρι νὰ τοῦ τὸν συστήσω. Στὴν ἀρχὴ δίστασα, μὰ εἶχα ἀδικίαν, γιὰτὶ ὁ Στήβενς δέχθηκε μὲ μεγάλη του χαρὰ νὰ πάμ σ' αὐτοῦ γείτονά μου.

Τὸ ἴδιο βράδυ, μπήκαμε στὸν κήπον τοῦ Κράουφορντ, τραβώντας κατὰ τὸ σπῆνι τοῦ. Τὸ σούρουπο ἔπεφτε ἀγάλι-ἀγάλι σκουραίνοντας τὶς τελευταῖες πορφύρες ἀναλαμπῆς στὸν ὀρίζοντα.

Ὁ κήπος τοῦ Κράουφορντ ἦταν φυτευμένος μὲ τροπικὰ ἄνθη καὶ δέντρα, πού σκορποῦσαν μιὰ βαρεῖα, διαπεραστικὴ μυρωδιά, καὶ πού λές κί' ἔφεγγαν στὸ σκοτάδι.

—Τὴ ὥραία πού μυρίζει αὐτὸς ὁ κήπος! φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ φίλος μου.

Τὸ βῆμα του λές κί' εἶχε γίνῃ πιὸ ἀνάλαφο, καὶ κάθε τόσο σταματοῦσε γιὰ νὰ θαυμάσῃ ἀπὸ κοντὰ κανένα ἄνθος.

Ὁ Κράουφορντ, ἀκούγοντας τὰ βήματά μας καὶ τὶς ὁμιλίες μας ἦρθε εἰς προὔπανθσίν μας. Τοὺς ἐσώστησα καὶ ὁ Στήβενς συνεχάρη ὀλόθερμα τὸν Κράουφορντ γιὰ τὸν κήπον του.

—Τὸ ὄνειρό μου, εἶπε χαρούμενος ὁ Κράουφορντ, εἶναι νὰ μπορέσω μιὰ μέρα νὰ ἐπισκεφθῶ αὐτὲς τίς χώρες. Θὰ μπορέσω ἀργά νὰ τὸ ἐκπληρώσω; εἶπε μελαγχολώντας ὁ γείτονας μου.

—Πρέπει νὰ εἰσθε εὐχαριστημένος, τοῦ ἀπάντησε ὁ Στήβενς. Ἐσεῖς ἐδῶ ζῆτε τὴν ρομαντικὴν πλευρὰ τῶν τόπων αὐτῶν. Λεῖπουν οἱ φοβερὲς τροπικὲς ζῆστες, οἱ ἀρρώστειες, οἱ κίνδυνοι... Ὅταν Ροεθὴ κανεὶς σ' αὐτὴν τὴν κόλαση, ὀρκίζεται νὰ μὴν ἐξαναπαύσῃ τὸ πόδι του. Μετὰ ὅμως, κάτι τὸν τραβά, μιὰ παράξενη γοητεία. Δὲν εἶναι γιὰ μᾶς τοὺς λευκοὺς αὐτὲς οἱ χώρες... Κάποτε μάλιστα συμβαίνει φοικτὰ πράγματα...

Σταμάτησε ἑαφνικὰ καὶ μιὰ περιέρ-

γη λάμψη φώτισε τὸ βλέμμα του.

Εἶχαμε καθῆσι σ' ἀναπαυτικά καθίσματα στὴ βεράντα κί' ὁ ὑπηρετὴς μᾶς εἶχε φέρεῖ παγωμένα ποτὰ. Ἡ νύχτα ἦταν ζεστὴ κί' ἡ ἀτμόσφαιρα γεμάτη ἀπ' τίς παράξενες εὐωδίες τοῦ κήπου, ἦταν καταθλιπτικὴ. Μᾶς πλημμυροῦσε ἀπὸ παντοῦ σὰν ἀόρατη κί' ἀκύματη θάλασσα. Κί' ὁ καπνὸς τῶν τοιγάρων μᾶς ἀνέβαινε βαρύν.

Σὲ λίγο ὁ Κράουφορντ μᾶς ὡδήγησε σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, θαυμασία φωτισμένη, ὅπου εἶχαν ἐγκαταστήσει ἕνα μουσεῖο τῶν ἐξωτικῶν χωρῶν. Ὅπλα, εἰδωλα φοβερῶν θεῶν, τύμπανα, καὶ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα ἦσαν ἀραδιασμένα μὲ θαυμαστὴ τάξη.

Ὁ Στήβενς φαίνονταν ἐνθουσιασμένος, ἐξέταζε τὸ κάθε ἀντικείμενο προσεχτικὰ, σὰν γνώστης.

—Προσέχετε τὰ διάφορα ὄπλα, τὸν συνεβούλευσε ὁ Κράουφορντ, εἶναι ὅλα δηλητηριασμένα.

—Ἡ συλλογὴ σας εἶναι ὑπέροχη, ἀπάντησε ὁ Στήβενς, πού εἶχαν ὀλότελα κατακτήσει τὴν καρδίαν τοῦ Κράουφορντ.

—Τὴ ἀξιοθαύμαστος ἄνθρωπος, μοῦ ἔλεγε αὐτὸς, ἐνῷ ὁ γιατρός ἐξακολουθοῦσε νὰ περιεργάζεται τὰ πάντα.

Στράφηκε νὰ τὸν δι, καὶ ἑαφνικὰ τὸν εἶδε ν' ἀναπηδᾷ κατὰ ξαφνικὰ. Γύρισα κί' ἐγὼ καὶ πρόφθασα νὰ δῶ τὸν Στήβενς νὰ σωριάζεται ἀναίσθητος στὸ πάτωμα.

Μεῖναμε γιὰ λίγο καρφωμένοι στὴ

θέση μας

—Θεὲ μου! τραύλισε πρῶτος ὁ Κράουφορντ, θὰ πληγώθηκε μὲ κανένα δηλητηριασμένο βέλος.

Καὶ ἐγὼ τὴν ἴδια σκέψη εἶχα κάνει. Τρέξαμε πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ Στήβενς κοιτόταν ἀνάσκελα, μὲ τὰ μάτια μισάνοιχτα, καὶ τὸ στόμα γεμάτο ἀφροῦς. Δὲν φαίνονταν κανένα ἴχνος τραύματος στὸ σῶμα του. Στεκόμαστον σὲ μεγάλη ἀμηχανία, μὴ ξέροντας τί νὰ υποθέσουμε, ὅταν σιγά-σιγά ὁ Στήβενς ἀρχισε νὰ συνέρχεται. Ἀνακάθησε, καὶ σκούπισε τὸ μέτωπό του μὲ τὴν παλάμη του.

—Πῶς εἶσθε κ. Στήβενς; Πῶς αἰσθάνεσθε; ρώτησε ὁ Κράουφορντ μ' ἄγωνία.

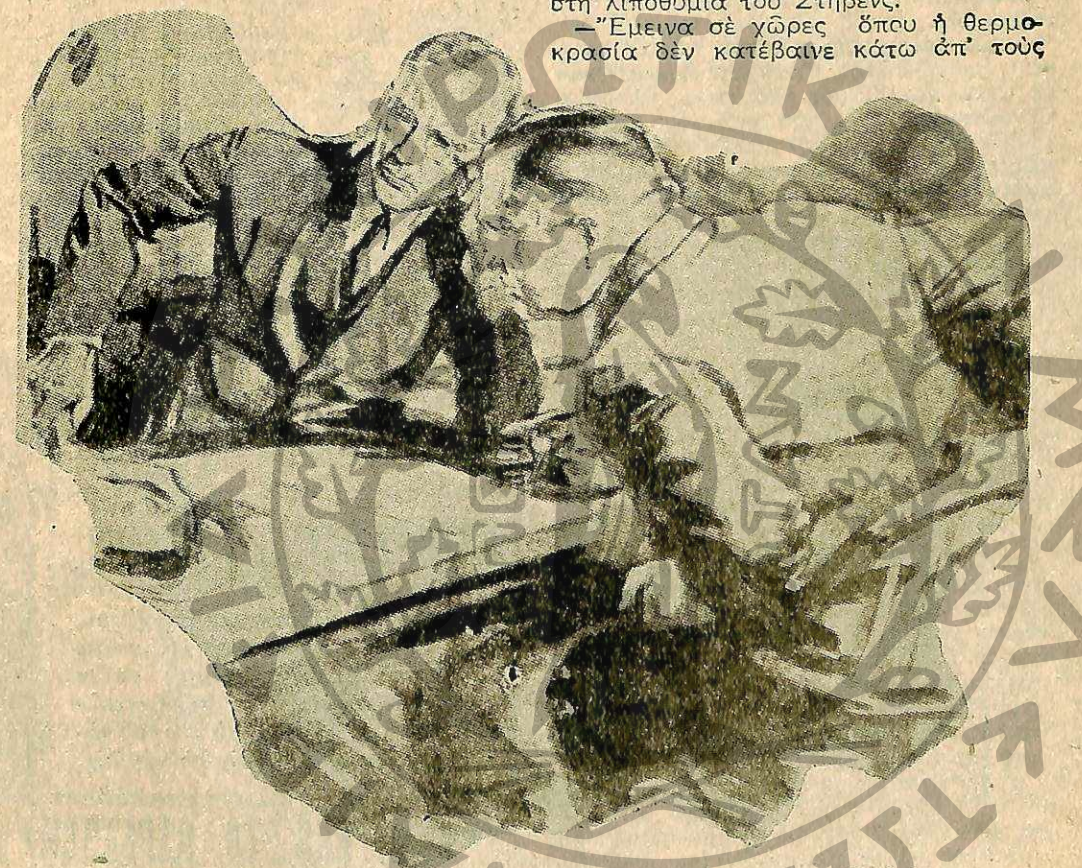
—Καλὰ, καλὰ, μὴν ἀνησυχεῖτε, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Καὶ μετὰ, σὰν νὰ θυμῆθηκε κάτι, γλώμιασε καὶ τὸ μέτωπό του ρυτιδώθηκε. Φαίνονταν νάχη γεράσει κατὰ δέκα χρόνια.

—Ἐλάτε ὡς τὴ βεράντα, ἐπρότεινε ὁ γείτονας μου. Ὁ καθαρὸς ἀέρας θὰ σὰς ὠφελήσῃ, καὶ θὰ σὰς δώσουμε νὰ πῇτε κάτι τὸ τονωτικόν. Βγήκαμε ξανά στὴ βεράντα κί' ὁ ὑπηρετὴς μᾶς ἔφερε ἐνὰ παγωμένα ποτὰ.

Ἡ νύχτα τώρα εἶχε σκεπάσει τὰ πάντα. Τὰ λουλούδια ἐξακολουθοῦσαν νὰ εὐωδιάζουν παράξενα. Τὰ ἄστρα ἔλαμπαν τρεμουλιαρικά καὶ μιὰ μεγάλη νυχτερίδα πτερούγιζε γύρω μας.

—Θὰ σὰς πείραξε ἡ ζέστη, εἶπε ὁ Κράουφορντ δίνοντας μιὰν ἐξήγησιν στὴ λιποθυμία τοῦ Στήβενς.

—Ἐμεῖνα σὲ χώρες ὅπου ἡ θερμοκρασία δὲν κατέβαινε κάτω ἀπ' τοὺς

Γύρισα κί' ἐγὼ καὶ πρόφθασα νὰ δῶ τὸν Στήβενς νὰ σωριάζεται ἀναίσθητος.

55 βαθμούς, είπε ο Στήβενς.
«Αν λιποθύμησα αιτία ήταν η συλλογή σας!»

—Εκείνη τι στιγμή ξετάλαξε τα τύμπανα, παρετήρησε ο Κράουφορντ.

—Ακριβώς, απάντησε εκείνος.

Σώπασε για λίγο και μετά συνέχισε.

—Βρωμότοπος, που μοιάζει σαν χταπόδι. Απλώνει τους πλοκάμους του και σε φθάνει όσο μακριά και αν είσαι, όσα χρόνια και αν πέρασαν. Μά τρέπει επί τέλους να μιλήσω, γιατί δεν βαστώ...άλλοιως θα τρελλαθώ...

—Ανάψε ένα τσιγάρο κι ή λάμψη του του φώτισε το πρόσωπο, που έμοιαζε σαν κέρινο. Σε λίγο άρχισε τη διήγησή του.

■ ■

—Αυτά που θα σάς διηγηθώ, είπε, συνέβησαν στη Νέα Γουινέα, στην περιοχή του ποταμού Σεπίκ, κατά το πρώτο μου ταξίδι εκεί κάτω.

Παρ' όλες τις δυσόλεες προβλέψεις των γνωστών και φίλων, κατόρθωσα, γιατρεύοντας μερικούς προύχοντες της περιοχής εκείνης να γίνω φίλος των πρωτογόνων κατοίκων της. Δυστυχώς όμως η φίλια αυτή δεν καλοάρεσε στους μάγους που προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να με βλάψουν. Έγώ εξακολουθούσα αμέριμνος τις έρευνές μου κι οι μήνες κυλούσαν γοργά, δίχως ν' αντιλαμβάνωμαι ότι οι έχθροι μου έτοιμαζαν την καταστροφή μου. Όταν το άντελήφθηκα ήταν αργά. «Ηδη οι ιθαγενείς άρχισαν να μ' αποφεύγουν. Μερικοί μάλιστα με προκαλούσαν και μ' απειλούσαν. Μια μέρα ένα δηλητηριασμένο βέλος καρφώθηκε στον τοίχο του δωματίου μου, λίγα εκατοστά μακρύτερα απ' το κεφάλι μου. «Η κατάσταση δεν ήταν διόλου ευχάριστη. Βρισκόμουν ολομόναχος σ' έναν τόπο άφιλόξενο, περιτριγυρισμένος απ' τους πιο θηριώδεις κανιβαλούς.

Στάματησε κι' άναψε ένα δεύτερο τσιγάρο.

—Ξέρετε, μήπως, κάποια Λώρα «Αρνχαμ; ρώτησε. Θά την έχετε όπωσδήποτε άκουστά. Ήταν μια πολύ πλούσια γυναίκα, όμορφη, που για μόνο σκοπό της ζωής της είχε τα ταξίδια σ' εξωτικές χώρες. Τα βιβλία και τα άρθρα της, σχετικά με τα ταξίδια της αυτά, είχαν γίνει άναρπαστα στην εποχή τους.

Την γνώρισα σαν ήμουν φοιτητής. «Ήμασταν της ίδιας περιόδου ήλικίας κι' όπως ίσως μαντέψατε ήδη, αγαπηθήκαμε. Θά παντρευόμασταν μόλις θά τέλειωνα τις σπουδές μου και θά δημιουργούσα μια έργασία άτομική μου. Χωριστήκαμε λοιπόν. Έγώ έφυγα για την Νέα Γουινέα κι' εκείνη για ταξίδι στον Τροπικό. Θά ξαναβρισκόμασταν μόνον μετά πέντε χρόνια. Αυτό φυσικά με δυσχερατούσε τρομερά, αλλά δεν μπορούσε να γίνει κι' αλλιώς.

■ ■

»Πέρασε ένας χρόνος που βρισκόμουν στον άφιλόξενο αυτό τόπο. Κάποιο άπόγευμα, που καθισμένος μπρός στην πόρτα του σπιτιού μου, παρακολουθούσα το ήλιο βασιλέμα, πούταν αυτόγρημα φαντασμαγορικό, διέκρινα σ' μια στροφή του ποταμού που περνούσε κοντά, μια βάρκα που την ώδηγούσε ένας λευκός.

»Αρπαξα τα κυάλια μου, και με το όμο παρατήρησα πως σε μικρή απόσταση απ' την πρώτη βάρκα άκρινά μου μια δεύτερη γεμάτη άγρίους πολεμιστάς.

»Ο λευκός κωπिलाτοδισε άπελπισμένα προσπαθώντας να διαφύγει, οι άγριοι όμως τον πλησίαζαν διαρκώς.

»Βρισκόμουν σε πολύ δυσάρεστη θέση. «Ήθελα να βοηθήσω τον λευκό με συγκρατούσε η σκέψη ότι αυτό θά εξαγρίωνε τους μαύρους. Θά με σφάζαν άμέσως κι' έτσι θά πήγαιναν χαμένοι οι κόποι και οι έρευνές μου, και το κυριώτερο δεν θά ξανάβλεπα τη Λώρα.

»Σας είπα ότι ο ποταμός Σεπίκ περνούσε δίπλα σχεδόν απ' το σπίτι μου. Τα περίχωρα ήσαν εκείνη τη στιγμή βυθισμένα στη βαθειά σκιά των πυκνών δένδρων κι' ο ήλιος έφεγγε που και που από μερικά άνοιγματα στις φυλλοσιές. Στο φως ενός τέτοιου άνοιγματος, κατόρθωσα να διακρίνω ότι ο φυγάς ήταν γυναίκα. Ο ίδριος κολλούσε τις ξανθείς μπούκλες της στο πρόσωπό της. «Απ' το μισοανοιγμένο πουκάμισό της διέκρινα τη λεπτή κι' ελαφριά μαυρισμένη απ' τον ήλιο επιδερμίδα της.

»Η προσπάθεια συσπούσε τα χαρσκηριστικά του προσώπου της και δεν μπόρεσα στην άρχη να την άναγνωρίσω. Μετά, σαν άστραπη φώτισε το μυαλό μου ή ιδέα πως ήταν ή Λώρα. «Έτρεξα κι' άρπαξα το τουφέκι μου. Όταν έφθασα στην όγθη είδα με φρίκη ένα μαύρο να έτοιμάζεται να ρίξει το άκόντιό του κατά της Λώρας. Τаланτεύθηκε λίγο σηματοδόνοντας και κατόπι έβριξε το όπλο, που σφυρίζοντας πέρασε πάνω απ' τη Λώρα και χάθηκε μέσ' στα νερά. Ο μαύρος έτοιμάζε δεύτερο άκόντιο. Δίχως να χάσω καιρό τον σημάδεψα και πυροβόλησα. Ο μαύρος άναπήδησε, χαμήλωσε το άκόντιο, κι' έπεσε στον ποταμό. Ταυτόχρονα σχεδόν οι μαύροι σταμάτησαν τη βάρκα τους, φοβόνταν τρομερά την καραμπίνα μου. Με άπειλητικές χειρονομίες, έκαναν μεταβολή και χάθηκαν σε λίγο.

»Η βαρκούλα διευθυνόταν τώρα προς το μέρος μου.

»Όταν έφθασε στην όγθη ή Λώρα—γιατί αυτή ήταν—έξηνητημένη, λιποθύμησε. Την πήρα στην άγκαλιά μου και τρελλός από την άγωνία την μετέφερα ως το σπίτι μου. Η θέση μου ήταν όμολογουμένως άπελπιστική. Ο θάνατός μας ήταν σχεδόν βέβαιος. Είχα σκοτώσει έναν μαύρο πολεμιστή, οι σύντροφοί του θά ζητούσαν να έκδικηθούν, και θά το κατόρθωναν γιατί ήμουν μόνος, μέσ' στην πιο άπαίσια ζούγκλα. Όταν συνήλθε, ή Λώρα μου έξηγήσε ότι την είχε στείλει μια άμερικανική έφημερίδα εις άναζήτησιν του σέρ Χένρυ Γκραίνγκερ που είχαν εξαφανισθή στη Νέα Γουινέα. Η άμοιβή που της προσέφερον ήταν μεγάλη, κι' ή Λώρα δέχθηκε. Έπέστρεφε λοιπόν τώρα, έ-

χοντας εξακριβώσει ότι ο σέρ Χένρυ κι' ή άκολουθία του είχαν κατακρεουργηθή από κανιβαλούς, όταν ξαφνικά την έγκατέλειψαν οι μαύροι συνοδοί της.

»Εκείνη κατόρθωσε να κλέψη μια βάρκα από κάποιο χωριό, αλλά γρήγορα την άνεκάλυψαν οι άγριοι κι' άρχισαν το κυνήγι. Την είχα σώσει από βέβαιο θάνατο.

»Σαν νύχτας πήγαμε και καθήσαμε στην βεράντα μου, κι' εκεί, ενώ ο θάνατος παραμόνευε πίσω απ' τα πυκνά κλαδιά των τροπικών δένδρων, περάσαμε στιγμές άξέχαστες. Είναι γεγυγός ότι το αίσθημα του κινδύνου μεγάλωνε την ευαισθησία μας. Η νύχτα ήταν ήσυχη, γλυκειά θάλαγε κανείς, και μείς άπολαμβάναμε την άγάπη μας προσμένοντας τον πιο φρικτό θάνατο. Μά δεν φοβόμασταν.

Κι' όταν ο αντιπρόσωπος του Χάρου, ο μάγος της φυλής, ήρθε άθόρυβα και μās βρήκε, τότε καταλάβαμε την άφάνταστη σατανικότητα των πρωτογόνων αυτών ανθρώπων.

»Περιμέναμε να μās βασανίσουν σωματικά, να μās σκοτώσουν άργα—άργα, όπως ξέρουν να σκοτώνουν μόνον αυτοί, κι' αυτό μās έθεσε ένα άπλούστατο μά φρικτό δίλημμα.

»Περιμένοντας την έκδίκηση των άγρίων, είχαμε νευριάσει άρκετά. Ξαφνικά μέσ' απ' το σκοτάδι πρόβαλε σαν θάνασμα ο μάγος της φυλής. «Αρπαξα άμέσως το πιστόλι μου, με συγκράτησε όμως ή Λώρα.

Ο μάγος άρχισε να μιλά, γρήγορα, στη διάλεκτό του. Δεν πολυκαταλάβαινα τι έλεγε και μου τὰ έξηγούσε ή Λώρα.

»Η φυλή είχε αποφασίσει πως ένας απ' τους δυό μας έπρεπε να πεθάνη. Είχα σκοτώσει τον πιο γεναίο πολεμιστή, και ή φυλή του ζητούσε έκδίκηση. Έπειδή όμως τους είχα κάποτε έξυπνηρήσει, μου χάριζαν τη ζωή υπό τον όρο να τους παραδώσω τη γυναίκα. «Αν πάλι προτιμούσα να την σώσω, τότε θάπρεπε να πεθάνω εγώ. Σε μια ώρα ο μάγος θά ξαναγύριζε να μάθη την άποφασή μου.

»Σαν έφυγε—άθόρυβα όπως είχα έρθει—μείναμε κι' οι δυό μας άμλητοι. Σιγά—σιγά ή φρίκη της καταστάσεώς μας μās συνέπαινε.

»Ενας απ' τους δυό μας έπρεπε να θυσιάσθ η για τον άλλο. Κι' άγαπιόμασταν κι' οι δυό μας σαν τρελλοί.

»Πρέπει ν' αποφασίσουμε άμέσως, είπε ή Λώρα διακόπτοντας τη βαρειά αηγή που είχε άπλωθή.

»Σαν έπιστρέψουν θά δηγήσουν έναν απ' τους δυό μας ως τον ποταμό και θά τον επιβιβάσουν σε μια βάρκα, ενώ ο άλλος θά περιμένη έδω την έπιστροφή τους και το θάνατό του, έτσι δεν είπε ο μάγος; την ρώτησα.

»Ναι, μου απάντησε εκείνη, και σφίγγοντάς μου το χέρι εξακολούθησε.

»Πρέπει να φύγης έσύ. Το ξέρεις καλά πως συχαίνονται τους άνδρους εκείνους ίπποτισμούς που θυσιάζουν για μια γυναίκα άξίες κατά πολύ άνωτερές της.

»Κάποτε είγαμε συζητήσει σνετικά, με την Λώρα, όταν ήμουν φοιτητής. Τότε την είχα θαυμάσει, αλλά εκείνη τη στιγμή ή σκέψη αυτή μου φαινόταν άτιμιά.

»Μοι έσωσε τη ζωή, πούν λίγο. Εξακολούθησε ή Λώρα. ΈΕ άλλου ποέπει να τελειώσω τις έρευνές σου, που

τά συμπεράσματά τους θά σώσουν πολύ κόσμο. Για όλα αυτά πρέπει να φύγης έσύ και να μείνω εγώ. Αυτό είναι έλλωστε το καθήκον σου προς την έπιστήμη!

»Κούνησα άρνητικά το κεφάλι μου.

»Υπάρχει κάποιο άλλο πιο ιερό για μένα καθήκον, της είπα. Ίσως έσύ να το βρίσκης άνόητο και γελοίο. Πάντως όπωσδήποτε δεν θά μπορούσα να ζήσω ξέροντας πως θυσιάστηκε για χάρη μου ή γυναίκα που αγαπώ.

»Μά είσαι τρελλός, έπέμενε εκείνη. Μά μη θαρρής πως κι' εγώ θά μπορού να ζήσω ξέροντας πως ο αγαπημένος μου θυσιάστηκε για μένα. Μήπως εγώ δεν έχω καρδιά;

»Καταλαβαίνετε, φίλοι μου, τη φρικτή μας θέση. Παίζαμε κυριολεκτικά τη ζωή μας.

»Ο ένας σε λίγο θά ξαναγυρνούσε έλεύθερος στον πολιτισμό, ενώ ο άλλος θά πέθαινε με φρικτά βασανιστήσια.

»Σε μια ώρα θά χωριζόμασταν για να ήν ξαναδαθούμε.

»Η Λώρα κρατούσε το χέρι μου και έξοφινγε παράφορα. Την έσφιξα στην άγκαλιά μου κι' ένοιωσα τὰ δάκρυά της να βρέχουν το λεπτό πουκάμισό μου. Κι' έκλαιγα κι' εγώ!

»Δεν θά σ' αφήσω να πεθάνης! φώναζε ή Λώρα. «Η θά μου φερθής σαν σε άνδρα ή θά πεθάνουμε μαζί. Και δεν πρόκειται ν' αλλάξω γνώμη.

»Ήξερα κι' από άλλοτε πως ή Λώρα ήταν άμετάπειστη στις αποφάσεις της. Έψαχνα άπελπισμένα να βρω μια λύση, μα με πρόλαβε εκείνη.

»Θ' αφήσουμε στην τύχη να διαλέξη, είπε. Είναι, τ' όμολογώ, τρομερό να παίξη κανείς τη ζωή του κοσώνα γράμματα, μα αυτή ήταν ή μόνη δυνατή λύση.

»Σκέφθηκα πως ύπηρχε μια πιθανότητα να κερδίσει ή Λώρα, μα κι' αν έγανε, τίποτε δεν μ' έμποδίζει και πάλι να θυσιάσθ εγώ για κείνην.

Δέχθηκα τη πρότασή της και μπήκαμε στο δωμάτιό μου. «Ανάψα ένα κερί και το άφησα πάνω στο τραπέζι. Έτοιμαζόμουν να ψάξω να βω ένα νόμισμα, μα και πάλι με πρόλαβε ή Λώρα και μου έδωσε ένα φλουρί που φορούσε κορμασμένο στο λαιμό της.

»Κορώνα ή γράμματα; την ρώτησα.

»Κορώνα, απάντησε εκείνη.

»Το φλουρί στριφογύρισε στον αέρα, έπεσε πάνω στο τραπέζι, μέσ' στον φωτεινό κύκλο που έριχνε το κερί, και σταμάτησε.

»Ήταν κορώνα.

»Το πρόσωπο της Λώρας ήταν χλωμό σαν πεθαμένο.

»Με τις τρεις, είπε με φωνή άτονη.

»Ξαναγύρισα το νόμισμα και ξανά έπεσε κορώνα.

»Εν τάξει, είπα, άνάβοντας ένα τσιγάρο και βγήκα μαζί της στη βεράντα. Αισθανόμουν το βλέμμα της να με κυττάζει άχόρταγα, σαν βλέμμα δίψασμένο. Μείναμε άκίνητοι και σιωπηλοί. Η παραμικρή κίνηση, μια μόνο λέξη θά μās έκανε να κλάψουμε σαν μωρά.

Τότε επέστρεψαν οι άγριοι! «Ολόκληρη σχεδόν ή φυλή άκολουθούσε τον μάγο. Κρατούσαν άναμμένες δάδες, που οι κόκκινες άναλαμπές τους έκαναν τὰ μελαψά κορμιά τους, τὰ στολίδια και τὰ όπλα τους να γυαλίζουν παράδοξα. Έσφιεα τη Λώρα στην άγκαλιά μου σαν τρελλός. Και μετά την πήραν κι' έφυγαν. Το φως των δαδίων τους, την έδειχνε σαν ματωμένη. Και σε λίγο χανόνταν μέσα στο βαθύ σκοτάδι. Με βήμα άργό γύρισα στο δωμάτιό μου.»

Ο Στήβενς σταμάτησε άπότομα την διήγησή του.
—Και μετά κατόρθωσα να τους ξεφύγετε; ρώτησε ο Κράουφορντ.
—Ναι! Δεν θυμάμαι πως κατάφερα να διασχίσω την τρομερή εκείνη ζούγκλα, και να γλυτώσω.

—Και ξαναβρήκατε τη Λώρα και την παντρεύτηκε; ρώτησε και πάλι ο Κράουφορντ, ξεχνώντας πως ο Στήβενς ήταν άνυπανδρος.

—Όχι, δεν την παντρεύτηκα, απάντησε ξερά ο Στήβενς.

—Μά γιατί;

—Γιατί σαν έφυγε, είδα πως το νόμισμα που μου είχε δώσει ήταν κι' απ' τις δυό πλευρές κορώνα.

—Ωστε σάς γέλασε; είπε στενοχωρημένα ο Κράουφορντ.

—Ναι. Καταλαβαίνετε πως δεν μπορούσα να παντρευτώ μια γυναίκα που με είχε γελάσει για να γλυτώση τη ζωή της. Έφυγα άμέσως απ' τη Νέα Γουινέα, μα λίγους μήνες μετά, πληροφορήθηκα από κάποιον γνωστό μου το θάνατό της. Δεν μπόρεσα ποτέ μου να την ευνάσω!

—Μά δεν μās έξηγήσατε γιατί λιποθυμήσατε πριν; τον ρώτησα, ζητώντας

ν' αλλάξω κουβέντα.

—Α, ναι! Ξέχασα να σάς πω πως η Λώρα είχε γεννηθή μ' ένα περίεργο σημάδι στον ώμο, σε σχήμα άστρου!

Ο Κράουφορντ άκούοντάς τον πετάχτηκε ξεφωνίζοντας με φρίκη.

—Μά τότε όλα έξηγούνται, είπε. Κι' άρπαζόντάς με απ' το χέρι μου είπε, ένθ' μου το έοφινγε δυνατό.

—Ενα από τὰ τύπανά μου προέργεται απ' τὰ περίχωρα του ποταμού Σεπίκ. Είναι φκιαγμένο από δέρμα λευκού. Στη μέση του ακριβώς υπάρχει κάτι σαν άστρο. Είναι... είναι φρικτό!

«Αλήθεια, όλα έξηγούνταν...

«Η Λώρα είχε καταλάβει πως ο Στήβενς δεν μπορούσε να ένοήση τη γλώσσα του μάγου. Ένώ λοιπόν εκείνος είχε πη πως θάρχόταν να παραλάβη εκείνον που θά πέθαινε, ή Λώρα είχε πη το αντίθετο.

—Ναι, είπε ο Στήβενς. Η Λώρα με γέλασε για να με σώση. Πέθαινε για μένα, κι' εγώ την καταριόμουνα χρόνια τώρα.

Σηκώθηκε άπότομα:
—Καληνύχτα σας, είπε του Κράουφορντ. Κι' εύχαριστώ. Είμαι λίγο κουρασμένος. Θάθελα να μείνω μόνος...

Τον άκολουθήσα. Προχωρούσαμε σιωπηλοί. Κι' ο κήπος με τὰ έξωτικά λουλούδια μās σκέπαζε με τις βαρείες περιέργες ευωδίες του. Κι' ήταν σαν να ής τυλίγε κάποια άόρατη άκυβαντη θάλασσα.

ΤΖΑΙΗΜΣ ΠΕΤΕΡΣ

Διάφορα

ΕΞ ΙΔΙΑΣ ΠΕΙΡΑΣ...

—Την αγαπώ κύριε, την κόρη σας. Για ένα της βλέμμα θά μπορούσα...

—...να πέσετε στην φωτιά! Δεν είναι έτσι; Την ξέρω αυτή την ιστορία κύριε, την είπα κι' εγώ κάποτε στην πεθερά μου. Δε με γέλατε λοιπόν καλ... δρόμο!

■ ■

ΑΣΥΜΦΩΝΙΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ

Στο δικαστήριο:
—Και γιατί θέλετε το διαζύγιο, κυρι μου;

—Για άσυμφωνία χαρακτήρων: εγώ θέλω να πάω φέτος την μαμά μαζί μου στην έξοχή και ο άνδρας μου δεν θέλει!

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΜΠΙΛ

Ο κ. Μπίλ, είχε έπειρα είχαμε πη στην έξοχή. Πρωτό φύγη όρος, σκέφθηκε να άγο εσση με άσυνένια αίσωρα για τον άπογενματινό του ύπνο. Την άφρασε από το καλότερο κατάστημα και μονάχα όταν έφθασε στο έξωτικό του σπιτάκι, θυμήθηκε πως ο κήπος του δεν είχε παρα ένα όλο-όλο δέντρο! Πού θάδενε, λοιπόν, ο κ. Μπίλ, την κούνια του; Κάθε άλλος δεν θάέρεε τί να κάνει όχι όμως και ο κ. Μπίλ. Άφου σκέφθηκε λίγο,βρήκε: αυτό που ήθελε. Έτσι κάθε άπόγευμα, φωνάζει τον ύπνητή του καλ...

Σμαράγδα Στεφανίδη

Η λέξη «ΘΕΑΤΡΟ», στα παιδικά χρόνια της Σμαράγδας ήταν το χρυσόφειρο και συγχρόνως... ο έφιαλτης της! Πότε η φαντασία της δημιουργούσε εικόνες που γοήτευαν τα αέρια παιδικά της όνειρα, τότε το μυαλό της βασάνιζε ή σκέψη ότι κυνηγούσε μια χίμαιρα! Αφορμή της κακοδαιμονίας—και της ευτυχίας συγχρόνως—της Σμαράγδας ήταν μια παιδική παράσταση που είχε παρακολουθήσει με κοντά φορεματάκια και καλτσάκια στην «Αίθουσα Έορτών» της Σχολής των Καλογραιών του Πειραιώς. Τί έπαιξαν από σκηνής οι μαθήτριες εκείνη την μέρα δεν έχει καμιά σημασία. Ίσως η Σμαράγδα να μην πρόσεξε καθόλου στο θέμα του έργου. Εκείνα όμως που την τράβηξαν σαν μαγνήτη ήταν οι πολύχρωμες, φανταχτερές στολές των υπερνεαρών ήθοποιών, οι ωραίοι κι' άρχοντικοι ρόλοι τους, οι αρμονικές φράσεις τους... Η παιδική καρδιά είναι σαν τον πιο ευαίσθητο φωτογραφικό φακό όπου αποτυπώνονται ανεξίτηλα τα πράγματα που κινούν το ενδιαφέρον του παιδιού. Από τότε, η μικρή Σμαράγδα δεν έπαυε, με κλειστά ή μ' ανοιχτά μάτια, να όνειρεύεται ΘΕΑΤΡΟ...

□ □

Αργότερα, ξεναθρίσκομε την Σμαράγδα—μετωμένη κοπέλλα πιά—στην Εμπορική Σχολή, στην Αθήνα. Η οικογένειά της την καμαρώνει. Πι μελετηρό κορίτσι, τί ήσυχο, τί εργατικό! Πέρασε, λοιπόν, η εποχή που της είχε μπη της Σμαράγδας η λύξα—έτσι την είχε χαρακτηρίσει τότε με αγανάκτηση σύμπασα η οικογένεια—να βγῇ στο θέατρο. Πάνε τα θεατρινίστικα όνειρα; Δόξα σοι ο Θεός! Κι' ανάσπιναν όλοι μ' άνακούφιση.

Η Σμαράγδα, μυαλωμένη κοπέλλα, όχι μόνο μελετούσε στην Εμπορική Σχολή, αλλά εργαζόταν συγχρόνως για να καταρτισθῇ καλλίτερα για τον αυριανό άγωνα της ζωής. Πού; Τρίτη βοηθός λογιστού—αυτό όμως δεν είχε σημασία. Το ότι εργαζόταν ήταν το κυριώτερο.

Μιά μέρα, λέει στους δικούς της: —Ελάτε μαζί μου. —Τί μάς θέλεις; —Νά σάς πάω κάπου... —Πού; —Είπα: κάπου...

Ανύποπτοι, οι γονείς και συγγενείς της την ακολουθήσαν. Και πήγαν στις εξετάσεις της «Επαγγελματικής Σχολής Θεάτρου» όπου η Σμαράγδα... διαγωνίστηκε! Φρίξον ήλιε! Στην αρχή, οι δικοί της πετάχτηκαν απ' τα καθίσματά τους αγανάκτισμένοι, σαν να είχαν δεχθῇ ηλεκτρική έκκένωση. Δεν άργησαν όμως να ξανακαθίσουν στα καθίσματά τους, και να παρακολουθήσουν τις εξετάσεις.

Αυτό ήταν το μυστικό: η Σμαράγδα δεν εργαζόταν σε γραφείο... αλλά σπούδαζε θέατρο!

Η Σμαράγδα έκανε την εμφάνισή της στον «Θρήνο» της «Αντιγόνης και στο «Ματωμένο Σάβι», του Ποδσκν.

Είχε γραφῇ την τελευταία στιγμή για τις εξετάσεις και λίγο έλειψε ο Συναδινός να την αφήσῃ έξω του Νυμφώνος. Την έέγαλε για εξετάσεις πρώτη—πρώτη.

Η Σμαράγδα δεν περίμενε την κρίση της επιτροπής για να μάθῃ αν έπέτυχε ή όχι στις εξετάσεις. Όταν είδε τους δικούς της, συγκημένους, να την προτρέπουν να συνεχίσῃ τις σπουδές της στο θέατρο... τότε κατάλαβε πως είχε πραγματοποιήσει τον σκοπό της ζωής της!

□ □

Εφθασε κι' η εποχή του «αίσθηματικού ρομάντσου» της νεαρής Σμα-

Σμαράγδα Στεφανίδη.

ράγδας. Το θέμα κι' η ανάπτυξή του θαρρείς και γράφτηκε από μια Μάξ Ντελλύ ή Ανρί Άρντέλ. Η γνωριμία των δυο νέων έγινε σε καλούπι μυθιστορήματος.

Σκηνοθεσία: Κατά την διάρκεια ενός χορού στα σαλόνια του «Ακροπόλ Παλάς» που έδιναν οι απόφοιτοι της Ιονίου Σχολής. ΕΚΕΙΝΟΣ, ο τραγουδιστής: που λέει ρομάντσες και πεταχτά τραγουδάκια. Φωνή ζεστή, γλυκερά, μελαψή επιδερμίδα σπασιόλου, μαύρα μάτια που κάνουν παιχνίδια... Ο Βάσος Σείτανίδης, γνωστότατος στο αθηναϊκό κοινό.

Σε μια στιγμή, τραγουδά το ρεφραίν:

Γελάστε, δεσποινίς, γελάστε...

Καθώς γυρνά τυχαία, τί θέλει, νομίζετε; Μιά κοπέλλα... ξεκαρδισμένη στα γέλια! Τί γέλιο ήταν εκείνο, Θεέ μου! Τρανταχτό, πλούσιο... λές και δεν θα τελειώνει ποτέ...

Η Σμαράγδα—γιατί αυτή ήταν η γελώσα—

και γελόεσσα υπαρχίς—είχε παραπάρει τοίς μετρητοίς ό,τι της έλεγε με το ρεφραίν του ο τραγουδιστής... και γέλασε με την καρδιά της!

Και τον Βάσο τον έπνιξαν τα γέλια! Ήταν τόσο νόστιμο το περιστατικό! Στο τέλος του τραγουδιού—με το οποίο συνέπεσε και το τέλος του γέλιου της Σμαράγδας—πρόσεξε την νέα. Τι γλυκερά, τί συμπαθητική πού ήταν! Κεραυνοδόλος έρωας! Αμοιβαίος... γέλωας! Οι δυο ψυχές γελούσαν μαζί...

—Ένα ταγκό, δεσποινίς;

—Πολύ ευχαρίστως...

Χόρεψαν μαζί. Κι' ύστερα απ' το πρώτο χορό—απ' την πρώτη επαφή που ηλεκτρίσε και τους δυο—ζήτησε έναν δεύτερο χορό: τον χορό του Ήσας... Παντρεύτηκαν...

□ □

Κατά την διάρκεια των άρραβώνων τους, ζηλιάρης σάν... Όθέλλος ο Βάσος! Η «μέλλουσα» του φοιτούσε ακόμα στην Σχολή Θεάτρου. Δεν μπορούσε να της το απαγορεύσῃ. Για να βρίσκεται όμως συνεχώς μαζί της, τί επενόησε; Απλούστατα... γράφτηκε κι' ο ίδιος στην Σχολή!

Μάλιστα! Αυτά είναι τα παιχνίδια του έρωτος. Ό,τι θέλει μάς κάνει ο εαυτός υιός της Αφροδίτης... Και πήρε τόσο στα σοβαρά τον ρόλο του ζηλιάρη μνηστήρος ο Βάσος... πῶς έδωκε εξετάσεις με τον Όθέλλο! Η καρδιά του λαχταρούσε την Σμαράγδα για Δυσδαίμονα... Έλα όμως που αυτή δεν είχε καμιά διάθεση να θασανισθῇ σκληρά και να πεθάνῃ απ' τα χέρια του μνηστήρος της!

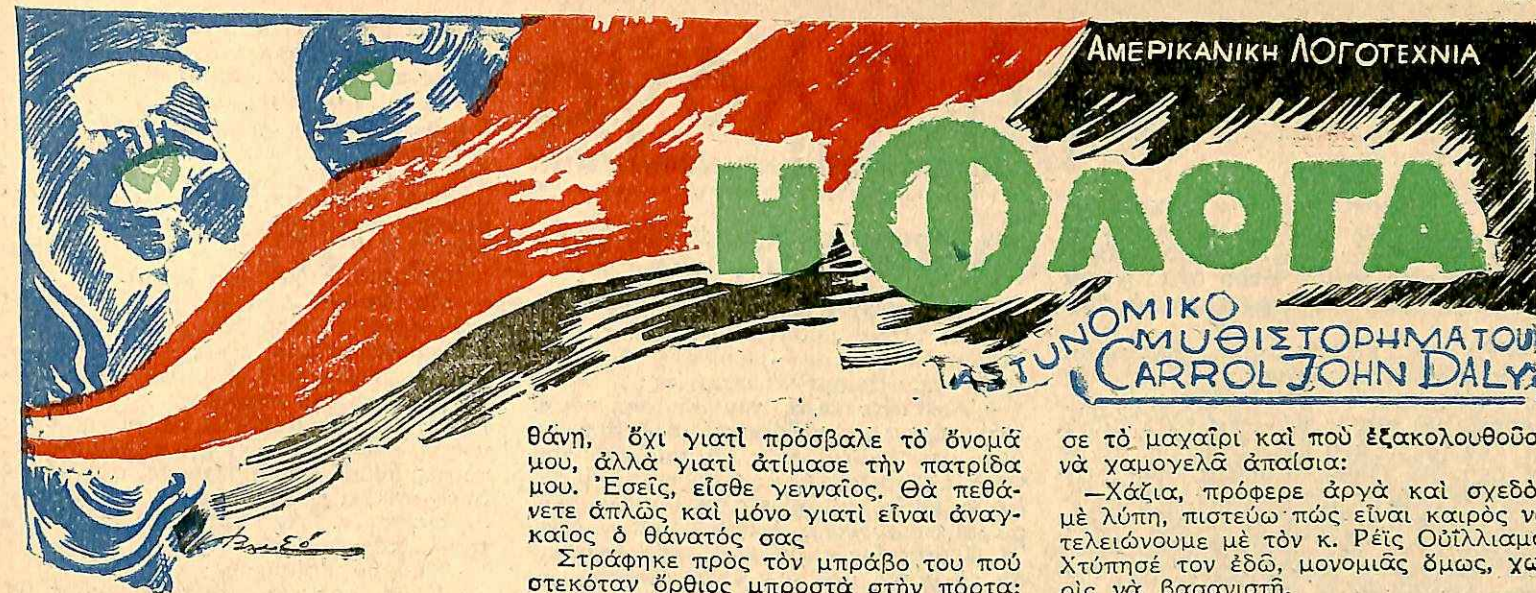
Κι' έτσι, έδωκε εξετάσεις με διαφορετικό έργο. Τέλειωσαν όμως μαζί την Σχολή... κι' άρχισαν μαζί το συζυγικό τους ρομάντσο...

□ □

Η Σμαράγδα, μολοντί δεν είναι καθόλου άσκημη—κάθε άλλο!—έχει τετραγωνικό μυαλό κι' άγαπά το έπαγγέλμά της φανατικά. Αφ' ετέρου την ανακάλυψε—την απέκλυψε, μάλλον—η μεγάλη μας Μαρίκα Κοτοπούλη, στο «Ρουμπή, Κουμπή και Κουμπιά» ή νεαρά καλλιτέχνης δέχεται τους ρόλους που της δίνονται και τους εμφανίζει άμεμπτα. Της άρέσουν παρπάνω οι «χαρακτηριστικοί ρόλοι» και προτιμά να εμφανίζεται άσκημη, και ρυτιδωμένη στην σκηνή... άρκει να της δίνουν ρόλους της προκοπής! Έχει όμως καλλιτεχνική φλέβα. Την μιά, την βλέπετε στον «Αγνό Γλεντζέ», να παίζῃ μια κοπέλλα δεκαέξη χρονών... την άλλη, στο «Γαμήλιο Έμ-εατήριο», μιά πενηντάρα!

Τί ρόλο παίζουν τα χρόνια; Η Σμαράγδα δεν δίνει σημασία στα χρόνια που προσθέτει «στην ράχη της» κι' ούτε είναι κύριο μέλημά της να εγαίνῃ διαρκώς ανήλικη κουκλίτσα όπως προτιμούν πολλές συνάδελφοί της. Σε κάθε ρόλο, μιά καλλιτέχνης μπορεί νάχῃ επιτυχία. Άρκει νάχῃ έμφυτο το ταλέντο...

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

21

(Η συνέχεια)

—Όχι προτού σάς μιλῶ. Η τιμή μου υπήρξε πάντοτε οδηγός στην ζωή μου. Σας έδωκα τον λόγο μου πως αν μου φέρνατε πίσω αυτό το Βιβλίο, εσείς και η γυναίκα αυτή—η Φλόγα, όπως την λένε—θα μπορούσατε να φύγετε ελεύθερα. Η γυναίκα αυτή άτίμασε το όνομά μου. Κι' όμως θα φύγῃ έλεύθερα, γιατί σας έδωκα το λόγο μου.

Εκλείσε για μια στιγμή τα μάτια του κι' ύστερα τα ξανάνοιξε:

—Υπηρετήσα καλά την πατρίδα μου, κ. Ουίλλιαμς. Την υπηρέτησα υπέρ πάν άλλο. Και την ζωή μου ακόμη την έβαλα σε δεύτερη μοίρα. Ένα πράγμα όμως δεν μπορούσα να παραβλέψω και να βάλω σε κατώτερη μοίρα απ' την πατρίδα: την τιμή μου. Σήμερα...

Ακούμπησε τα δυο χέρια του άπάνω στο γραφείο, σηκώθηκε άργα και με μάτια που έλαμπαν, συνέχισε:

—Σήμερα όμως θα βάλω και την τιμή μου σε κατώτερη μοίρα απ' την πατρίδα.

Περίμενα, γιατί δεν είχα καταλάβει καλά. Ο κόμης συνέχισε:

—Η Φλόγα, παίρνοντας το όνομά μου, έμαθε πολλά μυστικά. Μπορεί να καταστρέψῃ έναν μεγάλο σκοπό, να άδικήσῃ την πατρίδα μου, την πατρίδα που υπηρετώ. Πρό έτους, πρό μηνός και πρό μιάς ώρας ακόμα, η θυσία που θα κάνω τώρα, θα μου φαινόταν αδύνατη!

Και σκύβοντας προς το μέρος μου πρόσθεσε τονίζοντας τις λέξεις:

—Θα θυσιάσω την τιμή μου για την πατρίδα μου. Θα άθετήσω τον λόγο μου. Ναί, παρά την ύπόσχεσή μου, θα σας σκοτώσω και ι τους δυο!

Εκανα μιά υπεράνθρωπη προσπάθεια να σπάσω τα δεσμά μου, μάτια βμως!

—Μά δεν μπορείτε, αυτό είναι αδύνατον! φώναξα.

Σήκωσε το χέρι του:

—Ίσως να φαίνεται αδύνατον, είπε, αλλά θα γίνῃ! Οι πιο έπιστήθιοι φίλοι μου δεν θα το πίστευαν. Κι' ούτε θα μάθουν ποτέ τίποτα. Εσείς, κ. Ουίλλιαμς, παίζατε τον ρόλο σας. Η πρώτη μου σκέψη να σας κάνω να παραστήτε στον σκοταδό της Φλόγας, έχει ήδη έγκραταλειφθῇ. Πάντως, η Φλόγα θα πε-

θάνῃ, όχι γιατί πρόσβαλε το όνομά μου, αλλά γιατί άτίμασε την πατρίδα μου. Εσείς, είδατε γενναίος. Θα πεθάνετε άπλως και μόνο γιατί είναι άναγκαίος ο θάνατός σας.

Στράφηκε προς τον μπράβο του που στεκόταν όρθιος μπροστά στην πόρτα:

—Χάζια!

—Εγώ δεν κρατήθηκα πιά, και ξέσπασα σ' ένα χειμαρρο βρισίς:

—Βρωμόσκυλο! Συχαμερό κίτρινο ποντίκι! Όστε αυτή είναι η ύπόσχεσή σου; Αυτή είναι η άτιμη ύπόληψή σου; Ίκανοποιείς μονάχα το πείσμα σου, τον δικό σου πόθο της έκδικήσεως!

Εξακολουθούσα να τον λούζω με βρισίς. Ίσως οι έκφράσεις μου να μην είναι κατάλληλες για τύπωμα, ίσως να ήσαν πολύ πρόστυγες. Προς το παρόν όμως, ήσαν ό,τι ακριβώς χρειαζόταν. Αντιλαμβάνομουν, έξ άλλου, πως ήσαν άχρηστες και πως καμιά απ' αυτές δεν τον έθιγε. Ήταν εύλικρινής. Πίστευε σ' αλήθεια στην πατρίδα του, στην θυσία που της έκανε.

Και σ' όλο αυτό το διάστημα, ο Χάζια γάϊδευε την καλοσκηνομένη λάμα του μεγάλου μαχαιριού του, κυττάζοντας με άγρια, με ένα άπαιστο χαμόγελο. Πρώτη φορά έβλεπα μιάν ανθρώπινη έκφραση σ' αυτή την πτωματική φάτσα. Όχι πως με φόβιζε ο θάνατος. Όχι, ούτε καν τον συλλογιζόμουν. Ένα πράγμα μονάχα ήξερα: πως ήμουν τρελλός απ' τον θυμό μου. Τρελλός απ' τον θυμό μου γιατί είχα πέσει σε παγίδα.

Η Φλόγα μπήκε στη μέση. Άρχισε να μιλά στον κόμητα για την τιμή του. Άρχισε να συνηγορή, να ίκετεύη. Όχι για την ζωή της, αλλά για την δική μου.

—Γνωρίζω τους νόμους σας κατέληξε. Δεν τους τήρησα, είμαι πρόθυμη να πεθάνω. Ο Ρέις Ουίλλιαμς όμως δεν έέρει τίποτα. Ούτε καν άνοιχτηκε η καρτίνα με το Κίτρινο Βιβλίο. Πίστεψε στον λόγο σας. Γιατί να τον σκοτώσετε;

Ο κόμης άκουε με ύπομονή, με ευγένεια μάλιστα. Περίμενε να τελειώσῃ εκείνη κι' έπειτα είπε:

—Ό,τι λέτε, κύρια, είναι ακριβές. Κυττάξα όμως αυτόν τον άνθρωπο κατάντα κι' άντελήφθην ότι σας άγαπά. Τον κυττάξα κατάντα και έξω τώρα πως ούτε φύλακες, ούτε προφυλάξεις θα μπορούσαν να με σώσουν απ' την έκδικήσή του. Μόνο ο θάνατός του.

—Αν θυσιάσω την τιμή μου για την πατρίδα μου, όφείλω να διατηρήσω την ζωή μου, για να εξακολουθώ να την υπηρετώ. Εσείς, θα πεθάνετε όπως ποτέ γυναίκα ή άνδρας δεν έγουν πεθάνει ως τώρα. Όσο για εκείνον...

Στράφηκε στον μπράβο που κρατού-

σε το μαχαίρι και που εξακολουθούσε να χαμογελά άπαισία:

—Χάζια, πρόφερε άργα και σγεδόν με λύπη, πιστεύω πως είναι καιρός να τελειώνουμε με τον κ. Ρέις Ουίλλιαμς. Χτύπησε τον έδω, μονομιάς όμως, χωρίς να βασανισθῇ.

Επαιδα το τελευταίο μου άτομο:

—Όστε, κόμη, είπα, με νομίζατε για τόσο ήλιθο ώστε να δώσω πίστη στον λόγο σας; Μά, κιτρινόσκυλε...

Ο Χάζια ήδη βρισκόταν άντίκρου μου. Το γόνατό του πίεζε το στήθος μου.

Το άριστερό του χέρι άδραξε το σκότη που τύλιγε το στήθος μου και το δείξι του χέρι ύψώθηκε. Είδα να λαμποκοπά το μαχαίρι και τέλος φώναξα ό,τι έπρεπε να πώ. Την άπειλή που έπρεπε να είχα ξεστομίσει πρό πολλού και που τώρα ίσως να έβλεπε πολύ άργα.

—Κόμη Γέντο, έφανε, ή Γιόλα! Η Γιόλα θα πεθάνῃ, άν...

ΣΤΗΝ ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΣΤΙΓΜΗ

Το μαχαίρι κατέβαινε, όταν μιά λέξη μονάχα έέφυγε απ' τα χείλη του κόμητος. Δεν την κατάλαβα γιατί δεν ήταν στην άγγλική, το μαχαίρι όμως δεν με χτύπησε κι' ο Χάζια στράφηκε προς τον κύριό του.

Ο κόμης ήδη βρισκόταν σκυμμένος άπάνω μου, είχε παραμερίσει τον Χάζια και δεν μπορούσε να υπερνικήσῃ το τρεμούλιασμα που τον είχε κυριεύσει σύκορμα.

—Τί... τί είπατε; τραύλισε.

Τότε του είπα περισσότερα από όσα θα ήθελε εκείνος κι' ήξερα πως κάθε μου λέξη έπαινε τόπο:

—Ναί, πρόκειται για την άνεψιά σας την Γιόλα. Πως φαντασθήκατε πως σάν άφελής θάδινά πίστη σ' έναν άτιμο δολοφόνο σάν κι' εσάς; Κουτός μπορεί να είμαι, όχι όμως ως αυτό τον βαθμό. Άλλωστε, πώπε να χαμογελάτε γιατί τι μ' εκνευρίζετε. Κρατώ την Γιόλα στην διάθεσή μου—και την κρατώ καλά. Τώρα άκουσε, κιτρινομούρη! άν δεν δώσης διαταγή να μάς άπελευθερώσουν άμέσως, στις πέντε ακριβώς θα την σφάζουν την χαριτωμένη σου άνεψιά σάν τραγί!

Κούνησε το κεφάλι του:

—Όχι, αυτό είναι αδύνατον! Αδύνατον των αδυνάτων! Πως μπορεί ποτέ ή Γιόλα;

—Ετσι νομίζεις; Άκουσε λοιπόν!

Το τάφαλλά απ' την καλή. Κρατούσα όλα τα άτομα στα χέρια. Το διηγήθηκα την ένέδρα της Γιόλας και το διορρο χτύπημα που είχα καταφέρει στον μικρό κούφο κεφαλάκι της.

Το παραδέχτηκε, ψιθυρίζοντας σάν

νά μιλούσε στον εαυτό του:
—Ναί. Δεν μ' εκπλήσσει απ' την Γιόλα. Είναι το χαρκτηριστικό της. Ήξερε πως ο λόγος μου είναι ιερός. Ήπιε-
ρησε να με σώσει απ' την ντροπή κι
έπ' την ταπείνωση.

Με κύτταξε και πάλι:
—Λέτε ψέμματα. Δεν θα το λμούσατε
να το κάνετε αυτό. Εύκολα μπορώ να
βάλω να ψάξουν στο διαμέρισμά σας.
Κρατούσα γερά ατόι στα χέρια
μου κι' ήξερα πως έπρεπε να τα παί-
ξω.

—'Ακουσε, κιτρινομούρη, είπα πάλι,
μη φαντασθής πως φάνηκα τόσο άφελος
ώστε να την κρύψω στο διαμέρισμά μου.
Μπορείς να πάρης μάλιστα τα κλειδιά
απ' την τσέπη μου και να ψάξεις με δ-
λη σου την άνεση. Εύκολα όμως, αν
θέλεις, θα μάθης την αλήθεια. 'Ηδη κά-
ποιος δικός μου θάχνη τηλεφωνήσει στο
«Ξενοδοχείο της Πριγκιπίσσης Μαί-
ρης». Δεν έχεις παρά να πάρης την
γραμμή για να πεισθής.
Δεν τηλεφώνησε άμέσως. Κυττάζον-
τάς με και πάλι κατάματα, κούνησε
τέλος το κεφάλι. 'Οχι από αμφιβολία,
αλλά από έκνευρισμό. Προχώρησε ύ-
στερα ως το τηλέφωνο και συνέθεσε
άργα τον αριθμό.

Χαμογέλασα, γιατί συλλογίστηκα
πως ο Τζέρου μου είχε πη ότι έχει μέ-
ρος για να κρύψει κι' ένα και δυό αν-
θρώπους...

Ο κόμης πήρε την γραμμή που ζή-
τησε. Τον άκουσα να προφέρει «ναί,
ναί» δυο-τρεις φορές κι' ύστερα με
πολύ σιγανή φωνή επανέλαβε το τη-
λεφώνημα που είχε λάβει:

«Κρατούμε την Γιόλα κι' αν ο κόμης
δεν τηρήσει την υπόσχεσή του, τόσο το
χειρότερο γι' αυτήν. Θα την σκοτώσου-
με αλύπητα!»

Και πάλι χαμογέλασα γιατί ο Τζέρ-
ου είχε θυμηθεί κατά γράμμα το κεί-
μενο που του δώκα.

Ο κόμης άφησε το ακουστικό κι' άρ-
γά επανέλαβε την τελευταία φράση:

«...Τόσο το χειρότερο γι' αυτήν. Θα
την σκοτώσουμε αλύπητα!»

Ξαναγύρισε σε μένα και βυθίστηκε
πάλι στην σιωπή.

Δεν μίλησα. Προτιμούσα να τον ά-
φήσω να «γωνιέται» το σημείωμα. Έξα-
κολουθούσα όμως να χαμογελώ.

Τέλος, μίλησε:

—Είναι πολύ λυπηρό για σάς το ό,τι
ο Χάτζια δεν σας σκότωσε άμέσως,
χωρίς βασανιστήρια. 'Αν δεν μου πη-
τε άμέσως που βρίσκεται η Γιόλα θα
σας... Μήπως είναι ανάγκη να σας πε-
ριγράψω τα βασανιστήρια που σας πε-
ριμένουν;

—Εκλείσε τα μάτια του κι' αφού συλ-
λογίστηκε για λίγο, συνέχισε:

—Πρέπει να σας εξομολογηθώ, κύριε
Ουίλλιαμς, πως το λατρεύω αυτό το
παιδί.

Το χαμόγελό μου έγινε ακόμα πιο
πλατύ.

—'Αν δεν με άπατά η μνήμη μου, εί-
πα, η Γιόλα κι' εσείς συζητήσατε ήδη
αν έπρεπε να με βασανίσετε ή όχι!
Και μείνατε σύμφωνοι, τότε, πως ήταν
περιττό.

—'Ακριβώς, παραδέχτηκε, τώρα ό-
μως αν δεν μνησέστε... προσέξτε, 'Ο θά-
νατός σας θα είναι φριχτός και θα έ-
πέλθη σιγά-σιγά.

Το βλέμμα του δεν με πτοούσε.

—'Αφού είναι έτσι, καλλίτερα να γι-
νέστε άμέσως, κόμης. Δεν μένει πολύς
καιρός. Ούτε ο θάνατος της Γιόλας να

η Φλόγα

μην φαντασθίτε πως θα επέλθω ήσυχα,
με το πρώτο.

Και πάλι, κούνησε το κεφάλι του:
—'Οχι! 'Οχι! Δεν μπορείτε να κάνε-
τε ένα τέτοιο πράγμα. Δεν θα το κά-
νετε.

Δεν τον άφησα να συνεχίσει:
—'Αγαπάτε αυτή την κόρη, κόμης.
Πρό όλγλου, διαβάσατε στο βλέμμα
μου, μαντέψατε πως αγαπούσα την
Φλόγα. 'Ισως να μην ξέρα να μισώ
όπως εσείς κι' ούτε να γάω ιδέαν των
ραφιστοισμένων βασανιστηρίων σας.
'Η Φλόγα όμως μούσωσε την ζωή κι'
αν το μίσος μου δεν είναι αρκετά με-
γάλο, η ευγνωμοσύνη μου, αντιθέτως,
είναι. Είδατε το πτώμα του Γιάρρου
και με δυσκολία τον αναγνωρίσατε. Εί-
δατε τον μαύρο γιγαντά σας που τον έ-
σφαξε σαν γουρουνί...

—'Ολα αυτά τάκανα για να σώσω
την Φλόγα. Κράτησα τον λόγο μου έρ-
γόμενος έδω, είχα προβλέψει όμως πως
μπορούσατε να είσθε ένας κοινότατος
ψεύτης.

—Τώρα, προσέξτε σ' αυτά που θα σας
πώ: αν δεν απελευθερώσετε εγκαίρως
την Φλόγα κι' έμένα, η μορφή μικρή
σας Γιόλα, με μια σπαρταχτική κραυγή,
θα πέσει—όχι για ν' αυτοκτονήσει βέ-
βαια—απ' το τεσσαροκόσσο πτώμα έ-
νός σπιτιού, την πέμπτη απογευματινή
άκριβως.

Το πρόσωπο του κόμητος πήρε το
χρώμα που έχει το μπαγιατικό κασέρι.
—'Οχι! 'Οχι! φώναξε κλεινώντας τα
μάτια του με τις παλάμες, αυτό είναι
ψέμα!

—Παραδέχομαι πως δεν θα μηξή τις
φωνές, γιατί είναι γενναία. Τα υπόλοι-
πα όμως είναι πραγματικά. Κυττάξτε
με κατά πρόσωπο κι' αν πιστεύετε πως
μπορώ, μην διστάσετε. 'Αρχίστε να
με κόβετε φέτες-φέτες.

Για μια στιγμή, στάθηκε σαν να εί-
χαν παραλύσει οι δυνάμεις του. Ήταν
κατάγλωπος.

—Εξάφνης ώρμησε εναντίον μου.
Μιά... δυό... τρεις φορές με χτύπησε
κατάμουτρα.

Η λεπίδα του μαχαίριού άστραψε
και πάλι μπροστά στα μάτια μου και
τα δάχτυλά του έσφιγγαν τον λαιμό
μου.

—Που είναι η Γιόλα; Που είναι; ξε-
φώνισε. 'Απαντήστε μου!

Το σκονί που με κρατούσε δεμένο
στην πολυθρόνα έσπασε, τα πόδια μου
άνασχημάτηκαν αυτόματως και τόν γτ-
πισαν κατάστηθα. Την ίδια στιγμή έ-
νοιωσα την αίχμη του μαχαίριού να
μου έλυνθ το μανούλο.

Δίπλωσα άστραπια τα γόνατά μου
και το έδωσα μια δεύτερη κλωτσιά
κατάστηθα. Παράξενο πράγμα όμως,
έκει που έπεσε, βρέθηκε δρθιος στα
πόδια του.

Ο Χάτζια ήταν έτοιμος να με σκοτώ-
ση. 'Ημιον έαπλωμένος γάμο, ανα-
πνέοντας με δυσκολία, μη λέγοντας ού-
τε λέξη. Τα χέρια μου εξακολουθούσαν
να είναι δεμένα μπροστά μου, δεν ήσαν
όμως δεμένα στο κορμί μου.

—'Ενα ρολόι στον τοίχο χτύπησε την
τετάρτη απογευματινή. 'Ο κόμης έρρι-

ξε εκεί μιάν ματιά κι' είπε:

—'Αν σας άφήσω να φύγετε μόνος...
χωρίς την Φλόγα... θα σωθή εκείνη;
—'Οχι. Και τους δυό! 'Αλλοιωτικά,
η Γιόλα θα πηδήξει χωρίς αλεξίπτωτο!
Ευτυχώς που είχα κατορθώσει τέ-
λος να καθίσω γιατί ήταν δύσκολο να
δείξουν πεποίθηση τα λόγια ενός αν-
θρώπου που είναι ξαπλωμένος ανάσκε-
λα.

Περίμενε ακόμα ένα λεπτό.
—Κι' αν η Φλόγα φύγει μαζί σας, θα
τηλεφωνήσετε από δω, άμέσως;

Χαμογέλασα κι' είπα:
—Δεν ξέρω που ακριβώς βρίσκεται
η Γιόλα και δεν μπορώ να τηλεφωνήσω.
Μόνο, αν την αφήσετε να φύγει, εκεί-
νος που πρόκειται να την γκρεμίσω απ'-
το παράθυρο θα με καλέσει, στο μέρος
όπου πρέπει να βρίσκωμαι, για να πά-
ρη διαταγές. 'Αν κανείς δεν του άπαν-
τήσει... τότε...

—Που θα βρίσκεσθε;
—Κόμης, το είπα, αναγκαστικώς θα
βασισθίτε στον λόγο μου. Φαντάζομαι
ν' αξίζει παραπάνω απ' τον δικό σας.

Σκούπισε τον ιδρώτα που έτρεχε απ'-
το μέτωπό του:

—Τον λόγο μου! Τον λόγο μου! Μα
δεν θα είχατε κανένα λόγο να την σκο-
τώσετε αν ήσασταν ελεύθερος. Δεν σας
έκανε καθόλου κακό μέσα στο αυτοκί-
νητο, είναι άδύνατον! Ήταν μονάχα
για να...

Γέλασα:
—Για ν' άστειευθί. Σύμφωνοι.

—Και θα φυλάξω το Βιβλίο;
Κούνησα το κεφάλι καταφατικά. 'Ο κό-
μης κούνησε τον Χάτζια. Κι' ο Χάτζια είχε
τα μάτια του καρφωμένα άπάνω μου.
Ήταν η άποφασιστική στιγμή. 'Ερρι-
ξα μια ματιά στην Φλόγα, ξεροκατά-
πια κι' είπα:

—Θα φυλάξετε το Βιβλίο. Θα ισχύ-
ση, άπλούστατα, η άρχική μας συμφω-
νία.

Ο κόμης πήρε άμέσως την άπόφασή
του. Τόσο γρήγορα, που φοβήθηκα μή
μου έσπινε άλλη παγίδα.

Πώς θα μπορούσε όμως, τότε, να
ξεμπλέξει από μένα;

—Σύμφωνοι! είπε, και διέταξε άγγλι-
κά τον Χάτζια να με λύση.

Τα σκονιά, όπως διεπίστωσα δεν ή-
σαν πια σφιγμένα όπως πριν, άφότου
είχαμε παλαίψει άπάνω στο πτώμα.
Ο Χάτζια προχώρησε ένα βήμα προς
το μέρος μου κι' ύστερα σταμάτησε.

Στριφογυρίζοντας το μαχαίρι στα
χέρια του, άρχισε να μιλά στον κόμητα
στην δική του γλώσσα. 'Απ' τις κοφτές
άπαντήσεις του κόμητος, κατάλαβα ά-
μέσως περί τίνος έπρόκειτο.

Ο Χάτζια συζητούσε.

—'Ερριξα μια ματιά στα πόδια μου.
Είχα κουνήσει τους άστραγάλους μου
κι' ένοιωσα πως το σκονί κρεμόταν.
'Εδωκα μια κλωτσιά με το άριστερό
μου πόδι.

Το σκονί λύθηκε.

—'Ημιον ελεύθερος.
Κανένas απ' τους δυό άνδρες δεν με
κούταζε τώρα. 'Ο κόμης έδινε σύντομες
διαταγές στην γλώσσα του κι' ήταν φα-
νερό πως ο Χάτζια άρνούσαν να τις
έκτελέσει.

—Όσο για μένα, «δούλευα» βιαστικά
το σκονί που έδενε τα χέρια μου. Μά-
ταια όμως. Ήταν λιγώτερο σφιγμένο,
όσο όμως το τραβούσα κι' άγωνιζό-
μουν, τόσο σφιγγόταν πιο πολύ.

(Συνέχεια στο προσεχές)

Ύστερ από τα πεντάδυμα του Καναδά

Έχουν την ίδια τύχη τα

παιδιά που γεννιούνται μαζί,

Τώρα τελευταία έχει ένοσκήψει σ'
όλο τον κόσμο μια «επιδημία»,
θάλεγε κανείς, διδύμων τριδύ-
μων και τετραδύμων άκόμη. Εί-
ναι δε πασίγνωστα τα περίφημα πεντά-
δυμα του Καναδά, οι πέντε μικρούλες
Ητιόν, για τις οποίες γράψαμε ήδη σε
προηγούμενο φύλλο μας.

Αυτές «οί ομαδικές» γεννήσεις, φέ-
ρουν άθελα στη σκέψη ένα έρώτημα:
«Τα διδύμα, τριδύμα, κ.τ.λ. έχουν άρ-
αγε το ίδιο ώροσκόπιο, μια και γεν-
νήθηκαν μαζί, κάτω από τον αυτόν ά-
στερισμό;»

Είναι γνωστόν ότι οι διάφοροι άστο-
τιλοφορούμενοι έπιστήμονες άστρολό-
γοι μαντεύουν το χαρακτήρα και προ-
βλέπουν το μέλλον, έχοντας ύπ' όφιν
την έπίδρασιν του άστερισμού της ήμέ-
ρας της γεννήσεώς σας. 'Αν λοιπό-
ή μέθοδος αυτή έφαρ-
μοσθή και στις «πολύ-
δυμες» γεννήσεις, θά-
πρεπε τότε, η μοίρα
των διδύμων, τριδύ-
μων, κ.τ.λ., να είναι
ίδια, ή σχεδόν ίδια.

Το πρόβλημα αυτό
θα μπορούσε να το
λύση έπιστημονικά μό-
νον ή στατιστική, ή ό-
ποια, στην περίπτωση
αυτή, μάς δίνει τα πα-
ρακάτω άποτελέσμα-
τα:

Ο Γερμανός καθη-
γητής Λάνγκε, μελέ-
τησε τη ζωή διδύμων
άδελφών εκ των όποι-
ων ό ένας ή και οι δυό
έγιναν έγκληματίαι.

Οί έρευνές του λοιπόν
αυτές άπέδειξαν ότι
έπί 13 διδύμων οι δέ-
κα έγκληματίαισιν την ίδια περίπου έ-
ποχή του βίου των με έλαττίον και

είδος του έγκλήματος επίσης το ίδιο.
'Υπήρχε δηλαδή μια άναλογία 77 τοίς
έκατό.

—'Ας μη σπεύδουν όμως οι άστρο-
λόγοι να πανηγυρίσουν για την έπι-
βεβαίωση των θεωριών τους. Γιατί,
αυτά άκριβώς τα άποτελέσματα, τις
καταρρίπτουν παταγωδώς.

Οί διδύμοι, τους όποιους έμελέτησεν
ο Λάνγκε, ήσαν όλοι «μονωωγενείς»
και σπεύδουμε άμέσως να ξεηγήσου-
με, ότι, στην περίπτωση των διδύμων
είτε πρόκειται περί συγχρόνου γονιμο-
ποιήσεως των ών δυό διαφορετικών
όσθυλακίων, είτε ένός μόνον, από το
όποιο όμως βγαίνουν δυό ώα, πρόκει-
ται περί του ένός και του αυτού πράγ-
ματος.

Κι' αφού ζητήσουμε συγγνώμην γι'
αυτή την όχληρά με άπαράτητη εξέ-
γηση, προχωρούμε στο θέμα μας.

□ □

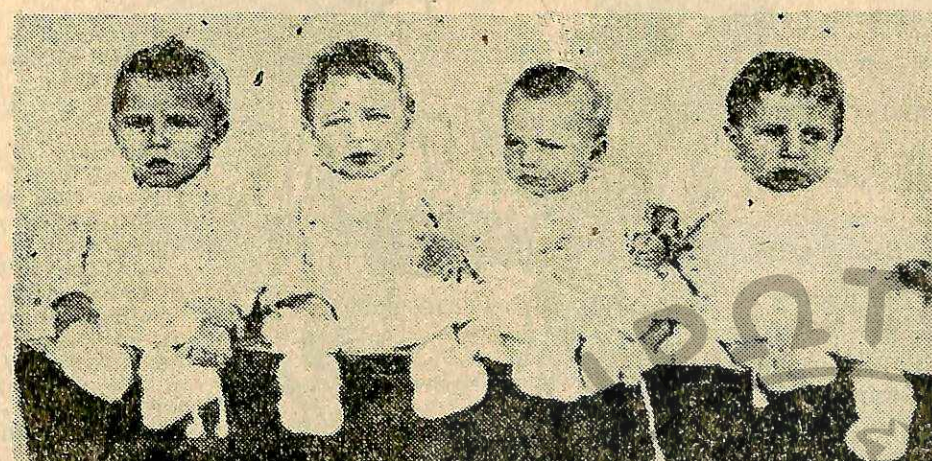
Στην περίπτωση λοιπόν των μονο-

ωγενών διδύμων, τα άποτελέσματα
ήσαν σχεδόν ίδια. Μελετώντας όμως
δυοωγενή διδύμα, βλέπουμε ότι επί
17 περιπτώσεων μόνον δυό έχουν την
ίδια εξέλιξη στη ζωή.

Σύμφωνα με τις άστρολογικές θεω-
ρίες και τα διδύμα αυτά μια και γεν-
νήθηκαν κάτω από τον αυτόν άστερι-
σμό, θά έπρεπε να έχουν την ίδια μοί-
ρα. Κι' όμως δεν συμβαίνει έτσι. Κι'
η εξέγησης είναι ότι τον κυριώτερο
ρόλο στην εξέλιξη της ζωής ένός αν-
θρώπου, τον παίζουν άλλοι παράγον-
τες οι όποιοι και πάλιν, προσαρμόζον-
ται στις περιστάσεις της ζωής.

Διδύμα, που άνετράφησαν, για πει-
ραματισμό, σε διάφορετικό περιβάλ-
λον το καθένα, διέπλασαν χαρακτήρα
και τρόπον ζωής επίσης διαφορετικό.

Η κληρονομική προδιάθεσις, το πε-

Μετά τα πεντάδυμα του Καναδά, άλλη καταπληκτική περίπτωση, τα παραπάνω
χαρτωμένα τετράδυμα που γέννησε πέρσι μια Ιταλίδα.

ριβάλλον, οι περιστάσεις και διάφοροι
άλλοι δευτερεύοντες παράγοντες κανο-
νίζουν τον βίο μας και διαπλάσσουν τον
χαρακτήρα μας. 'Ολα δε αυτά είναι,
όπως καταλαβαίνει ο καθένας, έντελως,
μα έντελως ανεξάρτητα από τα διά-
φορα άστρα, που, συνεπώς, δεν μπο-
ρούν να παίξουν κανένα ρόλο.

Κάθε μαντεία που θα προέρχεται απ'
την μελέτη τους, θάνα άυθαίρετη. 'Αν
δε καμμία φορά έπαληθεύουν, άς μη
εξεχνάμε πως ο νόμος των συμπτώσεων
είναι άρκετά διαδεδομένος στη ζωή.
'Αν πάλι, παραδεχθούμε τις άστρολο-
γικές αυτές θεωρίες τότε πρέπει να κα-
ταλήξουμε σ' έναν άπόλυτο ή σχετικό
φαταλισμό. Θά πρέπη, δηλαδή να πα-
ραδεχθούμε το λαϊκό «ό,τι γράφει δεν
εξεγράφει». 'Οτι δηλαδή η ζωή μας εί-
ναι μια μηχανή κουρδισμένη για να
έκτελέσει όρισμένες κινήσεις που καμ-
μιά δύναμη δεν θα μπορούσε να σταμα-
τήσει. Αυτός είναι ο άπόλυτος φατα-
λισμός ή μοιρολατρεία.

Κατά τα σκετικά, πάλιν, που τα πα-
ραδέχονται και μερικοί λιγώτερον θεω-

ρητικοί όπαδοί της άστρολογικής μαν-
τείας, υπάρχει στη ζωή κάθε ανθρώπου
μια μοίρα άμετάκλητος. 'Υπάρχει όμως,
εκ παραλλήλου, και «κάτι άλλο», ά-
γνωστο και μυστηριώδες, που δεν ύ-
πόκειται σε καμμία προσχεδιασμένη
τροχιά και που συχνά άνατρέπει και
αυτήν ακόμα την μοίρα.

Ομολογουμένως, ή θεωρία αυτή εί-
ναι λογική. Μπορεί δε να πη κανείς ότι
είναι μια έκλαϊκευμένη έκδοσις τις
θεωρίας που άνεπτύξαμε προηγουμέ-
νως κατά την όποιαν ή κληρονομικό-
της, το περιβάλλον κ.τ.λ. καθορίζουν
το βίο ένός ανθρώπου. Είναι άφάντα-
στα τα άτοπα που θα προκαλούσε ή
παραδοχή της πρώτης άστρολογικής
εξηγήσεως.

Θάπρεπε τότε να συγχωρηται κάθε
πράξις και ένέργεια των ανθρώπων.

—'Ολα θα ήσαν μοι-
ραία, άναπόφευκτα.
Δεν θα ύπήρχε, συνε-
πώς, ανάγκη τιμωρί-
ας. 'Ο έγκληματίας
θα έγκληματούσε για-
τι έτσι του είχεν «γρά-
ψει» τα άστρα. Κα-
τάρρηση λοιπόν της
ποινης που έχει για έ-
ναν απ' τους λόγους
έφαρμογής της, τον
παραδειγματισμό των
υπόψηφών έγκλημα-
τιών, όπως και την
τιμωρία του έγκλημα-
τίου.

Το πρώτο θάταν ά-
νόφελο, μια και τίπο-
τε δεν θα μπορούσε να
έκτροχιάσει την Μοί-
ρα, και το δεύτερο
σκληρό, γιατί ο έγ-
κληματίας θα ένε-
ρο-
νούσε άθελά του, και θα του ήσαν άδύ-
νατο ν' άποφύγη το μοιραίο.

Η ζωή, μετά θά καταντούσε μια έρ-
κούραστη άναμονή, του μοιραίου. Μιά
κι' όλα θα γινόταν όπωσδήποτε, θα
περίττεινε κάθε ανθρώπινη πρωτοβου-
λία.

Είναι γνωστόν ότι οι «'Αραβες, κατ'
έξοχην μοιρολάτρες, έχασαν τη δύνα-
μή τους, που άπειλούσε ν' άπλωθή σ'
όλον τον κόσμο, άκριβώς εξ αίτίας αυ-
τού του μοιρολατρικού «προτερημά-
τος» των. Και κάποιος χιουμοριστής
είπε κάποτε ότι «στο κάτω-κάτω, δεν
θάταν άνάγκη και να γεννιόμασταν,
ότι ήταν γραφτό να γίνη, θα γινόταν
και δίχως έμάς».

Τελειώνοντας, αναφέρουμε μερικά ά-
πό τα πιο κλασσικά παραδείγματα
έπιχειρήματα που άναφέρουν οι άστρο-
λόγοι-τασλατάνοι προς έπιβεβαίω-
σιν των θεωριών τους.

Φέρνουν, λοιπόν, ως παράδειγμα

(Το τέλος στη σελίδα 38)

Μία Δεσποινὶς Πολυτελείας

Διήγημα του Ριχάρντο Όουεν

Ἡ μὲν Καίη Ντελένη ἔλεγε πὼς ἔμενε στὴν λεωφόρο τοῦ Πάρκου τὸν πρὸ κομψὸ δρόμο τῆς Νέας Υόρκης, ὅπου μένουν μόνο πλουσιοκόριτσα: κοπέλλες πολυτελείας πολὺ ὁμορφες, ντυμένες μὲ πρωτάκουστη κομψότητα. Ὅποιος μένει στὴν λεωφόρο τοῦ Πάρκου, ἀνήκει στὴν ἀριστοκρατία τῆς Νέας Υόρκης. Τὴν ὁμορφὴν ἐκείνη, ἀπριλιάτικη μέρα, ἡ μὲν Καίη Ντελένη προχωροῦσε ἀργὰ στὴν λεωφόρο τοῦ Πάρκου ντυμένη μ' ἕνα κομψότατο φόρεμα καὶ μὴν πλουσιωτάτη γούνα. Μπήκε σ' ἕνα μεγάλο κατάστημα κι' ἐνῶ διέσχισε τὸ τμήμα κοσμηματοπωλείου, λίγο ἔλειψε νὰ τὴν ἀνατρίψει ἕνα μεγάλο σκυλὶ ράτσας.

—Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε ὁ νεαρὸς ἱδιοκτήτης τοῦ σκυλιοῦ. Ἐλπίζω νὰ μὴν σὰς πείραξε.

—Παρακαλῶ, κ. Φάργκουελ.

—Ποῦ ἔχομε γνωριστὴ; τὴν ρώτησε χαμογελώντας.

—Στὸ «Καπιτόλ», στὸ «Ριθολί», στὸ «Στράντ»...

—Ἦσαν τὰ πρὸ πολυτελὴ κέντρα τῆς πόλεως.

—Θὰ ἀνήκετε στὸ κινηματογραφικὸ κοινὸν μου, τῆς εἶπε.

—Εἶδα μερικὰ φιλμ σας.

—Μήπως θέλετε κανένα αὐτόγραφο;

—Μοῦ δώκατε ἤδη.

—Πάμε νὰ φάμε μαζί στοῦ «Ραούλ»;... Ἐλάτε...

Ἐκείνη ἀπηλλάγη ἀπ' τὸ μπράτσο ποῦ τῆς περνοῦσε κάτω ἀπ' τὸ δικό της.

—Πηγαίνετε στὸν «Ραούλ», εἶπε, καὶ θάρθω νὰ σὰς συναντήσω στὴν μία.

□ □

Ἡ Καίη ἦταν συνεπὴς στὸ ραντεβού. Κι' ὁ Ἐρικ Φάργκουελ, ὁ γνωστὸς κινηματογραφικὸς στάρ, τῆς ἔλεγε τώρα, στὸ τραπέζι:

—Ποτὲ δὲν φανταζόμουν πὼς θὰ γίνω ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου. Παιδάκι, ἀναιρεῖται νὰ γίνω μηχανοδηγὸς σιδηροδρόμων...

—Καὶ τί σὰς ἐμπόδισε; ρώτησε εἰρωνικὰ ἡ Καίη Ντελένη.

—Ἡ μοῖρα. Μία μέρα ποῦ προχωροῦσα στὴν λεωφόρο Πάρκου, μὲ πλησιάζει ἕνας καὶ μοῦ λέει: «Εἰσθε ἐσχὸς τύπος ἀριστοκράτου. Ἐρχόσαστε στὸ Χόλλυγουντ νὰ κάνετε τὴν τύχη σας;». Ἔτσι ἔγινα ἡθοποιός. Στὴν ἀρχή, ὑποδύθηκα ἕναν ἐρωτευμένο πρίγκηπα. Διαρκῶς μὲ βάζουν μπροστὰ στὸν φακὸ νὰ ἐρωτεύωμαι ξανθές. Τίς συχαίνονται. Μ' ὀρέσσουν οἱ καστανές σὰν κι' ἐσὰς.

—Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ κομπλιμέντο. Φυλάξτε το ὅμως γιὰ τὸ προσεχές σας φιλμ.

—Μὰ σὰς μιλῶ σοβαρὰ.

—Ὅχι, ἐπαναλαμβάνετε τίς κουταμάρες τῆς ὁδόνος.

—Ἐγὼ σὰς κάνω κόρτε κι' ἐσεῖς ὁλοκυττάρτε τὸ ρολοὶ σας...

—Στίς δύο ἀκριβῶς ἔχω ἕνα ραντεβού.

—Νὰ σὰς συνοδεύσω.

—Ἀδύνατον.

—Ἀπόψε θὰ σὰς συναντήσω;

—Γιορτάζει ὁ πατέρας μου.

—Αὔριο, μεθαῦριο, ὅποτε θέλετε...

—Εἶμαι πολὺ ἀπασχολημένη. Τί με θέλετε, ἀλλωστε;

—Εἶμαι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί σας.

—Μὰ εἶναι μόλις 46 λεπτά καὶ 32 δευτερόλεπτα ποῦ γνωρίζομαστε.

—Σὰς γνωρίζω 46 αἰῶνες καὶ 32 χρόνια, εἶπε ὁ Ἐρικ.

—Τώρα κανονικά, ὅπως στὸ φιλμ, θὰ μοῦ πῆτε: «Εἰσαι ἡ κόρη τῶν ὀνείρων μου».

—Ὅχι. Ἀπ' τὴν στιγμή ὅμως ποῦ σὰς γνώρισα, εἶχα τὴν ἐντύπωση πὼς σὰς εἶχα ξαναδῇ ἄλλου, ποῖος ξέρει ποτέ.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, τοῦ φώναξε. Για-

—Ὅχι, εἶμαι λίγο κουρασμένη, μπαμπάκα... τί σὰς εἶδα στὰ φιλμ. Φεύγω ὁμως...

—Πότε θὰ ξαναδωθούμε;

—Ποτέ!

Κι' ἔφυγε.

□ □

Ἡ Καίη μῆκε στὸ μέγαρο τοῦ Οἴκου Ραπτικής Βάγεουελ ἀπ' τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας. Ὁρμησε στὸ τελευταῖο πάτωμα ὅπου μὴν ἔπιστάτρια ἔλεγοντάς τὴν εἶπε:

—Ἀργήσες, Ντελένη!

—Μὲ συγχωρεῖτε! ψιθύρισε ἡ Καίη κι' ἄρχισε νὰ γδύνεται.

—Σὲ περιμένουν στὸ τρίτο πάτωμα μὲ βραδυὴν τουαλέττα. Φαίνεται κλαίμενη...

—Ἐλπίζω πὼς ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κλαίω τίς ὥρες ποῦ εἶμαι ἐλεύθερη.

—Κανένας νεαρός;

—Ἰσως.

Στίς ἐξήμισι, ἡ Καίη ἐπέστρεψε στὸ

σπίτι της. Βρῆκε τὸν πατέρα της στὴν συνηθισμένη του θέση, μπροστὰ στὸ παρὰθυρὸ ποῦ ἔβλεπε στίς σιδηροδρομικὲς γραμμές. Εἶχαν ἀργήσει δύο ταχείες καὶ σὰν παλῆος μηχανοδηγὸς σιδηροδρόμου, τὸβρισκε σκανδαλῶδες.

—Καλῶς τὴν Κάτια μου!

—Μπαμπάκα, σοῦφερα μία πράσινη γραβάτα γιὰ τὴν γιορτὴ σου.

Τὸν φίλησε. Ὑστερὰ πῆγε στὴν κουζίνα νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ δείπνο.

—Κάτια, γιατί δὲν μιλάς; Μὴν εἰσαι ἀδιάθετη;

—Ὅχι, εἶμαι λιγάκι κουρασμένη! μπαμπάκα.

□ □

Ὅλη τὴν ἑβδομάδα, ἡ Κάτια ἐργάστηκε ἀνόμενα.

Μία μέρα ποῦ βγαίνει βιαστικὰ ἀπ' τὸ σπίτι της, ἔπεσε ἀπάνω σ' ἕναν ἄνδρα ποῦ ἐτοιμαζόταν νὰ μῆν.

—Ὡστε σὲν ἀλήθεια εἰσαι ἐσύ; τῆς φώναξε μὲ χαρὰ.

—Ναί, ἐγὼ εἶμαι. Πῶς τὸ ξέρετε ὅτι μὲν ἐδῶ κ. Φάργκουελ;

—Δὲν τόξερα. Στ' ἀλήθεια ὅμως μένετε ἐδῶ;

—Ναί, ἀπὸ τότε ποῦ γεννήθηκα.

—Τότε εἶχα δίκιο, εἶπε ἐκεῖνος θριαμβευτικά. Εἰσθε ἡ Πέγκυ Ντελένη.

—Ναί, ναί... Μικρή, μὲ φώναζαν, Πέγκυ. Πῶς τὸ ξέρετε ὅμως;

—Κυττάξτε με καλά: δὲν με ἀναγνωρίζετε;

—Ἀδύνατον! Δὲν πιστεύω νὰ εἰσθε ὁ Σκίνου Φάρελ.

—Ἐγὼ εἶμαι, τὸ φιλάσθενο παιδάκι, τὸ χλωμὸ ποῦ ἔμενε δίπλα καὶ ποῦ φανταζόταν τὸν πατέρα σου ἥρωα γιὰ τὴν ὁδηγούσε τὸ τραῖνο! Θυμάσαι ποῦ παίζαμε καὶ χορεύαμε μαζί; Σάγα-ποῦσα κι' εἶχα χαράξει στὸ δέντρο τὰ ἄρχικα μας...

—Θυμοῦμαι... Φαντάζομαι ὅμως πὼς ὁ ἄλφω ἀλλάζει μὲ τὸν καιρὸ... τοῦ εἶπε μὲ συγκίνηση.

—Κάπως. Γιατί ἀλλάξες ὄνομα; Μπὰς καὶ παντρεύτηκες;

—Ὅχι. Ὁ οἶκος ραπτικής Βάγεουελ ζητοῦσε μαννεκὲν ποῦ νὰ ἀνήκῃ σὲ καλὴ οἰκογένεια. Πῆρα ἕνα καλλίτερο ὄνομα ἢ μάλλον ἐξευγένισα τὸ δικό μου... Ἀλήθεια ὅμως πὼς μὲ ἀνακάλυψες; Μὲ παρακολούθησες;

—Ὅχι. Δὲν σ' ἔβλεπα τόσες μέρες καὶ σκέφτηκα:

«Αὐτὴ ἡ χαριτωμένη ὑπάρχει δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ μικρή μου Πέγκυ ποῦ ἀγαποῦσα πάντα...». Μία φωνὴ μοῦλεγε: «Δὲν πᾶς νὰ θρῆς τὴν Πέγκυ; Αὐτὴν ἀγάπησες κι' ἀγαπᾶς...». Κι' ἦρθα στὸ παλῆό σου σπίτι. Σὲ ξαναβρῆκα στὸ ἴδιο μέρος ὅπου ἄλλοτε ἀποχαιρετούσαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Θυμάσαι;

Γυρνώντας τὸ κεφάλι της, ἐκείνη εἶπε:

—Μία κοπέλλα δὲν ξεχνᾷ ποτὲ τὸ πρῶτό της φίλι.

—Ὁύτε ἕνας ἄνδρας.

Τὴν ἀγκάλιασε καὶ πρόσθεσε:

—Κάτια, σ' ἀγαπῶ.

—Χίλια διακόσια φράγκα τὸν μῆνα!...

Ῥιστοκράτες καὶ δὲν μπορῶ νὰ συνηθίσω νὰ λέω ἀπλῶς «κύριε!». Ἀν σὰς λέω «κ. βαρώνος», τὸ κάνω γιὰ ἀτομικὴ μου εὐχαρίστηση. Θὰ σὰς ὁμολογήσω μάλιστα πὼς παρὰ νὰ στέρξω νὰ μὴ σὰς λέω ἔτσι, θὰ προτιμοῦσα νὰ φύγω ἀπ' τὴν ὑπηρεσία σας...

Ὁ Νεμορέν ἦταν κατάπληκτος. Ἐφ' Μπριὸς ὅμως τοῦ εἶχε ἐπιβληθῇ. Ἐφ'

—Χίλια διακόσια φράγκα τὸν μῆνα!...

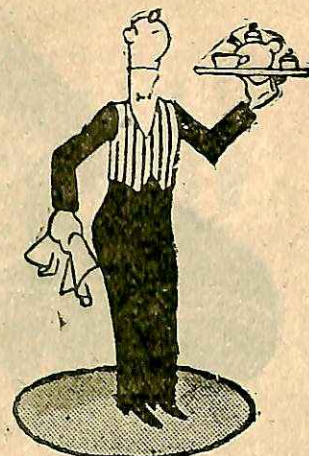
Ῥιστοκράτες καὶ δὲν μπορῶ νὰ συνηθίσω νὰ λέω ἀπλῶς «κύριε!». Ἀν σὰς λέω «κ. βαρώνος», τὸ κάνω γιὰ ἀτομικὴ μου εὐχαρίστηση. Θὰ σὰς ὁμολογήσω μάλιστα πὼς παρὰ νὰ στέρξω νὰ μὴ σὰς λέω ἔτσι, θὰ προτιμοῦσα νὰ φύγω ἀπ' τὴν ὑπηρεσία σας...

Ὁ Νεμορέν ἦταν κατάπληκτος. Ἐφ' Μπριὸς ὅμως τοῦ εἶχε ἐπιβληθῇ. Ἐφ'

ΡΙΧΑΡΝΤΟ ΟΟΥΕΝ

Ἕνας τίτλος ἀκριβοπληρωμένος

Εὐδυμογράφημα τοῦ Μαξίμ

—Ὁ κ. βαρώνος κοιμήθηκε καλά;

—Τίποτα τὸ σοβαρὸ, κατὰ θάθος. Ὁ κ. βαρώνος μοῦ δίνει 600 φράγκα τὸν μῆνα. Ἐ λοιπόν, ἀπὸ σήμερα, ὁ κ. βαρώνος θὰ μοῦ δῇ 1200 φράγκα τὸν μῆνα...

—Χίλια διακόσια φράγκα τὸν μῆνα; Ὅχι δά! Μὴν νομίζετε πὼς θὰ σὰς ἀκριβοπληρώσω στὰ καλά καθούμενα...

—Ὁ κ. βαρώνος ἔχει, δόξα τῷ θεῷ, τὸν τρόπο του καὶ μπορεῖ νὰ μὲ πληρώσῃ ὅσα τοῦ ζητῶ—μὲ τὴν ἀξία μου! Ὁ κ. βαρώνος δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷ πὼς ἐγὼ τὸν ἐξευγένισα. Οὔτε καὶ θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ μυαλό του τὸ βαρωνηλίκι.

Ἐγὼ τὸ συλλογίστηκα γιὰ λογαριασμὸ του καὶ βάλσατε μὲ τὸν νοῦ σας τί γέλια ἔχουν νὰ κάνουν οἱ φίλοι καὶ γνωστοί σας ὅταν μάθουν πὼς εἰσθε βαρώνος... ὅσο εἶμαι ἐγὼ κόμης!

Ὁ Νεμορέν στὴν ἀρχή, λίγο ἔλειψε νὰ ὀρμήσῃ καὶ νὰ στραγγαλίσῃ τὸν μεριστοφελικό Μπριό:

Σκέφτηκε ὅμως πρὸ λογικῶς καὶ αὐξήσε τὸν μισθὸ τοῦ Μπριὸς σὲ 1200 φράγκα...

Τὸ κακὸ ὅμως, δὲν σταμάτησε ἐδῶ. Μετὰ μὴν ἑβδομάδα ὁ Μπριὸς, ρωτοῦσε ἕνα ἀπόγευμα τὸν κ. Νεμορέν:

—Ἐχθονεῖς καλὰ ὁ κ. βαρώνος;

—Περίφημα, καλὲ μου Μπριό.

—Χαίρω πολὺ διὰ λογαριασμὸν τοῦ κ. βαρώνου. Ἀν ὁ κ. βαρώνος μοῦ ἐπιτρέπῃ θὰ τοῦ κάνω μίαν ἀκόμη μικρὰν ἐρώτησιν.

—Λέγε, φίλε μου.

—Θὰ ἐκούραζε τὸν κ. βαρῶνα ἄν, μοῦ ἔκανε τὸν μισθὸ μου 1600 φρ;

—Τί ἔκαμε λέει!... φώναξε ἀνατηδόντας ὁ ἀτυχὴς Νεμορέν. Νέα αὐξήση;

—Ἀν θέλετε! Ἀλλοιῶς θὰ φύγω...

—Νὰ πᾶς ἀπὸ 'κεῖ ποῦρθε;

—Καὶ ὁ τίτλος τοῦ κ. βαρώνου, φυσικά...

—Κι' αὐτὸς μαζί!...

—Καὶ ἡ καλὴ του ὑπόληψις, θέβαια...

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ δυστυχισμένος Νεμορέν, ἀλλὰ σταμάτησε. Σκέφθηκε λίγο, μασούλησε μέσα στὰ δόντια του τὴν λέξη «ἐκείνασθ», ἐσχίσθηκε νὰ ναι αὐτὸ, τὸ τελευταῖο, καὶ δέχθηκε τὴν ἀξίωση.

Δὲν μπορῶ πιά νὰ δώσω πίσω τὸν τίτλο!

ΜΑΞΙΜ

Ὁ Νελορμπίς, πάπου πρὸς πάπου, ἐξασκούσαν τὸ ἐντιμὸ ἐπάγγελμα τοῦ πλασιέ στὰ κρασιά. Εἶναι ἐπάγγελμα ποῦ ἀπαιτεῖ μεγάλες γνώσεις. Ἐχει τόσα κρασιά ἡ Γαλλία!

Ὁ Νεμορέν Ντελορμπίς, εὐτυχέστερος ἀπ' τοὺς προγόνους του, ἦταν κάτοχος μίας μεγάλης περιουσίας. Ἦταν χοντρός, κάπως ἀνεπιτήδευτος στοὺς τρόπους, καλὸς ἄνθρωπος ὅμως καὶ καθόλου φαντασμένος.

Κι' ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τὴν χαρῇ τὴν περιουσία του. Νοίκιασε ἕνα πλοῖο ἀπάρτιντ σὲ μὴν ἀριστοκρατικὴ συνοικία, ἀγόρασε ἕνα αὐτοκίνητο «αντερνιέ-κρί» καὶ γράφηκε σὲ μὴν μεγάλη λέσχη.

Τέλος, προσέλαβε ἕναν ὑπρέτη πολὺ καλοβαλμένο ποῦ τὰ πιστοποιητικά του μαρτυροῦσαν πὼς εἶχε ὑπηρετήσει σὲ πλουσιόσπιτα.

Ὁ Μπριὸς—αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομά του—ἦταν καθὼς πρέπει νέος, πολὺ πρὸ καθὼς πρέπει ἀπ' τὸ ἀφεντικό του.

Τὴν πρώτη φορὰ ποῦ σέρβιρε στὸν κύριό του τὸ πρῶνὸ ρόφημα, ὑποκλίθηκε βαθειά μπαινώντας μέσα στὸ δωμάτιο:

—Ὁ κ. βαρώνος κοιμήθηκε καλά; ρώτησε.

Ὁ Νεμορέν γούρλωσε τὰ μάτια του:

—Ποῖος «κύριος βαρώνος»; ...Τὰ παραλές, καλὲ μου Μπριό! Πῶς σοῦ κόλλησε ἡ ἰδέα πὼς εἶμαι βαρώνος;

Ὁ Μπριὸς τὸν κύτταξε αὐστηρά:

—Θὰ ἤμουν εὐγνώμων στὸν κ. βαρῶνα ἂν ἤθελε νὰ μοῦ μιλᾷ στὸν ἐνικό. Σὲ κανένα ἀπ' τὰ μεγάλα σπίτια ὅπου ὑπηρετῶσα ὡς τώρα—σπίτια πρώτης τάξεως—δὲν μοῦ φέρθηκαν μὲ τόση ἐλαφρότητα.

—Καλὰ... καλὰ... μουρμούρισε ὁ Νεμορέν, αὐτὸ ὅμως δὲν ἐξηγεῖ γιατί μὲ ἀποκαλεῖτε βαρῶνα!

—Γιατί ὡς τώρα ὑπηρετῶσα μόνο ἀ-

τίτλο σου;

—Φυσικά. Ἐκεῖνοι ποῦ ξέρουν τὴν ἱστορία, θὰ παραξενευόταν πὼς ἐγκατέλειψα τὸν τίτλο, τώρα ποῦ ξαναγίνα πλοῦσιος...

—Φυσικά, εἶπε κι' ὁ Πουαλὼ ποῦ ἐνοίωσε ἀμέσως σεβασμὸ γιὰ τὸν ἀπόγονο τῆς ἀρχοντικῆς οἰκογενείας.

Κι' ἔσπευσε νὰ κοινοποιήσῃ σὲ ὁλοὺς τοὺς φίλους καὶ γνωστοὺς αὐτὴ τὴν καταπληκτικὴ εἰδηση.

Εὐπυνώντας, τὴν ἐπομένη, ὁ Νεμορέν εἶπε στὸν ὑπρέτη του:

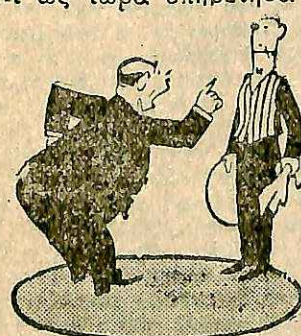
—Ἀλήθεια, Μπριό, μὴν ξεχάσετε νὰ πᾶτε στὸ πλησιέστερο τυπογραφεῖο καὶ νὰ παραγγεῖλετε ἑκατὸ ἐπισκεπτήρια μὲ τὸ ὄνομα: «Βαρώνος Νεμορέν Ντελορμπίς». Πρόσεξε πρὸ παντός τὴν ὀρθογραφία.

—Μάλιστα, κ. βαρῶνα. Ὁ κ. βαρῶνος ἔχει δίκιο. Τὸ ἐγκρίνω ἀπολύτως.

Τώρα, ἦταν πιά κοινὸ μυστικόν. Ὁ ἀγαθὸς πλασιέ τῶν κρασιῶν Ντελορμπίς εἶχε ἐπανακτήσει, ἀποσυρόμενος ἀπὸ τίς ἐργασίες του, τὸν τίτλο τῆς εὐγενείας ποῦ τοῦ ἀνῆκε. Καὶ καθεὶς τὸ ἐνέκρινε αὐτό.

Ὁ Μπριὸς ὅμως, πηγαίνοντας στὸν Νεμορέν τὴν σοκολάτα μὲ τὰ κουλουράκια του, εἶπε πὼς εἶχε νὰ κάνῃ μὴ σπουδαιότητα ἀνακοίνωση:

—Ἐλεύθερα, καλὲ μου Μπριό. Περι-

—Χίλια διακόσια φράγκα τὸν μῆνα!...

(Περὶληψις
τῶν προηγουμένων)

Ἡ Ἄννα Μπλούμ
καὶ ὁ ἀνεψιὸς της
Ἄντον Μπλούμ, ἕνας
ἐξαιρετικὰ χειροδύναμος νέος, ἡλίθιος
καὶ μουγκὸς ἐπιστρέφουν μιά θυελλώδη
νύχτα ἀπὸ κάποια ἐπίσκεψη σὲ μιά συγ-
γενή τους λεχώ.

Στὸ δρόμο συναντοῦν ἕνα αὐτοκίνητο
μὲ δύο ἀξιοματικούς ἀγγέλους, τὸν ταγμα-
τάρχη Μάννινγκ, στὸν ὁποῖο οἱ γνω-
στοὶ του ἔχουν δώσει τὸ παρατσούκλι «Πί-
θηκος» καὶ τὸν ἀνθυπολοχαγὸ Ντούγκλας.
Οἱ δύο ἄνδρες παρακαλοῦν τὴν Ἄννα νὰ
τοὺς δώσῃ τὸν Ἄντον γιὰ νὰ τοὺς βοη-
θήσῃ στὴν μετακίνηση ἐνὸς πεσμένου δέν-
δρου πὸ φράζει τὸν δρόμο καὶ παίρνουν
τὸν Ἄντον μαζί τους.

Ἀφοῦ σήκωσαν τὸ δένδρο, ἡ θύελλα
παρασύρει ἕνα μέρος τοῦ δάσους κι' ἕνα
πλατὶ χτυπᾷ δυνατὰ στὸ κεφάλι τὸν Ἄν-
τον πὸν σωριάζεται καταγῆς. Ὁ ταγμα-
τάρχης Μάννινγκ τρέχει γιὰ νὰ τὸν βοη-
θήσῃ. Μένει κατάπληκτος ὅταν σὲ λίγο ὁ
Ἄντον ἀνοίγει τὰ μάτια του σὰ νὰ συνέρ-
χεται ἀπὸ βαθὺ ὕπνο καὶ μόλις τὸν ἀντι-
κρίνῃ τοῦ λέγει γελώντας: «Ἐ, Πίθη-
κε, σπουδαία ὁδὸς, τί λὲς κι' ἐσύ;» Ὑ-
στερα λιποθυμᾷ πάλι.

Ὁ Μάννινγκ τὸν μεταφέρει σπῆτι του,
στὸ «δωμάτιο τῶν ξένων». Σπάνει τὸ κε-
φάλι του νὰ ἐξηγήσῃ πὸς ἕνα Γερμανὸς
χωρικός, ἡλίθιος καὶ μουγκὸς, γνωρίζε
αὐτὸς, τὸν Μάννινγκ, καὶ τοῦ μίλησε κλό-
λας ἀγγλικά.

Ἡ Λούση Μάννινγκ, γυναίκα τοῦ ταγ-
ματάρχου, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ ἕνα σύντο-
μο ταξίδι διηγείται στὸν ἄντρα της ὅτι
ἡ ἐξαδέλφη της Ἐβελιν Λαίηντον πρό-
κειται νὰ παντρευτῇ. Τοῦ δείχνει καὶ
μιά ἐφημερίδα πὸν γράφει σχετικῶς, ὑ-
πενθυμίζοντας ὅτι ἡ Ἐβελιν παντρεύτη-
κε πρὸ δεκαετίας τὸν Τζίμ Λαίηντον πὸν
ἔφυγε μιά ὥρα μετὰ τὸν γάμο του γιὰ
τὸν στρατὸ μαζί με τὸν ἀχώριστο ἐξα-
δελφὸ του Τζάκ καὶ δέκα μέρη ἀργότε-
ρα εἶχαν ἐξαφανισθῇ καὶ οἱ δύο.

Ἡ Λούση ἀποκαλύπτει στὸν ἄνδρα της
ὅτι δὲν κατάλαβε ποτὲ ποῖον πραγματικὰ
ἀγατοῦσε ἡ Ἐβελιν: τὸν Τζίμ ἢ τὸν
Τζάκ.

3. (Ἡ συνέχεια)

Ἦσως νὰ μὴν ὑπῆρχε τίποτα πραγ-
ματικὰ εἶπε ὁ ταγματάρχης.

Ἡ κ. Μάννινγκ κούνησε τὸ κε-
φάλι της:

— Πῶς δὲν ὑπῆρχε! Εἶδα τὸ πρόσω-
πο τοῦ Τζάκ τὴν ὥρα πὸν ὁ Τζίμ πρό-
φερε τις τυπικὲς λέξεις τοῦ γάμου: «Ἐ-
γώ, ὁ Τζίμ, δέχομαι ὡς σύζυγον τὴν

Μορφές πού

τὴν στιγμή σχεδὸν πού ἡ Ἄννα Μπλούμ,
ἐλεγκνόντας τὴν καθημερινή δουλειά
της, ξεκινούσε ἀπὸ τὸ Καίνινγκβαλντ
νὰ γάρῃ στὴν Κολὸν δπου βρισκόταν
Ἄντον.

Μισή ὥρα ἀργότερα, βαθεῖα σιωπὴ
εἶχε ἀπλωθῇ στὸ σπῆτι τῶν Μάννινγκ,
πράγμα πὸν συνέβαινε μόνο ὅταν ἡ κ.
Μάννινγκ κοιμόταν, ὅπως τὴν στιγμή
αὐτή. Ἡ καμαριέρα της κοιμόταν ἐπί-
σης. Ὁ Μάννινγκ εἶχε φύγει καὶ ὁ
Μπρούκς εἶχε κατεβῇ στὸ ὑπόγειο. Ὁ
λα ἦταν ἡσυχά στὸ σπῆτι.

ΕΝΑ ΞΥΠΝΗΜΑ ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Μέσα στὴν μεγάλη αὐτὴ ἡρεμία πὸν εἶ-
χε ἀπλωθῇ στὸ σπῆτι, ἔστησε ὁ ἄνδρας
πὸν κοιμόταν στὸ δωμάτιο τῶν ξένων.
Τεντώθηκε, χασμουρήθηκε καὶ ἀνοίξε
τὰ μάτια του. Μιά σειρά ἀκαθόριστες
ἐντυπώσεις παρουσιάστηκαν μπροστά
του: ἡ μέρα... ἕνα ὠραῖο δωμάτιο... ἕνα
ἀναπαυτικὸ κρεβάτι... ἡ ζεστὴ ἀτμό-
σφαιρα...

Ἐσπρώξε τὰ σκεπάσματα, κάθισε
κι' ἔφερε τὰ χέρια του στὸ κεφάλι ὅπως
κάνει ἐξ ἐνστίκτου ἕνας ἄνθρωπος πὸν
θέλει νὰ περάσῃ τὸ δάχτυλό του στὰ
μαλλιά του. Τὰ χέρια του, ὅμως, συ-
νέτησαν ἕναν ἐπίδεσμο καὶ τότε ἔστη-
σε ὀλοκληρωτικὰ. Τὸ κεφάλι του ἦταν
τυλιγμένο μὲ βαμβάκια καὶ γάζες, δὲν
τοῦ πονοῦσε, ὅμως, πολὺ... ἀπλῶς τὸν
βάραινε λίγο.

Προσπάθησε νὰ συγκεντρώσῃ τις ἀνα-
μνήσεις του καὶ θυμήθηκε πὸς εἶχε
χτυπηθῇ: εἶχαν φύγει μὲ τὸ ἀεροπλάνο
μέσα στὴν οὐρανὸν, ὅπως ἔχασαν τὴν
διεύθυνσή τους καὶ πετοῦσαν στὴν τό-
χη... Μιά ὁδὸς ἔσκαψε δίπλα τους, ὅ-
στερα ἄλλη κι' ἔνοιωσε τὸ κεφάλι του
νὰ καίῃ καὶ τὸν κόσμον νὰ στριφογυ-
ρίζῃ...

Τὸ χέρι του ἔψαυσε πάλι τὸν ἐπίδε-
σμο. Δὲν θυμόταν ἄλλα πράγματα παρὰ
μόνον ἕναν ἀτελείωτο ἐφιάλτη κατὰ τὴν
διάρκεια τοῦ ὁποῖου τὸν διέταζαν ἀδιά-
κοπα νὰ κἀν δουλειὲς πὸν δὲν εἶχε κά-
νει ποτὲ στὴ ζωὴ του.

Τί παράξενα ὄνειρα! Ἀτελείωτα ὄ-
νειρα ὅπου ἔκοβε ξύλα, ὅπου ἔσκαψε ἕ-
να χωράφι, μακρὸ καὶ στενὸ, τριγυρι-
σμένο ἀπὸ δέντρα. Ἐκεῖνο πὸν ἦταν ἀ-
κόμη πὸν παράξενο ἦταν ὅτι στὸ παρα-
τεταμένο αὐτὸ ὄνειρο ἦταν Γερμανός!

Θυμήθηκε ἕνα σῶρὸ παράξενες λεπτο-
μέρειες: Τὰ παιδιὰ πὸν τὸν πετροβολοῦ-
σαν, πὸν τὸν φώναζαν «Ἡλθιο Ἄντον»
ἢ «Μουγκὸ Ἄντον». Καὶ ὅμως καταλά-
βαινε τὰ παιδιὰ πὸν τοῦ μιλοῦσαν γερ-
μανικά ἂν κι' ἐκεῖνος δὲν ἔφερε τὴν
γερμανικὴ γλῶσσα, ὅπως καταλάβαι-
νε καὶ τὴν θεῖα Ἄννα πὸν τοῦ μιλοῦσε
μὲ καλωσύνη καὶ τὸν Ζοζέφ Μύλλερ πὸν
τὸν ἔβριζε. Ἡ θεῖα Ἄννα κι' ὁ Ζοζέφ
Μύλλερ περιλαμβάνονταν στὸ ὄνειρο,
πὸν μεγάλο αὐτὸ ἐφιαλτικὸ ὄνειρο, κα-
τὰ τὸ ὁποῖο ὁ πληγωμένος δὲν ἦταν ὁ

ΖΩΝΤΟΓΕΥΟΥΝ ἈΠ' Τὸ ΠΑΡΕΛΘὸΝ

«ἐαυτὸς του», ἀλλὰ ὁ Ἄντον, ὁ Ἄντον
Μπλούμ!

Μὰ τί εἶχε συμβῇ, λοιπόν, Θεέ μου!
Σηκώθηκε ὀρθος, μὲ τὰ φρύδια ζαρω-
μένα. Πού βρισκόταν; Ποιὸ ἦταν αὐτὸ
τὸ σπῆτι; Ἐτρεξε στὸ παράθυρο. Αὐτὸ
πὸν εἶδε δὲν τὸν πληροφόρησε περισσό-
τερο: ἕνας μικρὸς κήπος, μερικὰ δέν-
δρα κι' ἐπάνω τους ἕνας γκρίζος οὐρα-
νός. Καὶ γύρω, ἄλλα σπῆτια, ἕνα σωρὸ.
Βρισκόταν, λοιπόν, σὲ μιά πόλη; Ἀ-
πὸ πότε ἀρᾷ γε; Καὶ πόσον καιρὸ ἦταν
πληγωμένος; Εἶχαν φύγει στὶς 15 Νο-
εμβρίου, μὲ τὸ ἀεροπλάνο, ὅταν μῆκαν
μέσα στὴν οὐρανὸν...

Γύρισε ἀπότομα καὶ ἐξέτασε τὸ δω-
μάτιο. Εἶδε ἕναν καθρέφτη καὶ προχώ-
ρησε σ' αὐτόν. Ὅταν ἀντίκρουσε τὸ πρό-
σωπό του ὀπισθοχώρησε ἀπότομα καὶ
στηρίχθηκε σ' ἕνα τραπέζι γιὰ νὰ μὴν
πέσῃ. Ὁ καθρέφτης τοῦ ἔδειχνε ἕνα
πλάσμα ἀγνωστο καὶ ἀποκρουστικὸ μὲ
φαρδὲς ὄψεις, μὲ μαλλιά ἀνάκατα, μὲ
μιά γενειάδα πὸν ἔκρυβε σχεδὸν τὸ πρό-
σωπο. Μονάχα ὁ ἐπίδεσμος πὸν περιέ-
βαλλε τὸ μέτωπό του ἔδειχνε ὅτι ἦταν
αὐτός. Θὰ εἶχαν περάσει πολλοὶ μῆνες
ἀπὸ τότε πὸν πληγώθηκε γιὰ νὰ ἔχουν
μεγαλώσει τόσο πολὺ τὰ γένεια του.

Ἐνοιωσε, ἔξαφνα, τὴν ἀσυγκράτητη
ἐπιθυμία νὰ μάθῃ πὸν βρισκόταν καὶ τί
τοῦ εἶχε συμβῇ. Ἀνοίξε ἀθόρυβα τὴν
πόρτα καὶ βρέθηκε σ' ἕνα ἄλλο δωμά-
τιο.

Ἦταν μιά τραπεζαρία μ' ἕνα μεγάλο
κόκκινο χαλί, μὲ κόκκινες κουρτίνες κι'
ἕνα βάζο μὲ ἀνεμῶνες ἐπάνω στὸ μεγά-
λο τραπέζι.

Ὁ ἄνθρωπος πὸν ὑπῆρχε Ἄντον
Μπλούμ κύτταξε τὰ λουλούδια:

— Ἀνεμῶνες, ψιθύρισε. Βρισκόμαστε
στὴν ἀνοίξη λοιπόν;

Θὰ εἶχαν περάσει τέσσερις μῆνες τοῦ-
λάχιστον ἀφ' ὅπου πληγώθηκε. Ὑστερα
κύτταξε τὰ χέρια του. Ἦταν χονδρά,
γεμάτα ρόζους, μὲ νύχια σπασμένα καὶ
φραγμένα ἀπ' τὴ δουλειά. Ὅχι, δὲν ἦ-
ταν χέρια ἀνθρώπου πὸν πέρασε τρεῖς
μῆνες στὸ νοσοκομεῖο!

Μιά ἐφημερίδα ἦταν πεσμένη σ' ἕνα
κάθισμα. Τὴν πήρε καὶ γύρισε τὰ φύλλα
της. Μερικὲς φωτογραφίες τράβηξαν
τὴν προσοχή του: ἕνας νέος ἄνδρας μιά
γελαστή νέα γυναίκα, μὲ τὴν λεζάντα:
«Ὁ δούξ καὶ ἡ δούκισσα τῆς Ὑόρκης
ἀναχωροῦν ἐκ τοῦ Λονδίνου διὰ νὰ πα-
ραθερίσουν εἰς...» Ἡ δούκισσα τῆς Ὑ-
όρκης! Μὰ τί ἐσημαίνει αὐτό; Δὲν ὑπῆρ-
χε δούκισσα τῆς Ὑόρκης ἀφοῦ ὁ δούξ
ἦταν ἀνύπανδρος. Κύτταξε ἐπάνω στὴν
σελίδα καὶ εἶδε τὸν τίτλο τῆς ἐφημερί-
δος: «Ἐβδομαδιαία Νέα» καὶ τὴν ἡμε-
ρομηνία: 7 Μαρτίου 1925.

Μάρτης; Ἦταν Μάρτης! Μὰ τὸ 1925;
Ἀσφαλῶς θὰ ἦταν τυπογραφικὸ λά-
θος... Ἀντὶ 1915 μῆκε 1925. Ἡ 15 Νο-
εμβρίου 1915 ἦταν ἡ τελευταία ἡμερο-
μηνία πὸν θυμόταν.

Ἐμεινε ἀκίνητος μὲ τὸ μυαλὸ παρὰ

μένο ἀπὸ τοὺς ἀριθμούς πὸν συγκρού-
ονταν στὴ σκέψη του: 15 Νοεμβρίου...
7 Μαρτίου 1915... 1925...

Γύρισε μηχανικά τὸ φύλλο: τὸ πρό-
σωπο τῆς Ἐβελιν παρουσιάστηκε καὶ
διάβασε τὸ ὄνομά της:

«Ἐξέρουμε ὅλοι μας τὴν κυρία Ἐβελιν
Τζίμ Λαίηντον...»

Διάβασε τὸ ἄρθρο... Ὑστερα τρικλί-
ζοντας, ἐνῶ τ' αὐτιά του βούιζαν τρελ-
λά, τὸ ξαναδιάβασε:

«Ἐξέρουμε ὅλοι μας τὴν κυρία Ἐβελιν
Τζίμ Λαίηντον. Μερικοὶ ἀπὸ μᾶς θὰ θυ-
μοῦνται τὸν τραγικὸ γάμο της, πρὶν ἀ-
πὸ δέκα χρόνια...»

Ἡ Ἐβελιν! Τ' αὐτιά του ἔσπασαν νὰ
βουίζουν καὶ τὸ δωμάτιο ἔγινε σιωπηλὸ
σὰν ἕνας τάφος! Δέκα χρόνια! Ἦταν
πεθαμένος ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια!...

Ὁ χρόνος, τὸ διάστημα, εἶχαν ἐξαφα-
νισθῇ... Τοῦ φάνηκε πὸς ἕνα μεγάλο κύ-
μα τὸν παρέσυρε. Ὑστερα ἀπὸ μιά ἀ-
νείπωτη ἀγωνία τὸ χάος στὸ ὁποῖο κα-
τρακυλοῦσε ἄρχισε νὰ διαλύεται... Ἐξα-
κολοῦθοσε νὰ εἶναι συντονωμένος... μὰ

Καθὼς ἀνα-
σῆκωσε τὸ κε-
φάλι μετὰ τὴ
νίκη αὐτῇ, ἄ-
κουσε βήματα,
φωνὲς πὸν
πλησίαζαν. Ἡ
πόρτα ἀνοίξε
καὶ ἀντίκρουσε
ἕνα πρόσωπο
τόσο φιλικό,
τόσο οἰκτιρο-
τόν Μάννινγκ!
Ἦταν ὁ Μάν-
νινγκ, ὁ ἐξαί-
ρετος «Πί-
θηκος» Μάν-
νινγκ!

ΕΝΩ ΞΥΠΝΑ
ΤΟ ΠΑΡΕΛ-
ΘΟΝ.

Γιὰ μιά στιγ-
μή, βλέποντας
τὸν Μάννινγκ,
ἔνοιωσε μιά με-
γάλη ἀνακού-
φιση. Ὑστε-
ρα ἡ Ἄννα
Μπλούμ πὸν
μόλις εἶχε φθά-
σει στὸ σπῆτι,
πέρασε μπρὸς
ἀπὸ τὸν ταγμα-
τάρχη καὶ ὤρ-
μησε πρὸς τὸ
μέρος τοῦ ἄν-
δρος, φωνάζον-
τας!

— Ἄντον!

Ἡ στιγμή αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ φρικτὴ
στιγμὴ τῆς ἀγωνιώδους αὐτῆς ὥρας γιὰ
τὸν ἄνθρωπο πὸν ὑπῆρχε Ἄντον Μπλούμ.
Εἶχε ἀγωνισθῇ μὲ δλὴ τὴν δύναμή του
γιὰ νὰ μὴν ξαναπέσῃ πάλι στὴν ἀγνωστὴ
ἄβυσσο καὶ τώρα πάλι ἔνοιωσε τὸ ἔδα-
φος νὰ ὑποχωρῇ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια
του. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ὑπῆρχε στὸ ἀπί-
στευτο καὶ παρατεταμένο ἐκεῖνο ὄνειρο
πὸν δὲν εἶχε καμμιὰ σχέση μὲ τὴν πραγ-
ματικότητα. Στεκόταν ἐκεῖ, ἀνάμεσα σ'
αὐτόν καὶ τὸν Μάννινγκ μὲ μιά ἔκφραση
ἀνησυχίας στὴν ἀγαθὴ φυσιογνωμία της.
Θυμόταν τόσο καλὰ τὸ πρόσωπό της, τίς
ρυτίδες της, τὴ φωνή της.

Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς θεῖας Ἄννας πὸν
εἶχε ἀκούσει στὸ ὄνειρό του, στὸ φριχτὸ
τοῦ ὄνειρου.

Ὁ Μάννινγκ τὸν παρατηροῦσε ἐπάνω
ἀπὸ τὸν ὄμο τῆς Ἄννας. Δὲν εἶχε δὴ πο-
τέ του ἔκφραση τόσο παράξενη σὰν τὸν
τρόπο πὸν ζωγραφίζονταν στὰ μάτια τοῦ
ἔξενου. Ἐκλείσε τὴν πόρτα καὶ τὸν πλη-
σίασε.

— Πίθηκε, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Πίθη-

Εἶπε φύγει στὴν 15
Νοεμβρίου μὲ τὸ φ

κε, φώναξε ο ξένος.
— Άντον! επανέλαβε ή Άννα Μπλούμ.
Ο Μάννινγκ την παραμέρισε και ρώτησε ζωηρά:

— Ποιός είσθε;
Ο άνδρας προχώρησε ένα βήμα και άρπαξε τόν ταγματάρχη με τὰ δυο πελώρια χέρια του.

— Πίθηκε, γιά όνομα τοῦ Θεοῦ, ποιά εἶναι αὐτή;

Με χέρι πού ἔτρεμε ἔδειχνε τήν Άννα πού στεκόταν ὄρθια, σιωπηλή, μέ βλέμμα σοβαρό καί χέρια σταυρωμένα. Τά χεῖλιά της μόνο ἔτρεμαν ἐλάχιστα.

— Πίθηκε, ξαναρώτησε ὁ άνδρας, εἶναι κανείς ἄλλος μέσα στό δωμάτιο ἐκτός ἀπό μᾶς τοὺς δυο; "Η μήπως εἶμαι τρελλός; "Η γυναῖκα αὐτή ἦταν μέσα στό δ-νείρο, τήν βλέπω, ὅμως, ἐδῶ ὀλοκάθαρα ὅσο βλέπω καί σένα, Πίθηκε!

"Η φωνή του πνίγηκε σ' ένα εἶδος λυγμοῦ κι' ένα ρίγος διέτρεξε τό πελώριο σώμα του, καθώς ὁ Μάννινγκ προσπαθοῦσε νά τόν ὑποβαστάσει.

— Φίλε μου, μήν ταραξέσαι. Όλα πᾶνε καλά. Δέν ἔχεις παραισθήσεις. Έδῶ εἶναι ἡ κυρία Μπλούμ πού....

Ο άνδρας ἔβαλε τὰ χέρια του στοὺς ὤμους τοῦ ταγματάρχου. Τό πρόσωπό του συσπάσθηκε, τὰ δόντια του χτυποῦσαν.

— "Ωστε τήν... βλέπεις κι' ἐσύ; Εἶναι ἐδῶ;

— Μά ναι, φίλε μου, μήν ταραξέσαι ἔτσι, σέ παρακαλῶ.

Γιά ένα λεπτό, ὁ άνδρας στηρίχθηκε μέ ὅλο τό βάρος του ἐπάνω στόν ταγματάρχη. "Υστερα κλονίσθηκε, ὀπισθοχώρησε κι' ἔπεσε σ' ένα κάθισμα μπροστά στό τραπέζι. Τό βλέμμα του ἔμενε καρφωμένο στήν Άννα Μπλούμ. "Υστερα στράφηκε στόν Μάννινγκ καί μίλησε σάν νά μὴν ἀντεχε πιά:

— Πίθηκε, πρέπει νά μάθω. Έκείνη.... Ξέρει τί συμβαίνει. Πές της νά μιλήσῃ... Λέγοντας τίς τελευταῖες αὐτές λέξεις ἔσκυψε κι' ἀκούμπησε τό κεφάλι του στό τραπέζι. Τό συμπνετικὸ βλέμμα τοῦ ταγματάρχου μετετράπη σέ ἐρωτηματικό καθώς στράφηκε ἀργά πρὸς τήν Άννα.

— "Ε, λοιπόν, κυρία Μπλούμ, τί ἔχετε ν' ἀπαντήσετε; εἶπε. "Υποθέτω ὅτι δέν μπορεῖτε πιά νά μοῦ πῆτε τήν ἴδια ἱστορία πού μοῦ εἶπατε χθές τό βράδυ.

— "Οχι, δῆλωσε ἡ Άννα.

Φαίνονταν πολύ λυπημένη, μά ὄχι τρομαγμένη. Πῆρε μιά καρέκλα καί κάθησε ἀπό τήν ἄλλη πλευρά τοῦ τραπέζιού, ἀπέναντι σ' ἐκεῖνον πού ἐπὶ δέκα χρόνια εἶχε τή θέση ἐνός γιου κοντά της. Άνα-στέναξε καί εἶπε:

— Τώρα θά σᾶς πῶ τήν ἀλήθεια κύριε ταγματάρχα. Δέν φοβοῦμαι. Δέν ἔκανα τίποτα κακό. Θά σᾶς τὰ πῶ ὅλα.

— Περιμένετε ένα λεπτό, εἶπε ὁ ταγματάρχης.

Πλησίασε τόν ξένο πού εἶχε κρυμμένο τό πρόσωπό του καί τόν ἀγγίξε στόν ὦμο. Τοῦ εἶπε ἀγγλικά:

— Θά μιλήσῃ. Καταλαβαίνεις τὰ γερμανικά, φίλε μου;

Ο άνδρας ἀνασήκωσε τό κεφάλι του, ἔκανε ένα νεῦμα καταφατικό καί ξαναπῆρε τήν πρώτη στάση του. "Ο ταγματάρχης κάθησε πάλι στή θέση του.

— Σᾶς ἀκούω, κυρία Μπλούμ, εἶπε.

— Πρέπει νά σᾶς διηγηθῶ τήν ἱστορία ἀπό τήν ἀρχή, εἶπε ἐκείνη, ἄλλοιως δέν θά καταλάβετε. Πρίν ἀπό τόν πόλεμο ζούσαμε στόν Μέλανα Δρυμό. "Ο άνδρας μου εἶχε κληρονομήσει κάποιο χτήμα καί ζούσαμε ἀρκετά στενὸχωρα. "Υστερα ὁ άνδρας μου πῆγε στόν πόλεμο. Σέ λίγους ἡμέρες ἔμαθα ὅτι σκοτώθηκε. "Ήταν Ά-

Μορφές

πού ζωντανεύουν

ἀπό τὸ παρελθόν

πρίλης. Στό τέλος τοῦ μηνός, ὁ ἀνεψιός του Άντον, ὁ πραγματικός Άντον Μπλούμ ἦρθε σπῖτι μου. Εἶχε πληγωθῇ στό κεφάλι καί ἀπό τό στρατιωτικό νοσοκομεῖο τόν ἔστειλαν σέ μένα γιὰτὶ δέν εἶχε ἄλλους συγγενεῖς. Τό πράγμα αὐτό μέ στενοχώρησε πολύ, κύριε ταγματάρχα, γιὰτὶ δυσκολεύουν ἦδη νά ζήσω τόν ἑαυτό μου. "Όταν ἦρθε κι' ὁ Άντον, ἡ κατάσταση ἔγινε ἀκόμη πῖο χειρότερη. Πότε τόν ἔπιαναν ἐπικίνδυνες κρίσεις καί ὅταν τοῦ περνοῦσαν τό μόνο πού ἔκανε ἦταν νά τρώῃ καί νά κοιμάται. Σέ λίγον καιρό κανεῖς δέν πατοῦσε σπῖτι μου, γιὰτὶ φοβόταν τόν Άντον. "Όλο τό καλοκαίρι πέρασε ἔτσι.

— Ένα βράδυ ξέσπασε μιά τρομερή θύελλα πού βάσταξε τρεῖς μέρες. "Ο Άντον γινόταν ἑξάλλος μέ τόν καιρό αὐτό. Τῇ νύχτῃ ἡ καταιγὶς δυνάμωσε ἀκόμη περισσότερο. "Ήμουν πολύ ἀνήσυχη. Σηκώθηκα καί μπῆκα στό δωμάτιο τοῦ Άντον. Διεπίστωσα ὅτι εἶχε ξεαφανισθῇ. Σκεφθῆτε τόν τρόμο μου, κύριε ταγματάρχα. "Η νύχτα ἦταν ἴδια μέ τήν νύχτα πού τὸν ζητήσατε. "Άστραφτε, βροντοῦσε, ἡ βροχὴ ἔπεφτε καακλυσιμὸς κι' ὁ Άντον εἶχε βγῆ με τό πουκάμισο καί ξυπόλυτος!

»Μπορεῖ νά μὴν τόν ἀγαποῦσα, ἀλλά ἦταν καθήκον μου νά φροντίσω γι' αὐτόν ἀφοῦ τόν εἶχα ἀναλάβει. Ντύθηκα καί βγῆκα μέσα στήν φριχτή ἐκείνη νύχτα γιά νά τόν βρῶ. Πλανήθηκα ἐδῶ καί ἐκεῖ μά δέν ἀνακάλυψα τίποτα. Τό πρῶτ ξανάβγῆκα. "Η καταιγὶς συνεχίζόταν. Διέσχισα τό δάσος φωνάζοντάς τον. Σκέφθηκα νά προχωρήσω πρὸς τόν καταρράκτη γιὰτὶ στόν Άντον ἄρρεσε τό κύλισμα τῶν νερῶν. Περνώντας, ὅμως, ἀπό κάτι δένδρα, ἔνοιωσα μιά μυρωδιά πράγματος πού καίγοταν. Πέρασα τὰ δένδρα καί βρέθηκα σ' ένα ἀνοιχτό μέρος. Βρῆκα ἐκεῖ ένα πεσμένο αεροπλάνο. Ποτέ δέν εἶχα δῆ ένα αεροπλάνο ἀπό τόσο κοντά. Εἶχε πάρει φωτιά καί κάπνιζε ἀκόμη. Κύτταξα γύρω μου καί εἶδα ἕναν ἄνδρα καθισμένον κοντά σ' ἕναν κορμὸ δένδρου, καμμιὰ δεκαριά μέτρα μακρότερα. Κρατοῦσε τό κεφάλι του μέσα στά χέρια του καί τό αἷμα κυλοῦσε ἀπό τὰ δάχτυλά του. Κατάλαβα ἀμέσως ὅτι ἦταν ἕνας Άγγλος ἀξιωματικός.

»Εἶχα δῆ πολλούς γιὰτὶ ὅταν ἤμουν 16 χρόνων, εἶχα ἔζησει τρία χρόνια στήν Άγγλία, σέ μιά οἰκογένεια ἀξιωματικῶν. "Ήμουν γκουβερνάντα τῶν παιδιῶν. "Η μητέρα της κυρίας μου ἦταν Γερμανίδα καί μέ εἶχε συστήσει στόν γαμπρό της. Πέρασα καλὰ κι' ἔμαθα νά μιλῶ ἀγγλικά.

»Εἶχαν ένα ἀγοράκι πού λεγόταν Χιοῦ, δυὸ κοριτσάκια κι' ένα μαρῶ. Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλα ἀγαποῦσα τόν μικρὸ Χιοῦ. Μόλις κηρύχθηκε ὁ πόλεμος διερωτήθηκα πολλές φορὲς ἂν ἦταν στό στρατό κι' ἔκανα τήν προσευχὴ μου γι' αὐτόν. Μόλις εἶδα τόν πληγωμένο ἀξιωματικό, θυμήθηκα ἀμέσως τόν μικρὸ Χιοῦ. Πλησίασα, ἔβαλα τό χέρι μου στόν ὦμο του

καί τοῦ μίλησα ἀγγλικά. Δέν φάνηκε ν' ἀκούῃ τί τοῦ λέω. Κάθησα κοντά του καί σκούπισα τό αἷμα πού ἔτρεχε ἀπό τήν πληγὴ του. "Υστερα ἔσχισα μιά λωρίδα ἀπὸ τῇ φούστα μου καί τοῦ ἔδεσα τό κεφάλι. Έκείνος ἐπανελάμβανε ἀδιάκοπα τρεῖς λέξεις: «ἡ δμῖχλη, ἡ δμῖχλη, ἡ δμῖχλη!» "Υστερα μούγκριζε. Δέν ἀντιλαμβάνονταν τί τοῦ ἔλεγα. Στό τέλος κατάρθωσα νά τόν κάνω νά σηκωθῇ, τόν περιέβαλα μέ τό μπράτσο μου καί μέ ἀκολούθησε ἀκουμπώντας στόν ὦμο μου. Εὐτυχῶς εἶμαι πολύ δυνατή. Τόν ἔφερα σπῖτι μου, τόν βοήθησα νά ξεντυθῇ καί νά πλαγιάσῃ στό κρεβάτι τοῦ Άντον. "Όταν ἀποκοιμήθηκε ἔκλεισα ὄλες τίς πόρτες μέ τό κλειδί καί ξαναγύρισα νά γυρεύω τόν ἀνεψιό μου.

"Η Άννα Μπλούμ σάπασε λίγα λεπτά. "Εργαλε τό μανδῆλι της καί σκούπισε τό καθίδρω μέτωπό της.

— Καί τόν βρῆκα τόν Άντον, κύριε.

Εἶδα πρῶτα τό πουκάμισό του πού τό εἶχε βγάλει καί τό εἶχε τοποθετήσῃ διπλωμένο κοντά στό ποτάμι, ἐπάνω ἀπό τόν καταρράκτη. "Ο Θεός μονάχα ἔξερε ἂν θέλησε νά κάνῃ μπάνιο ἡ ἂν εἶχε τίποτε ἄλλο στό νοῦ του. Άνεκάλυψα, ὅμως τό σώμα του στό μικρὸ ἔλος δίπλα. Εἶχε παραμορφωθῇ ἐπάνω στοὺς βράχους καί οὔτε ἡ ἴδια του ἡ μητέρα δέν θά τόν ἀναγνώριζε. Πῆρα τό πουκάμισό του κι' ἐπέστρεψα σπῖτι. Σκόπευα νά ζητήσω βοήθεια ἀργότερα. Μά βρῆκα στό σπῖτι τόν Άγγλο τόσο ἄρρωστο πού δέν μπόρεσα νά τόν ἀφήσω. "Εμεινα κοντά του ὅλη τῇ μέρα καί ὅλη τῇ νύχτα. Κύριε ταγματάρχα ἦταν τόσο νέος πού δέν ὄννο του ἔμοιαζε μέ παιδί. Μοῦ ἔσφιγγε σπασμωδικὰ τό χέρι καί μέ κύτταζε σάν νά μέ ρωτοῦσε ἀδιάκοπα κάτι. Μά ἀπό τήν στιγμή πού τόν ἔφερα σπῖτι μου δέν εἶχε προφέρει παρὰ δυὸ-τρεῖς λέξεις.

»Τό ἄλλο πρῶτ κοιμόταν καί ἄρχισα νά σκέπτομαι τί ἔπρεπε νά κάνω. Θάπρεπε νά πάω στό χωριό καί νά δηλώσω: «Ο ἀνεψιός μου Άντον πνίγηκε καί ἔνας Άγγλος ἀξιωματικός βρίσκεται σπῖτι μου». Σκεπτόμουν, νά τό κάνω γιὰτὶ πραγματικά εἶμαι μιά Γερμανίδα πού σέβεται τοὺς νόμους, ἀλλά κάποια ἐνδόμυχη φωνὴ μοῦ ἐπανελάμβανε: «Σύμφωνοι, Άννα, ὅμως ἂν τό κάνῃς αὐτό, ὁ Άγγλος θά πεθάνῃ. Θά τόν σηκώσουν ἀπό δῶ βάρβαρα καί, ἀσφαλῶς, δέν θ' ἀνθέξῃ». Σκερτόμουν ἀκόμη τόν μικρὸ μου Χιοῦ, σκεφτόμουν τόν Άντον πού εἶχε πνιγῇ στό ἔλος καί ἔκανα ἕνα σχέδιο.

"Η Άννα ἔστρεψε τὰ μάτια της στή διεύθυνση τοῦ ξένου. Έκείνος εἶχε ἀνασηκώσει τό μπανταρισμένο κεφάλι του καί γιά μιά στιγμή τό βλέμμα του διασταυρώθηκε μέ τό βλέμμα τῆς γρηᾶς χωρικής.

— Ναί, ναι, μικρέ μου, εἶπε ἡ γυναῖκα βιαστικά, ἔτσι ἔγιναν τὰ πράγματα.

Ο άνδρας ὄφρησε πάλι τό κεφάλι του νά πέσῃ ἀνάμεσα στά χέρια του. "Η Άννα στράφηκε στόν Μάννινγκ:

— "Εκανα ἕνα σγέδιο. Στήν ἀρχὴ μοῦ φαίνονταν σάν κάτι ἀπίστευτο καί ἀπραγματοποίητο σάν αὐτὰ πού διαβάζομε στά βιβλία, μά ὅσο τό συλλογιζόμουν καλοῦτε-ρα, ἀποφάσισα νά τό ἐφαρμόσω γιὰτὶ δέν ἔβλεπα ἄλλη λύση καί δέν ἤθελα νά τόν ἀφήσω νά πεθάνῃ.

— Τί κάνατε; ρώτησε ἑξηρ ὁ Μάννινγκ μέ ζωαρώμενα φρύδια.

(Ἡ συνέχεια στό προσεχές)

Ἡ γραβάτα

Διήγημα τοῦ Μαρι Μαιντρὸν

Οἱ τρεῖς νέοι ὀλυαρώνοντας, εἶχαν παρασυρθῇ σέ μιά μακρινὴ συνοικία τοῦ Παρισιοῦ ὅπου οἱ δρόμοι ἦσαν σκοτεινοὶ καί ἔρημοι. Συνηθισμένοι νά βλέπουν πλούσια καταστήματα, οἱ νέοι εἰρωνεύονταν τίς φτωχικὲς προθήκες:

— "Α! νά ὁ κομμωτῆς μέ τὰ «έντεφριζάμπλ» του! Μά καί τὰ «Μεγάλα Καταστήματα»: κύττα γραβάτες, Ζεράρ! Δέν διαλέγεις καμμιὰ, νά μὴ χάσης τήν εὐκαιρία!

Ο Ζεράρ Ντερβάλ ἔνοιωσε ἑαφνικά πόσο ἀπρεπῇ ἦσαν τὰ πειράγματά τους, βλέποντας κοντά στίς γραβάτες μιά νεαρά πωλήτρια, ντυμένη κατὰμυρρα, πού στεκόταν συγχυσμένη, μέ σκυμμένο κεφάλι.

— Γιατί γελάτε; εἶπε στοὺς φίλους του. Εἶναι πολύ ὁμορφες οἱ γραβάτες.

— Δέν ἀγοράζεις καμμιὰ γιά νά τῇ φορέσης;

— Γιατί ὄχι; Καί τοὺς παράτησε σύξυλους. Μπήκε μέσα στό μαγαζί, ὅπου ἡ νεαρά πωλήτρια, μέ δειλία, ἄρχισε νά τοῦ δείχνῃ τίς γραβάτες. Στό τέλος, τοῦ διάλεξε μιά καφετιά μέ μώβ ρίγες.

— Αὐτὴ σᾶς πᾶει, κύριε. Ο Ζεράρ τήν βρῆκε πολύ τοῦ γούστου του. Πλήρωσε. "Η πωλήτρια τοῦ ἔδωσε τό πακετάκι, ψιθυρίζοντας ἕνα «σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε», γεμῖτο εὐγνωμοσύνη.

Καί τόν κύτταξε μέ τὰ ὄραϊα, χρυσὰ μάτια της. Φεύγοντας, ὁ Ζεράρ ἀναρωτιόταν, πού εἶχε ξαναδῆ αὐτὰ τὰ μάτια.

Επιστρέφοντας σπῖτι του, ὁ Ζεράρ πρόσεξε ὅτι ἡ γραβάτα ταίριαζε πολύ μέ τό χρῶμα τῆς φορεσίας του.

— Τί ὁμορφὴ πού εἶναι! ψιθύρισε μέ θαυμασμό.

Μέ μελαγχολία, συλλογίστηκε τήν νεαρά πωλήτρια μέ τό λυπημένο ὄφος. "Αλήθεια, πού εἶχε ξαναδῆ αὐτὰ τὰ χρυσὰ μάτια;

Ο Ζεράρ εἶναι σκεπτικός, μελαγχολικός. Περνοῦν μιά-μιά οἱ μέρες κι' ὁ νοῦς του πάντα τριγυρνᾷ στήν φτωχικὴ γειτονιά ὅπου μιά πωλήτρια μέ χρυσὰ μάτια τοῦ διάλεξε τήν γραβάτα πού φορᾷ τώρα. Γιατὶ ὅμως νά βασανίζῃ ἔτσι τήν σκέψῃ του καί νά μελαγχολῇ; Δέν μπορεῖ νά σκεφθῇ νά παντρεθῇ μιά μικρὴ πωλήτρια μόνο καί μόνο γιὰτὶ τήν εἶδε λυπημένη; Πάντα θά εἶναι αἰσθηματικός καί ποτέ δέν θά διορθωθῇ, ἄραγε;

Καλλιτερε νά πρόσεχε λίγο παραπάνω τήν καρδιά του, τώρα πού γίνεται λόγος νά παντρεθῇ τήν Σιμόνη Περάλ. Τό πρῶτ, ἡ μητέρα του τοῦ εἶπε: — Θά εἶναι γάμος ἐξαιρετος ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ὑπὸ τόν ὄρον, ἐννοεῖται, ν' ἀγαπήσης τήν Σιμόνη. Σκέψου... καί ἀποφάσισε.

Ο Ζεράρ σκέπτεται. Δέν τοῦ εἶναι ἀντιπαθητικὴ ἡ Σιμόνη Περάλ. Καλλιτερε, βέβαια, ν' ἀγοροῦνταν λιγώτερο μέ τὰ τουρνοῦα τοῦ τένις... Θά προ-

τιμοῦσε... ἡ ὡα προτιμοῦσε, ἀλήθεια; ...Πέρασαν βδομάδες. Μὲ ὑπομονή, ἡ κ. Ντερβάλ περιμένει νά μάθῃ τήν ἀπόφαση τοῦ γιουῖ της.

— Γιατὶ δέν φορᾶς πιά τήν γραβάτα μέ τίς μώβ ρίγες; τὸν ρωτᾷ μιά μέρα. "Ήταν τόσο ὁμορφῇ.

Ο Ζεράρ ἔγινε κατακόκκινος: δέν μπορεῖ νά ὁμολογήσῃ πὼς ἔκρυψε τῇ γραβάτα του μέσα στό συρτάρι γιὰτὶ τὸν ἐμπόδιζε νά σκεφθῇ τοὺς γάμους του μέ τήν Σιμόνη Περάλ.

□ □

— Θυμᾶσαι τόν Κλώντ Ρενωντιέ; ρωτᾷ ένα βράδυ τόν Ζεράρ ὁ φίλος του

— "Οχι, ὄχι, δέν θά τόν ἐνοχλήσετε, εἶπε ἡ θυρωρὸς.

Ζὰκ Λιζέλ. Θυμᾶσαι πού ἦταν πρῶτος στήν φιλοσοφία;

Ξαφνικά, ὁ Ζεράρ γίνεται κατακόκκινος. Θυμᾶται. Βρῆκε τῇ λύσῃ τοῦ προβλήματος πού τόν βασανίζει τόσο καιρό. Νοιώθει μιά τρελλὴ χαρὰ νά τόν κυριεύῃ. Ρωτᾷ, τρέμοντας σχεδόν: — Τί ἀπέγινε;

— Κανείς δέν τό ξέρει. "Ο πατέρας του ἦταν φτωχός, πέθανε. Κι' ὁ Κλώντ ἐγκατέλειψε τὰ φιλολογικά του ἀνείρα γιά νά συντηρήσῃ τήν μητέρα του καί τήν ἀδελφὴ του.

...Τὴν ἀδελφὴ του!

□ □

— "Ο κ. Ρενωντιέ; εἶπε ἡ θυρωρὸς. Εἶναι στό ἔκτο, ἡ πρώτη πόρτα. Άν

εἶναι στό διαμέρισμά του; Βέβαια κι' εἶναι ὁ καυμένος ὁ κύριος. Δυὸ μῆνες τώρα, δέν σηκώνεται ἀπ' τό κρεβάτι του. Τό κλειδί εἶναι ἀπάνω στήν πόρτα. "Οχι, ὄχι, δέν θά τόν ἐνοχλήσετε. "Ἰσα-ἴσα πού θά εὐχαριστηθῇ νά δῇ κάποιον: εἶναι ὀλομόναχος αὐτὴ τὴν ὥρα. "Η δεσποινὶς Ρενωντιέ λείπει στό κατάστημά της.

Γιά μιά στιγμὴ, ὁ Ζεράρ σταμάτησε στό κατῶφλι τοῦ διαμερίσματος. "Η χάρᾷ τόν ἐπνίγε. Φοροῦσε τήν καφετιά γραβάτα μέ τίς ρίγες. Τώρα πιά δέν τὴν φοβόταν.

Βλέποντας νά μπαίνῃ τόν Ζεράρ Ντερβάλ πού εἶχε γνωρίσει σέ μέρες εὐτυχίας, ὁ Κλώντ Ρενωντιέ στενοχωρήθηκε στήν ἀρχή. Τό εὐγενικό ὅμως βλέμμα τοῦ φίλου του δέν ἐνεθάρρυνε. "Ετσι, ὁ Ζεράρ ἔμαθε τήν ἱστορία τοῦ Κλώντ: οἰκονομικὴ καταστροφή, θάνατος τῆς μητέρας. Τώρα, ζοῦσε μέ τὴν ἀδελφὴ του. "Υπάλληλος στήν Τράπεζα, ἐξακολουθώντας τίς φιλολογικὲς του σπουδὲς τὴν νύχτα, ἔπαθε ἀπὸ ὑπερκόπωση καί τώρα ἦταν καταδικασμένος σέ ἀπόλυτη ἀνάπαυση, ἐνῶ ἡ ἀδελφὴ του ἐργαζόταν καί γιά τοὺς δυὸ τους.

...Τὴν ἐπομένη καί τὴν μεθεπομένη, ὁ Ζεράρ ἐπισκέφθηκε καί πάλι τόν φίλο του, μίλησαν γιά τὰ παιδικὰ τους χρόνια. Καί δέν εἶχε φύγει, ὅταν ἐπέστρεψε ἡ Ζιμπερτ Ρενωντιέ. Τῇ φιλο-τευτικῇ στιγμῇ. "Ο Κλώντ, κατὰπληκτος, ἄκουσε τόν φίλο του πού δέν ἦταν καθόλου κουτός συνήθως, νά λέγῃ ἀσυμμετρίως κι' ἡ Ζιμπερτ νά τοῦ ἀπαντᾷ... στό ἴδιο καλοῦπι!

□ □

Στὰ «Μεγάλα Καταστήματα». Μπαίνει ὁ Ζεράρ Ντερβάλ καί κατατρομαγμένος ἀντιλαμβάνεται πὼς δέν εἶναι πρὸθενᾷ ἡ Ζιμπερτ!

Τὴν ζητᾷ μέ φωνὴ πού τρέμει: — Κατέβηκε στό ὑπόγειο, ὅπου εἶναι τὰ μαγειρικὰ σκεῦη...

Ο Ζεράρ κατεβαίνει καί τὴν βρίσκει μπροστά σέ μιά στίβα πιτά. Βλέποντάς τον, ἡ Ζιμπερτ γίνεται κατακόκκινη καί τέλος χαμογελᾷ, εὐτυχισμένη. Τό τμήμα μαγειρικῶν σκευῶν εἶναι ἔρημο.

— Δεσποινίς, τῆς λέει ὁ Ζεράρ, μέ συγχωρεῖτε πού ἦρθα νά σᾶς βρῶ ἐδῶ. Πρόκειται ὅμως γιά τόν Κλώντ. Πρέπει νά τόν περιθάλψουμε. Θέλετε νά ἐπιχειρήσουμε οἱ δυὸ μαζί, δεσποινίς; Τὰ χρυσὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν μέ μιά λάμψη οὐρανίας εὐτυχίας. Τοῦπισσε τό γέρι καί τοῦ ψιθύρισε μέ συγκίνηση: — Ναί...

Καί στό νεκρὸ τῶν μαγειρικῶν σκευῶν, ἀντήλλαξαν τό πρῶτο φίλ, τό φίλ τῶν ἀρραβόνων τους...

ΜΑΡΙ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΗΣ ΤΟ ΕΝΑ

Έκείνος.— Πρῶτα ὁ Θεός δέν εἶμαι ἄνθρωπος διπλάσιος.

Εκείνη.— Έγεις πολὺ δίκιο, ὅταν ἔχω κανεῖς πρόσωπο σάν τό δικό σου, θά ναι ἕνα...

Μιά ρωμαντική άπαγωγή

Ευθυμο διήγημα του Μωρίς Ντεκομπρά

Υιὰ νὰ ἐξασκή κανεὶς ἐπιτυχῶς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σωφῆρ, χρειάζεται μιὰ ἀνώτερη φιλοσοφία, μιὰ σκληραγωγημένη αἰσιοδωξία καὶ μιὰ περιφρόνηση γιὰ τὶς κακογλωσσίες τοῦ κόσμου. Ὁ Ταρταμούς κατεῖχε αὐτὰ τὰ σπάνια προτερήματα.

Ἀηδισμένοις ἀπ' τὸ θέατρο ὅπου εἶχε δοκιμάσει μόνο ἀπογοητεύσεις, ἔγινε σωφῆρ ἐνὸς ταξί. Ἐμαθε νὰ ὀδηγῇ ἕνα αὐτοκίνητο κι' ἔκανε τὴν καλὴ ἀρχὴ ἕνα πρωὶ τοῦ Ἰουνίου, στὴν λεωφόρο Βαγκράμ. Γιὰ πρώτη κούρσα ὠδήγησε στὴ Φουριέρ μιὰ πολὺ κομπὴ γυναικούλα ποὺ εἶχε χάσει τὸ μικρὸ σκυλλάκι ποὺ κρεμόταν στὴ χροιά, ἀλυσιδίτσα της.

Σ' ἕνα μῆνα ἔγινε ξεφτέρει, περήφανος γιὰ τὴν ὑψηλὴ ἀποστολὴ του, δηλαδή ἔμαθε ν' ἀγγιζῇ μὲ τοὺς ἀπειλητικούς φάρους τοῦ τὸν χαζεύοντα διαβάτη, νὰ ποτίζῃ μὲ λάσπη μιὰ γυναικούλα τουαλεταρισμένη ποὺ στεκόταν στὸ πεζοδρόμιο ὅπως στέκει ἕνα πουλὶ στὸ κλαδί, νὰ κἀν ἕξω φρενῶν μὲ τὴν περιφρονητικὴ σιωπὴ τοῦ τὸν πελάτας τὶς μέρες τῆς βροχῆς καὶ νὰ ψάχνῃ τὴ μιὰ ὑστερα ἀπ' τὴν ἄλλη τὶς ἐντεκα τόσες του, γιὰ νὰ τοῦ ἀφήσῃ ὁ κύριος ποὺ δὲν εἶχε ὁμπρῶς τὰ ρέστα.

Γνώρισε ἔτσι μέρες ἀπόλυτης εὐτυχίας καὶ λαμπρῶν εἰσπράξεων ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ ζῇ πλουσιοπάροχα ἂν εἶχε διάθεση.

Ἐνα πρωὶ, κατὰ τὶς ἑπτὰ, περνοῦσε σιγά-σιγά σὲ μιὰ λεωφόρο κοντὰ στὰ ὄχυράματα καὶ κάπνιζε μακαρίως ἕνα σιγαρέτο, ὅταν ἕνα «ψιτ» ἐπίμονο τὸν ἔκανε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι.

Στὸ παράθυρο ἑνὸς μικροῦ σπιτιοῦ εἶδε ἕνα νεὸ μ' ἕνα καθουράκι στὸ κεφάλι νὰ τοῦ κἀν ἄτακτα καὶ ἀπεγνωσμένα σήματα.

Ὁ Ταρταμούς σταμάτησε ἐκπληκτός.

Εἶδε τότε τὸν ἄνθρωπο νὰ κατεβαίνει, χρησιμοποιώντας ἕνα σκονὶ μὲ κόμπους, νὰ πηδᾷ στὸ πεζοδρόμιο καὶ νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος του.

—Σωφῆρ!... φώναξε... Εἴκοσι φράγκα ἔχεις ἂν μὰς ὀδηγήσῃς στὴ Μπουλὼν 6, λεωφόρος Πιτί-Μπουλό...

Τί κελεπούρι! Ὁ Ταρταμούς δέχτηκε.

Τότε ὁ ἄνθρωπος σφύριξε σιγά-σιγά καὶ μιὰ ξανθὴ κοπέλλα μὲ ταξιδιωτικὸ κοστούμι, φάνηκε στὸ παράθυρο τοῦ πρώτου πατώματος.

—Κατέβα γρήγορα... Κράτα ὅμως καλὰ τὸ σκονί! τῆς εἶπε χαμηλοφώνως ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ ξανθὴ κοπέλλα γλύστρησε ὡς κάτω, τύλιξε θιαστικά τὸ πρόσωπό της μὲ μιὰ σάρπα ποὺ εἶχε στοὺς ὤμους τῆς καὶ σκαρφάλωσε στὸ αὐτοκίνητο, ἐνῶ ὁ κομπὸς συνένοχος τῆς θύμιζε στὸν Ταρταμούς:

—6, λεωφόρος Πιτί-Μπουλό, γρήγορα!

Ὁ Ταρταμούς ξεκίνησε ὀλοταχῶς καὶ σκυρμένος στὸ τιμόνι τοῦ ἄρχισε νὰ σκέπτεται.

Τί σήμαινε αὕτὴ ἡ ἱστορία; Ἐμοιάζε πολὺ μὲ ἄπαγωγή.

Χωρὶς ἄλλο ὁ Ταρταμούς κουβαλοῦ-

σε στὸ αὐτοκίνητό του δύο ἐρωτευμένους ποὺ ποταπὰ χρηματικὰ ζητήματα ἐμπόδιζαν νὰ ἐνωθοῦν καὶ θὰ κατέφευγαν στὸ σκάνδαλο γιὰ νὰ ἐκβιάσουν μιὰ γκρινιάρη δούκισσα ἢ ἕναν ἀνοικονόμητο κηδεμόνα νὰ δώσουν τὴν συγκατάθεσή τους.

Τὶ ρωμαντικὴ ἱστορία!

Ὁ Ταρταμούς ἦταν κατασκευημένος, γιὰτὶ σὰν καλὸς σωφῆρ ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτὸ τοῦ συνήθιζε στὶς ὥρες τῆς ἀνεργίας του νὰ διαβάζῃ μακροσκελέστατα μυθιστορήματα τῆς ρωμαντικῆς ἐποχῆς, ποὺ ἔγραφαν ὁ Ὀκτάβ Φεγιέ, ὁ Ζωρζ Ὀνέ κι' ὅπου ἔβλεπε κανεὶς συχνότατα παρόμοια συμβάντα.

Ὅταν ἦταν μαθητὰς—τρόπος τοῦ λέγειν, γιὰτὶ ὅλο τόσκανε ἀπ' τὸ σκολειό—ἔπαιρνε κρυφὰ ἀπ' τοὺς γονεῖς του τὰ βιβλία ποὺ ἐξιστοροῦσαν τὰ μεγάλα κατορθώματα τῶν ἱπποτῶν καὶ τῶν εὐπατριδῶν τῆς παλαιᾶς Γαλλίας. Ὅταν μάλιστα τὸ παιδικὸ του κομπόδεμα δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεπε ἀντὶλᾶσεν εὐχαρίστως τὶς Γραμματικὲς καὶ Φυσικὲς Ἱστορίες μὲ ρομάντσα τοῦ Πῶλ Φεβάλ καὶ τοῦ Ζεακό.

Ὁ Ταρταμούς λογάριζε κι' ὅλας τὸ ἐνδοξο ἐνεργὸ μέρος ποὺ θὰ λάβαινε σ' αὐτὴν τὴν ρωμαντικὴ ὑπόθεση.

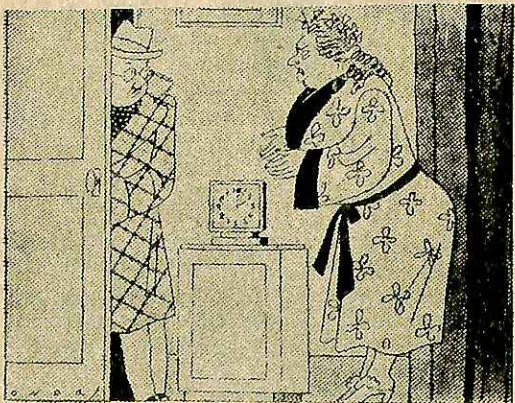
Φανταζόταν τοὺς συναδέλφους του τῆς ὁδοῦ Κρουασάν νὰ διαβάζουν, κατὰπλήκτοι, αὐτὸν τὸν τίτλο, μὲ μεγάλα γράμματα, στὶς θραυνὲς ἐφημερίδες:

ΕΝΑ ΚΟΣΜΙΚΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ

«Ὁ μαρκήσιος ντὲ Τρουφιανὴν ἀπήγαγε τὴν δεσποινίδα Ρατινιάς. Συνέντευξις μὲ τὸν σωφῆρ Ταρταμούς».

Ἐβλεπε τὸ πρόσωπό του φωτογραφημένο φάσμα, προφίλ καὶ τρία-τέταρτα. Τὶς ἀναμνήσεις του τὶς δημόσιευσε κάποιο ἀγγλικὸ περιοδικό. Ὁλες οἱ ἐπιβεβαιώσεις στὰ μισθικ-χάλλ τὸν ἔκαναν νούμερο!

Ξαφνικὰ οἱ φωνὲς τῶν δύο φυγά-

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

—Πάλι τὰ ἴδια ἔχομε; Εἰρεῖς ὅτι τὸ ρολὶ χτύπησε πρὸ ὀλίγου τρεῖς, μετὰ τὰ μεσάνυχτα;

—Καλὰ γυναικούλα μου, μὴν κάνεις ἔτσι! Μήπως δὲν θὰ σοῦ χτυποῦσε τὴν ἴδια ὥρᾱ ἂν ἦσουν τὴν ἀντιμέτωπία μου;

δων διέκοψαν τὰ ὄνειροπολήματά του.

—Μὴν πηγαίνεις ἔτσι σιγά, ἔλεγε ἡ ξανθὴ κοπέλλα, θὰ μὰς κάνης χαλάστρα.

—Ὀλοταχῶς μπροστὰ ἀπὸ τὸ τελωναεῖο! πρόσθεσε ὁ νεαρὸς ἐρωτευμένος, δείχνοντας τὴ γρίλλια τῆς Πύλης τοῦ Ὠτέιγ. Πέρασε χωρὶς νὰ σταματήσει καθόλου!

Ὁ Ταρταμούς γύρισε κατὰπληκτός...

—Νὰ περάσω ὀλοταχῶς μπροστὰ ἀπ' τὸ τελωναεῖο... γιὰ νὰ μοῦ κολλήσουν κανένα πρόστιμο στὸ γυρισμό... Ὁρισμένως δὲν εἶμαστε καλὰ!

—Ἀφοῦ σοῦ λέω πὼς οἱ τελωνοφύλακες, ἔχουν εἰδοποιηθεῖ ἀπὸ πρῶν!

Ἀπιστος Θωμάς, ὁ Ταρταμούς λιγόστεψε τὴν ταχύτητά του. Παρὰ τὶς παραινέσεις τῶν πελατῶν του, ἐτοιμάζονταν νὰ σταματήσῃ ὅταν εἶδε τὸν τελωνοφύλακα νὰ χαιρετᾷ φιλικὰ, μὲ τὴν πίπα στὸ χέρι, τοὺς δύο ἐρωτευμένους, ἐνῶ τοὺς φώναζε μὲ καλωσύνη:

—Εὐε, σωφῆρ. Κάνε γρήγορα. Ἐχεῖς μέσα στὸ αὐτοκίνητό σου τὸ Ρωμαιο μὲ τὴν Ἰουλιέττα!

Ὁ Ταρταμούς δὲν καλοῖξερε τοὺς ἥρωας τοῦ Σαίξπηρ καὶ ἡ κατὰπληξις τοῦ ἔγινε σαστισμὰρα ὅταν αἰκουσε τὸν τελωνοφύλακα νὰ τοὺς φωνάζῃ μὲ τὰ μικρὰ τοὺς ὀνόματα.

Κι' ὅμως δὲν προσπάθησε νὰ λύσῃ αὐτὸ τὸ μυστήριον καὶ χάθηκε στὴ λεωφόρο, ποὺ ἦταν ὁλοσδιόλου ἔρημη αὕτὴ τὴν πρωϊνὴ ὥρα.

Ἀξαφνὰ ἕνα αὐτοκίνητο, ἐρχόμενο ἀντίθετα, πρόβαλε πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα, ἕνα ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο, μέσα στὸ ὁποῖο δύο ἄτομα χειρονομοῦσαν ἀπελπισμένα, ὀρθία πίσω ἀπὸ τὸ σωφῆρ.

—Νάτος! φώναξε ἡ ξανθὴ κοπέλλα... Γέλια ποὺ θὰ κάνουμε!

Ὁ ἄρραβωνιαστικὸς τῆς χτύπησε στὸν ὦμο τὸν Ταρταμούς, ἀνάμεσα ἀπ' τὸ μισανόχτο τζάκι:

—Σωφῆρ! Στρίψε δεξιά... Ναί... ἀπὸ αὕτὴ τὴν δεινροστοχία... γρήγορα! γρήγορα!

Καὶ ἡ κοπέλλα πρόσθεσε:

—Ἀλμπέρ... Φυάει δυνατό... Πρόσεξε μὴ χαλάσῃς τὸ χτένισμά σου! Νὰ προσέχῃ τὸ χτένισμά του! Σὰν νὰ μὴν εἶχαν νὰ σκεφθοῦν τίποτα ἄλλο.

Ὅπως ὁποτε, ὁ Ταρταμούς, στὴ θυσίᾳ του νὰ ὑπακούσῃ, δὲν συγκινήθηκε καθόλου κι' ἀπέδωσε αὕτὴ τὴν ἀλλαγὴ δρομολογίου στὴν ἐμφάνισιν τῶν δύο ἀστυνομικῶν, μέσα στὸ αὐτοκίνητο ποὺ εἶχε ξεπροβάλλῃ στὸ ὄθος.

Πραγματικὰ οἱ δύο ἀστυνομικοὶ εἶχαν διατάξῃ τὸ σωφῆρ τοὺς νὰ θάλλῃ «ὀλοταχῶς» κι' ἔτρεχαν μὲ δαιμονιώδη ταχύτητα πίσω ἀπ' τοὺς φυγάδες.

Ὁ ἄνθρωπος ἦταν ἄνισος, γιὰτὶ πῶς νὰ τὰ θγάλλῃ περὰ ἕνα ταξί μὲ τὸ γρήγορο ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο ποὺ κατὰβρόχθιζε τὰ χιλιόμετρα τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο;

Μοιραίως προτοῦ περάσουν πέντε-δέκα λεπτὰ θὰ τὸν ἔφτανε.

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 38)

Ὑπνωτισμὸς καὶ ἔγκλημα

Μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐγκληματίσῃ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἔστω καὶ ὑπνωτιζόμενος;

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΑ

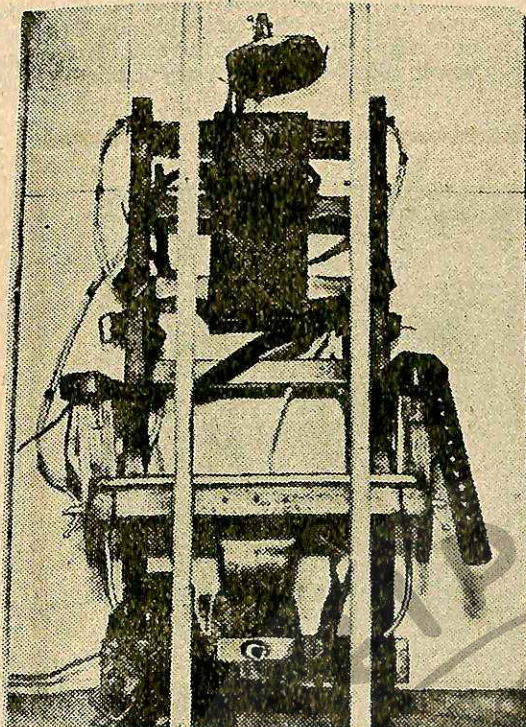
Ἐνα ἀκόμα παρόμοιο περιστατικὸ συνέβη τὸν Ἰούλιον τοῦ 1929 στὸ Νιτρὸϊτ τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ μεσίτης ἀκινήτων Βίντσεντ Ἐλίας πῆγε ἕνα πρωὶ νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα τοῦ γείτονός του Μπενανίνο Εὐαγγελίστα Ἰταλοῦ, ξυλουργοῦ τὸ ἐπάγγελμα. Χτυποῦσε πολὺ ὥρα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πάρῃ ἀπάντησιν. Ἀπορώντας γιὰ τὴν σιωπὴ σὲ μιὰ ὥρα τόσο πρωϊνὴ ἀπεφάσισε νὰ μῇ μόνος του. Ἐσπρωξε, λοιπὸν, τὴν πόρτα φωνάζοντας εὐθυμᾶ: «Κανεῖς, λοιπὸν, δὲν εἶνε ἐδῶ μέσα;». Οἱ λέξεις ὅμως σταμάτησαν στὰ χεῖλῃ τοῦ καὶ τὸ αἷμα τοῦ πάγωσε στὶς φλέβες του. Νευρικὰ, σπτόματα ὁ Ἐλίας πιάστηκε ἀπὸ τὸ θυρόφυλλο γιὰ νὰ μῇ πῶσιν. Μιὰ φρικαστικὴ σκηνή, εἶχε παρουσιάσῃ στὰ μάτια του: Ὁ φίλος του Μπενανίνο ἔβρισκονταν ἐξαπλωμένος στὸ πάτωμα, νεκρός, θουτηγμένος στὰ αἷματα. Ὁ Ἐλίας ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος καρφωμένος στὴ θέσιν τοῦ ἀπὸ τὴν φρίκη. Κατόπι ἔτρεξε σὰν τρελλὸς ἐξω φωνάζοντας. «Βοήθεια! Ἀστυνομία!».

Σὲ λίγο κατέφθανε ἐπὶ τόπου ἰσχυρὰ ἀστυνομικὴ δύναμις ἣ ὁποία ἀρχισε ἀμέσως τὶς ἐρευνές της. Ὁ Μπενανίνο Εὐαγγελίστα δὲν ἦταν ὁ μόνος νεκρὸς μέσα στὸ σπίτι. Στὸ ἐπάνω πάτωμα ἔβρισκον τὸ πτώμα τῆς κα Εὐαγγελίστα καθὼς καὶ τὸ πτώμα τοῦ πιὸ μικροῦ παιδιοῦ τοῦς, ὁρέως ἡλικίας δεκαοχτὼ μηνῶν. Συνεχίζοντας τὶς ἐρευνές τοὺς οἱ ἀστυνομικοὶ ἔρεθθηκαν σὲ λίγο μπρὸς σ' ἕνα ἄλλο φρικαστικώτατο θέαμα: Σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο ὑπῆρχαν, θουτηγμένα ἐπίσης στὸ αἷμα τοὺς τὰ πτώματα τῶν τριῶν ἄλλων παιδιῶν τοῦ ζεύγους Εὐαγγελίστα: τῆς Ἀγγελίας, ἡλικίας ὀκτώ ἐτῶν, τῆς Μαθιῶδης, ἡλικίας πέντε ἐτῶν, καὶ τῆς Τζέννυ, ἡλικίας τριῶν ἐτῶν. Ὅλοι σχεδὸν ὁ σκοτωμένοι πλὴν τοῦ Εὐαγγελίστα εἶχαν τὰ ἴδια τραύματα ποὺ ἔδειχναν φανερά ὅτι εἶχαν πέσει θύματα δολοφονικῆς ἐπιθέσεως. Ἐνῶ τοῦ Εὐαγγελίστα φαινόταν σὰν νὰ εἶχαν κατενεχθεῖ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον. Ἡ ἀστυνομία δὲν εἶχε καμμία ἐνδειξὴ καὶ παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές της δὲν μπόρεσε νὰ ἔρῃ κανένα ἴχνος τῶν ἀνδρῶν δολοφόνων. Ἡ ὑπόθεσις ἦταν καὶ ἔμεινε μέχρι σήμερα ἕνα μεγάλο μυστήριον.

Ἐν τούτοις ὅπως, συμπεραίνεται ὁ Εὐαγγελίστα εἶχε πέσει θύμα ἐνὸς ἐκχρόνου τοῦ ποὺ τὸν ὑπνώτισε καὶ τὸν ἔβαλε νὰ σκοτώσῃ μόνος του ὅλην τὴν οἰκονομία τοῦ αὐτοκτονώντας καὶ αὐτὸς κατόπιν. Τὴν ἐξήγησιν αὐτὴν τὴν ἐνίσχυσε τὸ γεγονός ὅτι ὁ Εὐαγγελίστα χρησιμοποίησε ἕνα οὐρανόφωρον φάρμακον.

Ποῖος τώρα ἦταν ὁ τρομερὸς ἐκεῖνος ἐγκληματίας ποὺ τὸν ἔβαλε νὰ ἐξοντώσῃ ὅλην τὴν οἰκονομία καὶ τὸν ἑαυτὸ του, δὲν ἐνώσθη ἀκόμα.

Μιὰ ἐντελὴς τελευταίου συστήματος ἡλεκτρικὴ καρέκλα, ἀπ' αὐτὲς ποὺ χρησιμοποιοῦν τώρα στὴν Ἀμερική.

στερα ἀπὸ λίγον καιρὸν συνελαμβάνοντο οἱ πραγματικοὶ διαρρήκται.

□ □

Ὑπάρχει ἕνα φάρμακον ποὺ τὸ ἀναφέρωμεν καὶ ἄλλοτε, καὶ ποὺ τὸ λένε σκοπολαμίνη. Τὸ φάρμακον αὐτὸ χρησιμοποιεῖται σήμερα εὐρύτατα ἀπὸ τὴν ἀστυνομία μερικῶν Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς σὰν ἕνα εἶδος ἐλιξηρίου τῆς ἀλήθειας. Φτάνει μιὰ ἐνεργὴ σκοπολαμίνης στὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ τὸν φέρῃ στὴν ἴδια κατάστασιν μ' ἕνα ὑπνωτισμένο.

Ὑπὸ τὴν ἐπὶ τῆς σκοπολαμίνης, ἕνας ἀνακρινόμενος δὲν μπορεῖ πλὴν νὰ κρύψῃ τίποτα. Αἰσθάνεται μιὰ ἀκατανίκητὴ ἐπιθυμία νὰ πῇ κάθε τι ποὺ ἔρει. Ἐτσι, ἡ ἀστυνομία μαθαίνει τὴν ἀλήθειαν καὶ κατευθύνει ἀναλόγως τὶς προσπάθειές της.

ΝΤΑΡΜΠΙΝ:

ΤΙΑΝΝΑ

ΕΙΝΑΙ αδύνατο να υπάρξει άνθρωπος που να μην γνωρίζει τον "Εντι Κάντορ, τον χαριτωμένο αυτόν και διαρκώς δεινοπαθόντα κωμικό της αμερικανικής οθόνης. Στόν τόπο του, μάλιστα, ο "Εντι Κάντορ είναι απ' τους δημοφιλεστέρους «στάρ». Στις ταινίες του, παραπάνω κι' απ' το ανεπιτήδευτο παίξιμό του, αρέσουν τα «άστεϊα» που λέει, κάτι σαν τα «Ε-ξυπνα και κουτά» και τα «Νόστιμα και Α-νοστα» της «Εβδομάδος». Δεν είναι, βέβαια αυτά καθαυτά

τα «άστεϊα» που αρέσουν, αλλά ο τρόπος με τον οποίο τα σερβίρει στο κινηματογραφικό κοινό. Ο "Εντι Κάντορ δεν είναι άνθρωπος να αναπαυθεί απάνω στις δάφνες του.. τις κινηματογραφικές! Η φήμη, ή δημοτικότητα είναι ωραίο και δύσκολο πράγμα... που διατηρείται όμως μόνο με μια συνεχή κι' έντατική διαφήμιση. Καλλίτερη δέ διαφήμιση—ίσως κι' απ' την οθόνη ακόμη—είναι το ράδιο. "Οπως όλες οι μεγάλες «βεντέτ», όπως όλοι οι πρώτοι μεγέθους «στάρ», έτσι κι' ο "Εντι Κάντορ έχει την «ώρα του» όπου λέει τα δικά του στο μικρόφωνο, για να τέρψη τους απανταγού μύστας του γιοθύμο. Και φαντάζεσθε με πόση ανυπομονησία, οι θαυμαστές του νεαρού κωμικού περιμένουν την «μέρα του» για να τον απολαύσουν διά μέσου των ηχητικών κυμάτων, έστω και χωρίς να δούν την «φεγγαροειδή φά-

Ένα νέο κινηματογραφικό αηδόνι δεκαπέντε ετών

σας του».

"Ε λοιπόν, μία μέρα, οι φίλοι του "Εντι Κάντορ, την ώρα του ειδώλου των, αντί της φωνής του... άκουσαν μία γυναικεία φωνή! Η έκπληξή τους έγινε αμέσως αγανάκτηση και κατέληξε σε ανησυχία. Πώς αυτή η άπροεδοποίητη αλλαγή προγράμματος; Με ποιο δικαίωμα γίνονταν τέτοιες αυθαίρεσες; «Πίσω τὰ λεφτά μας!» θά φώναζαν οι Ρωμηοί αν αυτό συνέβαινε στην μακάρια χώρα μας. Οι θαυμαστές του "Εντι Κάντορ όμως ξέχασαν αμέσως την αγανάκτησή των. Μπας κι' είχε πάθει τίποτα ο κωμικός τους; Μπας κι' είχε αρρωστήσει; Μπας κι' είχε κοπεί ή φωνή του; Συγκέντρωσαν λοιπόν την περιέργειά τους στην γυναικεία φωνή που άκουγόταν στο ραδιόφωνο. Ήταν μία ζεστή, νεανική φωνή, διχοφομαρισμένη και «κατασταλαγμένη» ακόμα. Ένα μέταλλο όμως που, κάτω

—έτσι λεγόταν ή νεαρά τραγουδίστρια που είχε εμφανίσει άπρόοπτα ο "Εντι Κάντορ—ύψηξε κεραυνοβόλος. Από τότε, ή φωνή της Ντιάννας Ντάρμπιν άκουγόταν τακτικά στα προγράμματα του ραδίου. Της δόθηκε μάλιστα ιδιαίτερον «τέταρτον ώρα» κατά το οποίο οι άμερικανοί συνδρομηταί του ραδίου—κι' αυτοί ακόμη που έλειπαν στις πιο μακρινές επαρχίες—έπαιρναν το μήκος της Καλιφορνίας, όπου τραγουδούσε ή νέα φωνογενής άποκάλυψις.

Πρώτη, ή «Μετρο-Γκόλντουϊν-Μάγερ» έσπευσε να έπωφεληθή της κολοσιάς διαφημίσεως που είχε γίνει γύρω απ' το όνομα της δεκαετραετούς σοπράνο, για να την άγκαζάρη. Της έκλεισε συμβέλαιο αντί στρογγυλού ποσού... κι' έπαιψε αμέσως να άσχοληται μ' αυτήν! Μην σάς φανή παράξενο: οι μεγάλες φήμες του κινηματογράφου έχουν έξίσου τις άνειλημμένες ύποχρεώσεις των. Έχουν να άνεβάσουν τόσα φίλμ με την τάδε στάρ... τόσα με την δείνα. Πολλές φορές, ο αριθμός των φίλμ καθώς κι' ο χρόνος του γυρίσματος περιλαμβάνεται μέσα σε συμβόλαια με ποινικές ρήτρες που άντιπροσωπεύουν δλόκληρες περιουσίες. Κοντολογής, ή Ντιάννα

Η ΝΤΙΑΝΝΑ (στο μέσον) με τις δυό άλλες νεαρές «καρτενάιερ» της στο πρώτο της φιλμ: «Τρία Μοντέρνα Κορίτσια» στο οποίο πρωταγωνιστεί.

ΜΙΑ ΩΡΑΙΟΤΑΤΗ ΕΚΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΝΤΙΑΝΝΑΣ, ΟΤΑΝ ΤΡΑΓΟΥΔΕΙ.

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΟΤΑΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΒΕΝΤΕΤΑΣ

την μορφήν ενός αυτοσχεδίου Ιμπρεσάριου που έκανε μία «σκηνή έρασιτεχνών». Ο άμερικανικός λαός είναι εκείνος που κατ' έξοχην ύποστηρίζει κάθε πρωτότυπη ιδέα, που ένθουσιάζεται με ότι έχει μία σφραγίδα ατομικότητας. Η ιδέα του «δμίλου έρασιτεχνών» άρεσε πολύ. Έννοείται ότι εμφανίστηκε με μία κατάλληλη διαφήμιση και με άρτιο άνέβασμα έργου. Η φέρμα του νέου θιάσου, με την πρώτη παράσταση που δόθηκε, έπεβλήθη στο άμερικανικό κοινόν. Και μαζί μ' αυτήν, ξανάλαμψε ένα άστέρι—σε άλλον ούρανό αυτήν την φορά—ή Ντιάννα Ντάρμπιν. "Όσοι την ήξεραν ως τραγουδίστρια, την χειροκρότησαν με ένθουσιασμό και ως ήθοποιό της έρασιτεχνικής σκηνής.

Η νεαρά καλλιτέχνης, απ' την μία μέρα στην άλλη, είχε γίνει ή «πιο δημοφιλής μίς του Σάν - Φραντσίσκο.

Ο "Εντι Κάντορ, τότε, ένεφανίσθη και πάλιν επί σκηνής... αν όχι επί της οθόνης! Κάθε άλλο παρά άνίδεος, την έστειλε στον Άντρες ντε Σεγκουράλο, διάσημον καθηγητήν του τραγουδιού στις Ήνωμένες Πολιτείες, με την παράκληση να του πη την σοφή γνώμη του. Ο Άντρες ντε Σεγκουράλο διαπίστωσε πως ή φωνή της Ντιάννας Ντάρμπιν

ήτο περίφημη, με σπάνιο και πλούσιο μέταλλο—φαινόμενον, αν λάβη κανείς υπ' όψει την ηλικία της νέας. Καθώς άνέφερε ο σοφός καθηγητής, ένα μονάχα τέτοιο μοναδικό φαινόμενο τραγουδίστριας θυμούνται οι μουσικοί και τραγουδισταί: της διασήμου Άντελίνας Πάττι, που έκανε το ντεμπούτο της στην Όπερα σε ηλικία 11 χρονών!

«Τὰ Τρία Μοντέρνα Κορίτσια», ή πρώτη ταινία όπου πρωταγωνιστεί ή Ντιάννα Ντάρμπιν, παίχθηκαν επί μακρόν χρονικόν διάστημα — κι' έξακολουθούν να παίζονται — στα σινεμά όλοκλήρου του κόσμου. Το άνεπιτήδευτο παίξιμό της Ντιάννας Ντάρμπιν, που εμφανίζεται στο φίλμ μαζί με άλλες δυό νεαρές: την Νάν Γκρέυ και την Βαρβάρα Ρήντ, κατέκτησε το άμερικανικό κοινόν. Η φωνή της πρωταγωνίστριας και πάλι έκανε μεγάλη έντύπωση. Βρήκαν ότι όσο πήγαινε και γινόταν πιο διαυγής, πιο μελωδική. Το άκατέργαστο διαμάντι, μέσα απ' τὰ γέφια του πεπειραμένου λαξευτού—του βιεννέζου σκηνοθέτου Άνρι Κόστερ—γινόταν τώρα μία ωραιότητα πέτρα που θάμβωνε όλους με την άκτινοβολία του!

ΦΙΑΜΠΡΕΠΟΡΤΕΡ

απ' την «βολούρα» της άπειρίας, μαρτυρούσε πως έκρυβε πολυ πλούτο. Η νεανική φωνή δεν είχε πολλά πράγματα: μόνο ένα μικρό τραγουδάκι. Η έκτίφηση του όμως προμήνυε μεγάλα πράγματα. Κάτι κορωνίτιδες, κάτι σβυσμάτα, κάτι χρωματισμοί που δεν θά ντρόπιαζαν μία τραγουδίστρια της καρριέρας. Και για να κατορθώσει αυτή ή γυναικεία —κοριτσιόστικη μάλλον—φωνή να ξεχαστή ή έλλειψη του δημοφιλούς "Εντι Κάντορ... φαντάζεσθε βέβαια την ύποδοχή που της έκανε από τότε ή επομένη το άμερικανικό κοινόν.

Την έπομένη της πρώτης έκπομπής τέσσερις χιλιάδες γράμματα άπευθύνονται «στην μικρή τραγουδίστρια της ώρας του "Εντι Κάντορ»

Η έπιτυχία της Ντιάννας Ντάρμπιν

Ντάρμπιν υπέγραψε συμβόλαιο με την «Μέτρο-Γκόλντουϊν-Μάγερ» σε μία έποχή όπου ή φέρμα ήταν πνιγμένη από τέτοιες ύποχρεώσεις. Κι' αν άγκαζαρε την νεαρά τραγουδίστρια και την πλήρωσε τόσα χρήματα... το έκανε, στην άρχη, προληπτικώς: για να μην προλάβη και την άγκαζάρη καμιά άλλη φέρμα! Ούτε καν έλαβε υπ' όψει της το γεγονός ότι ή νεαρά καλλιτέχνης έγεν, έκτός απ' τὰ άλλα φωνητικά της χαρακτηριστικά, και φωτογένεια!

Μην νομίζετε πως αυτό άπογοήτευσε την Ντιάννα Ντάρμπιν. Κάθε άλλο. "Ισα-ίσα, που φιλοτιμήθηκε και... πειστώθηκε να δείξη μόνη της την αξία της σ' εκείνους που πλήρωναν αυτήν την αξία, χωρίς όμως να την εκτιμήσουν όπως έπρεπε!

Η εύκαιρία της παρουσιάστηκε υπό

ΔΙΚΗ

ζει να της ε-
τοιμάσουν τ'
άμαξι. "Υ-

στερα από λίγο ο άμαξας την ρωτούσε:
—Πού θα οδηγήσω την δεσποινίδα;

14. (Η συνέχεια)

—Διασχίσουμε όλους τους δρόμους του δάσους και ύστερα θα με οδηγήσεις σ' όλα τα σπιτάκια που είναι κτισμένα στο δάσος. "Επειτα θα πάμε στον Μόν κοντά στο Σαμπόρ και θα επιστρέψουμε.

—"Όλα αυτά σε μία μέρα; ρώτησε παραξενεμένος ο άμαξηλάτης. Δεν θ' αντέξουν τ' όλογο, δεσποινίς καί... —Ξεκίνησε! διέταξε η Μαργαρίτα σε τόνο που δεν επέδεχόταν καμιά αντίρρηση.

"Ηξερε καλά ότι οι ανάζητες της θα διασκορπισθούν περισσότερο από μία μέρα μάλλον ήταν αποφασισμένη ν' αφιερώσει σ' αυτές όλο τον καιρό της και όλες τις δυνάμεις της. Το παιδί της ήταν όλη η ζωή της. Τίποτα άλλο δεν την ενδιέφερε στον κόσμο.

—Θα το ξαναβρώ, σκεφτόταν, με μάτια που έλαμπαν, με χείλη σφιγμένα. "Ω θα το ξαναβρώ, πρέπει να το ξαναβρώ, το θέλω!

Το άμαξι ξεκίνησε. Οι δρόμοι ήταν χαλασμένοι από τους πάγους που έλυναν. "Επεφτε μία βροχή διαπεραστική και παγωμένη σά χιονόνερο. "Ο ούρανός ήταν συννεφιασμένος, πένθιμος. Πίσω από το άμαξι, μέσα στην ομίχλη, το Μαλπαλού εξαφανιζόταν.

Πού πήγαινε; Κι' η ίδια δεν ήξερε. Στην τύχη! Μά' δλη η φλόγα της νεότητος της συνδυαζόμενη με την απελπισία της την έπρωχνε μπροστά. Δεν σκεφτόταν καθόλου αυτό που έπιγειροόσε. "Ισως ο κόσμος θα μάντευε την στίμωσή της, την τρωπή της! Μά' δεν την ενδιέφερε! Τι ήταν όλα αυτά μπροστά στο παιδί της;

Σταματούσε το άμαξι σ' όλα τ' αγροτικά σπιτάκια και σ' όλα τα σπιτάκια των δασοφυλάκων που άπαντούσαν στον δρόμο.

"Ελεγε το όνομά της και παντού την υποδέχονταν με σεβασμό γιατί το όνομα του Πονταλές ήταν γνωστό σ' όλο τον τόπο.

Πολλές φορές εύρισκε τον δασοφύλακα στο περίπτερό του. Κι' αρχίζαν οι ίδιες ερωτήσεις:

—Κύριε, μήπως ακούσατε πρό δεκαπέντε ημερών, αν βρέθηκε κανένα νεογέννητο παιδάκι στο δάσος;

—"Οχι δεσποινίς.

Και ο φύλαξ παρατηρούσε με κατάπληξη το νέο αυτό κορίτσι.

Βρισκόταν σε υπερδιέγερση από τον πυρετό και μία λάμψη τρέλλας περνούσε ποτέ-πότε από τα μάτια της.

—Είσθε βέβαιος;

—"Ω δεσποινίς, δεν συμβαίνει κάθε μέρα να περισυλλέγουν ένα παιδάκι εγκαταλελειμμένο στο δάσος κι' όταν παρόμοιο πράγμα συμβαίνει το θυμά-

ται κανείς καλά.

"Η Μαργαρίτα τον ευχαριστούσε, ξαναβέβαινε σ' άμαξι, ενώ ο δασοφύλακας την παρακολουθούσε παραξενεμένος. "Όταν στα σπιτία συναντούσε καμιά γυναίκα ήταν ακόμα χειρότερα γιατί υποχρεωνόταν ν' ακούη ένα σωρό ερωτήσεις γεμάτες περιέργεια.

"Η ίδια σκηνή επαναλαμβανόταν από το ένα σπίτι στο άλλο. Και η Μαργαρίτα ένοιωσε το μυαλό της να θολώνει ολοένα περισσότερο ύστερα από την αγωνιώδη αυτή διαδρομή και έμοιαζε πραγματικά σά να είχε παραφρονήσει. "Ότε μία πληροφορία δεν κατάρθωσε να πάρη από όλους δσους ρώτησε. "Ακόμη και στο Μόν κοντά στο Σαμπόρ δεν ήξεραν να της πουν τίποτα.

"Ηταν άργα. Το άλογο ήταν κατάκοπο. "Ο άμαξας άρνήθηκε να προχωρήσει περισσότερο. "Η Μαργαρίτα κοιμήθηκε σ' ένα πανδοχείο, μη θέλοντας καν να γυρίσει στο Μαλπαλού αν και δεν βρισκόταν μακριά. Την έπομένη ξεκίνησε πάλι. "Επάνω στη θέση του, ο άμαξας μουρμούριζε, απορώντας για την παράξενη συμπεριφορά της κυρίας του:

—Μου φαίνεται πώς τρελλάθηκε η δεσποινίς!

Σ' όλο το χωριό του Μόν, διαδόθηκε άμεσως το νέο:

—"Η δεσποινίς ντε Πονταλές γυρεύει ένα παιδί εγκαταλελειμμένο.

"Εκείνη συνέχιζε αδιάφορη την πορεία της. Προχωρούσαν άργα κατά μήκος του Κοσσόν όταν ο άμαξας της έδειξε με την άκρη του μαστιγίου κάτι που μαύριζε μακριά ανάμεσα στους θάμνους.

—Κυττάξτε εκεί, δεσποινίς, νομίζει κανείς πώς κάποιος είναι εσπλωμένος εκεί. Είναι τώρα πέντε λεπτά που τον αντίκρυσσε και δεν κουνήθηκε καθόλου.

"Ένας άνθρωπος; Ξαπλωμένος εκεί; Γιατί αυτό την έκανε ν' ανατριχιάσει; —Στάσου! διέταξε.

Και χωρίς να δώσει καμιά προσοχή στο έλεεινό και ανώμαλο έδαφος έτρεξε προς τα εκεί.

Δεν ήταν ένας άνθρωπος! "Ηταν το γούνινο παλτό του Ροζέ μέσα στο οποίο είχε τυλίξει το μωρό προτού φύγη. "Η Μαργαρίτα έρριξε μία απελπισμένη ματιά στα δέντρα, στους βράχους, στα θολά νερά του ποταμού σά να ζητούσε από τους σιωπηλούς εκείνους μάρτυρας του δράματος που είχε ξετυλιχθεί μπροστά τους να της αποκαλύψουν το μυστικό τους.

"Εξαφνα μία σκέψη πέρασε από το μυαλό της: —Το παιδί θα είχε εγκαταλειφθεί εδώ σ' αυτό το μέρος. "Ισως να μη βρισκόταν μακριά. "Ισως θάβρισκε το πτώμα του...

Και γονατισμένη, έπάνω στα χιόνια, έψαξε παντού. "Ο άμαξας που παρακολουθούσε από την λεωφόρο όλες αυτές τις κινήσεις της ψιθύριζε με συμπόνια:

—Σίγουρα κάποια βίδια της έστριψε της καυμένης της δεσποινίδος!

ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ?

"Εξ άλλου, καλός άνθρωπος κατά βάθος δεν επιθυμούσε να μάθη περισσότερα. Δεν σκεφτόταν παρά το άλογο του. "Η Μαργαρίτα επέστρεψε σε λίγο άπρακτη. "Ηταν τόσο γλωμή και καταβεβλημένη που ο άμαξας την λυπήθηκε. Τα μάτια της έλαμπαν από τον πυρετό.

—Δεσποινίς, θα έπρεπε να επιστρέψουμε στο Μαλπαλού...

—"Οχι.

—Φαίνεται όμως πολύ κουρασμένη.

—"Οχι, σου λέω...

"Ο άμαξας ξαναπήρε τα χαλινάρια του άλογου μ' ένα στεναγμό. Πέντε λεπτά αργότερα βρισκόνταν στην διασταύρωση των Τεσσάρων Δρόμων. "Εκεί ακριβώς πριν από δεκαπέντε μέρες είχε σταθεί ο γανωμάτης Ροντάρ με τον γάιδαρό του. "Εκεί, η μικρή Μασζολαίν είχε υιοθετήσει το μωρό που βρήκε στο δάσος.

Μά' ο Ροντάρ δεν βρισκόταν πιά εκεί, ούτε το άμαξι του, ούτε η Μασζολαίν, ούτε ο γάιδαρος. "Ο δρόμος ήταν γεμάτος λάσπη και τίποτα δεν φάνταζε στην καρδιά της φτωχής Μαργαρίτας: "Το παιδί σου βρισκόταν εδώ πριν από λίγες μέρες. Δεν πέθανε ο γυιός σου. Βρίσκεται σε καλούς ανθρώπους. "Εχε έμπιστοσύνη στο μέλλον..."

"Η Μαργαρίτα συνέινε τον δρόμο της προς την κοιλάδα του Σαμπόρ. "Αλλά όλες οι έρευνές της έμειναν άκαρπες. Κατάλαβε ότι άδικα προσπαθούσε να βρή κάποιον φως μέσα στα σκοτάδια που την κ'κλιναν και ότι κάθε έλπίδα είχε χαθεί πιά γι' αυτήν.

"Επέστρεψε συντριμμένη στο Μαλπαλού. "Η θεία της είχε ανησυχήσει τρομερά. "Όταν είδε την Μαργαρίτα να κατεβαίνει από το άμαξι την άνοιξε την άγκαλιά της και η νέα μητέρα έπεσε σ' αυτήν κλαίοντας.

Δεν είχε κλάψει καθόλου αυτές τις δυο μέρες και η καρδιά της ξεχείλισε πιά όταν είδε την θεία της που την άγαπούσε με μία υπηρκή στοργή.

—Θεία μου, ψιθύρισε ανάμεσα στους λυγμούς της, δεν το ξαναβρήκα!

"Η ανάπνοη δεν είχε τίποτα. Περίμενε το νέο αυτό. Την έσφιξε στην άγκαλιά της και της ψιθύρισε σε λίγο:

—Υπέφερες πολύ, παιδί μου. "Ο Θεός σου δίνει τώρα κάποια χαρά.

Και άκούη πιδ χαυηλόφωνα, μ' ένα φίλι πρόσωπο:

"Ελπιζει!

—ΘΑ ΓΙΝΩ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ!

Πέρασε άοκετός καιρός και η Μαργαρίτα περίμενε μάταια να μάθη καμιά πληροφορία για το παιδί της. Σιγά σιγά οι έλπίδες της έσβυναν.

"Υστερα από μερικές έβδομάδες ο "Αντουάν άπήτησε από την αδελφή του να επιστρέψουν από Παρίσι στο μεγάλο της άδελφόν Κουρσέλ.

"Εκείνη υπήκουσε. Τώρα δεν περίμενε πιά τίποτα. Το παιδί της το θεωρού-

σε χαμένο για πάντα. Δεν θα τβλπε ποτέ πιά. "Ετσι, λίγο την ενδιέφερε αν θά' γύριζε στο Παρίσι. Σχεδόν το επιθυμούσε.

Αισθανόταν τώρα μία άποστροφή γεμάτη φρίκη για το Μαλπαλού και το σκοτεινό δάσος του που έκρυβε μέσα στα βάθη του το μυστήριο του θανάτου του Ροζέ και της εξαφανίσεως του παιδιού της.

"Ο ύπνος της ήταν γεμάτος εφιάλτες. "Εβλεπε τον έαυτό της αδιάκοπα μέσα στο δάσος ψάχνοντας να βρή το παιδί της. Και την ήμερα πολλές φορές ένοιωθε τον έαυτό της να συγκλονίζεται από ρίγη απότομα, άδικαιολόγητα. Μέσα στο πένθιμο αυτό μέγαρο με τις φρικτές άναυμήσεις που το τριγύριζαν θα πέθαινε άσφαλώς.

Να γιατί υπάκουσε με προθυμία στον άδελφό της. Στο Παρίσι θα την άπα-σχολούσε λίγο η ζωή των άλλων. Και θα της έδινε αν όχι τη λήθη—δεν μπορούσε να ξεχάσει ποτέ!—τουλάχιστο κάποια ζάλη που θ' άνακούφιζε έλαφρά τον πόνο της.

"Η γρηά θεία άγαπούσε πολύ την Μαργαρίτα και καταλάβαινε πόσο είχε ανάγκη κάποιας στοργής, κάποιας καρδιάς στην οποία θα μπορούσε να εκμυστηρευτεί τη θλίψη της. Γι' αυτό εγκατέλειψε το Μαλπαλού, όσο κι' αν της στοίχιζε αυτή η θυσία, για να την συνοδεύσει.

"Ηταν η πρώτη φορά που έφτανε σ' αυτό και ήταν η μεγαλύτερη άλλαγή στη ζωή της. Μά' την δέχθηκε με έγκαρ-τέρηση.

Στο Παρίσι, ο "Αντουάν έμφανιζόταν σπανιότατα μπροστά στην αδελφή του. Δεν ήθελε να ζωντανεύει τις άναυμήσεις της. Περίμενε πολλά από τον χρό-

νο, τον θαυματουργό αυτόν γιατρό.

"Υστερα σιγά-σιγά, την έβλεπε συχνότερα. "Ο γειμώνας πέρασε. "Η άνοιξη ξανάρθε. "Η Μαργαρίτα δεν θέλησε να περάσει το καλοκαίρι στο Μαλπαλού.

"Ο "Αντουάν την πήρε σε ταξίδι μαζί με την θεία της. "Επέστρεψαν το φθινόπωρο πιά.

Τις μέρες εκείνες ακριβώς και ο Ζωρζ ντε Σεβερνύ τον όποιον είχαν άπομακρύνει τά διαδοχικά πένθη της Μαργαρίτας, έκανε πάλι την εμφάνισή του στην όδο ντε Κουρσέλ. Και τότε ακριβώς ξανάρχισαν και οι άγωνίες της Μαργαρίτας.

"Η άγάπη του Ζωρζ μεγάλωνε ολοένα περισσότερο. "Η Μαργαρίτα καταλάβαινε ότι ο μεγαλύτερος πόθος του ήταν να την κάνει γυναίκα του.

Και τέλος ο "Αντουάν, ένα βράδυ, της άνήγγειλε ότι ο νέος άξιωματικός είχε έπισημως ζητήσει το χέρι της.

Τρομαγμένη η Μαργαρίτα σιωπούσε, με τα μάτια άπλανη, τα χέρια νευρικά συσπασμένα.

—Τι θα του άπαντήσω εκ μέρους σου; ρώτησε ο "Αντουάν.

—Ξέρεις καλά ότι δεν μπορώ να παντρευτώ.

—Γιατί; είπε ο "Αντουάν προσποιούμενος θαυμασία τον έκπληκτο.

—"Ω Θεέ μου, είναι άνάγκη να ξαναθυμηθώμε τώρα την θλίβερή. Εκείνη ιστορία; Δεν μπορώ ούτε θέλω να παντρευτώ ούτε με τον κ. Σεβερνύ ούτε με κανέναν άλλο. Και προσθέτω ότι ο κ. ντε Σεβερνύ είναι άπολύτως άξιος της άγάπης μιας νέας κοπέλλας.

"Ο "Αντουάν την κύτταξε πολλή ώρα, σιωπηλός. "Υστερα έσπρωξε ένα κάθισμα κοντά στην πολυθρόνα της

—Δεν μπορώ ούτε θέλω να παντρευτώ με τον κ. Σεβερνύ ούτε με κανέναν άλλο...

Μαργαρίτας και κάθισε απέναντί της.
—“Ας μιλήσουμε! είπε.

Τότε, χωρίς καμιά άλλη προεισαγωγή, της διηγήθηκε πως ο οίκος του Πονταλές είχε σωθί με την θυσία της περιουσίας του στρατηγού Σεβερνύ, του πατέρα του Ζωρζ. Της διηγήθηκε πως και υπό ποιες τραγικές συνθήκες είχε σωθί η τιμή του Πονταλές. Και την φορά αυτή ο Σεβερνύ δεν είχε θυσιάσει την περιουσία του αλλά την ίδια του την ζωή. Ο Σεβερνύ είχε πεθάνει για τον Πονταλές, πεθαίνοντας όμως είχε απαιτήσει να παντρευτεί η Μαργαρίτα τον Ζωρζ ντε Σεβερνύ.

Και, σιγά-σιγά, αφηγούμενος όλες τις λεπτομέρειες, ο Άντουαν απέκαλυψε στην αδελφή του όλα όσα είχαν συμβεί.

“Ετσι η Μαργαρίτα έμαθε ότι προ πολλού δεν ήταν ελεύθερη πνευματικά. “Ότι ο γάμος της με τον Ζωρζ ντε Σεβερνύ θα έπαιζε την τιμή της οικογενείας της, αφού αν ήρνεϊτο, η τιμή του πατέρα της θα ριχνόταν στην κοινή περιφρόνηση και κατασχώνη. “Εμαθε τέλος ότι δίνοντας την στον γιοιό του στρατηγού, ο πατέρας της είχε θελήσει να πληρώσει ένα χρέος ευγνωμοσύνης δυο φορές ιερό.

Και ο Άντουαν πρόσθεσε καταλήγοντας:

—Είχα υποσχεθί στον στρατηγό ντε Σεβερνύ, είχα υποσχεθί στον πατέρα μου ότι θα γινόσουν η γυναίκα του Ζωρζ. Θα κρατήσω την υπόσχεσή μου. “Η ατιμωσία του πατέρα μου θα έπεφτε σε μένα που είμαι ο άρχηγος της οικογενείας. Κι’ εγώ προβλέπω ένα λαμπρό μέλλον για μένα. “Ε λοιπόν, δεν έχω σκοπό ν’ αφήσω τη θέλησή σου, τη θέληση ενός μικρού κοριτσιού, να εμπόδισι το όνειρό μου.

“Εκείνη άνασκήκωσε το κεφάλι της στην τελευταία φράση:

—Τα σχέδια του μέλλοντός σου μ’ ενδιαφέρουν πολύ λίγο, αδελφέ μου, και πιστέψέ με καλά ότι δεν θα είχαν άρκετο βάρος για να μεταβάλλουν τη θέλησή μου. “Αν και δεν σκότωσες εσύ ο “διος τον Ροζέ, εγώ σέ θεωρώ παρ’ όλα αυτά δολοφόνο του, και μοιλονότι ισχυρίζομαι ότι είσαι άθωος για την έγκυκλολόγησή του μικρού μου παιδιού, εγώ σέ θεωρώ και είσαι ένοχος. Στά μάτια μου λοιπόν θα σέ βαρύνει πάντα η διπλή αυτή ατιμία. “Η θλιβερή όμως ιστορία που μου διηγήθηκες, με τάραξε βαθύτατα. “Αν υποχωρήσω καμιά μέρα δεν θα είναι καθόλου εξ αίτίας των απειλών σου, αλλά μόνο για την ανάμνηση του πατέρα μου που μ’ αγαπούσε και της μητέρας μου επίσης. “Αφού με τώρα. “Εχω ανάγκη να μείνω μόνη.

Παρά την τόλμη του και την σκληρότητά του, ο Άντουαν φάνηκε να εκπλησσεται. “Η στάσις αυτή ενός κοριτσιού που ήταν συνηθισμένος να δαμάζει, τον έκανε ν’ απορή. “Ισως γιατί δεν σκεφτόταν ότι δεν είχε πιά ένα κοριτσάκι εμπρός του, αλλά μια υπέρτα! Μολαταύτα η συνουσία αυτή, αποκαλύπτοντας στην Μαργαρίτα τα γεγονότα αυτά που δεν υποπτευόταν καθόλου, την είχε βυθίσει σε ένα τρομερό δίλημμα.

“Ολόκληρη η ζωή της περνούσε μπροστά στα μάτια της, την στιγμή αυτή.

Τι θα έκανε;

Και μέσα στη σκέψη της γινόταν μιά “δυσυμνή πάλη όσο συλλογιζόταν αφο’ υνός τον Ροζέ και τον γιοιό της και αφο’

Δική σου ..... για πάντα!

έτερου την απειλή της ατιμώσεως που επικρεμόταν στην οικογένειά της.

Την έπομένη, ο Άντουαν την ρώτησε:
—“Αποφάσισες;

—Ναι.

—Λοιπόν, δέχεσαι; Τι θα απαντήσω στον Ζωρζ;

—Τίποτε. “Αφού με λίγες μέρες ακόμη. Δεν μπορώ να συνθίσω στην ιδέα ότι θα έξαπατήσω τον έντιμο αυτόν άνθρωπο... Είμαι ανάξια γι’ αυτόν. Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι θάταν φρικτός γάμος αυτός; “Ο πατέρας του Ζωρζ θυσιάστηκε για μās και για να του δείξωμε την ευγνωμοσύνη μας τι κάνωμε; Μιά τρομερή ατιμία. Καταγνώμεθα της έμπιστοσύνης του και έξαπατούμε έναν τίμιο άνδρα. Πιστεύει ότι θα παντρευτεί μια νέα κοπέλλα αντίξια του και εκείνη έχει αγαπήσει έναν άλλον άνδρα. Θα είναι βέβαιος, τέλος, ότι θα είναι ο πρώτος που θα σφίξει στην αγκαλιά του το παρθενικό αυτό σώμα και όμως—αλλοίμονο!— η παρθένα αυτή δεν θα τολμά να τον κυττάξει χωρίς να κοκκινίζει! “Όχι, αδελφέ μου, δεν μπορώ ν’ απαντήσω στον ντε Σεβερνύ. Δεν αισθάνομαι ακόμη το θάρρος να παίξω μπροστά του την τρομερή αυτή κωμωδία. “Ισως αποκτήσω άργότερα το θάρρος αυτό. “Εν τώ μεταξύ, άφησέ με, άφησέ με, σε παρακαλώ!

“Εκείνος απομακρύνθηκε. Δεν έπέμενε. “Ήταν βέβαιος, τώρα πιά, ότι η αδελφή του θα δεχόταν.

“Ο αγών βάσταξε αρκετά στην υπερενταμένη σκέψη της κοπέλλας. “Ω! αν μπορούσε τουλάχιστον να έμπιστευθί τον πόνο της σε κανένα, να ζητήσει συμβουλή. Μά δεν είχε κανένα κοντά της. Μόνο ο Άντουαν βρισκόταν πάντα εκεί.

Γιατί η θεία της, αρκετόν καιρό τώρα βρισκόταν σε κακή κατάσταση. Δεν άφηνε πιά το κρεβάτι της. “Αν έμενε στο Μάλπαλου, θα μπορούσε ίσως να ζήσει μερικά χρόνια ακόμη. “Η ζωή του Παρισιού την είχε σκοτώσει. Τό λογικό της είχε σκοτεινιάσει, είχε θολώσει. Θα νόμιζε κανείς ότι ένα πέπλο άπλωνόταν σιγά-σιγά ανάμεσα σ’ αυτήν και στην Μαργαρίτα. Και ήταν πραγματικά τό πέπλο που άπλωνε ο θάνατος.

“Η Μαργαρίτα τό καταλάβαινε. Μολαταύτα απέφασισε να κάνει μια απόπειρα.

—Θεία, της είπε, μια μέρα, θάθελα να σās ζητήσω μια συμβουλή: ο αδελφός μου μου έπιβάλλει να παντρευτώ τον Ζωρζ ντε Σεβερνύ.

—Είναι καλό παιδί, είπε με δυσκολία η θεία.

Κύτταζε την Μαργαρίτα μ’ ένα βλέμμα που δεν έβλεπε σγεδόν.

—Μά δεν μπορώ να τον παντρευτώ, θεία, είπε η Μαργαρίτα.

—Γιατί;

—Μά δεν θυμάστε λοιπόν τον Ροζέ; Τον Ροζέ Ρεινοντέ;...

—Ποιόν Ροζέ; Ένας ή θεία. Δεν ξέ

ρω, δεν θυμομαι τίποτα.

—“Ω θεία μου, θεία μου! Ξέσπασε η Μαργαρίτα κλαίοντας, είχα μόνο έσας στον κόσμο και μ’ έγκαταλείπετε και σείς.

—Γιατί κλαίς; ρώτησε η ανήτηρη.

Φαινόταν ότι δεν ήταν πιά σε θέση να καταλάβη τίποτα.

Τότε γεμάτη απογοήτευση και απέλπισια η Μαργαρίτα την άφησε.

Παρ’ όλα αυτά, αντίσταθηκε ένα μήνα ακόμη. Κάτι μέσα της αγανακτούσε στην σκέψη ότι θ’ άπατούσε τον Ζωρζ ντε Σεβερνύ, τον Γιώργο που ήταν τόσο ειλικρινής, τόσο ευθύς και την αγαπούσε τόσο τρυφερά.

“Υστερα, πιεζόμενη από τον αδελφό της, απέλπισμένη, χωρίς καμιά βοήθεια, παρασυρόμενη από τη δίνη της ζωής όπως η βάρκα από τὰ κύματα, κινήθηκε.

Και όταν για δεκάτη φορά ο Άντουαν την ρώτησε:

—Τι απάντησθ θα δώσω στον Ζωρζ;

“Εκείνη απήντησε με φωνή ραγισμένη από τόν πόνο, έκμηδενισμένη από την οδύνη:

—Πές του ότι θα γίνω γυναίκα του..

Και όταν ο Άντουαν έφυγε, η Μαργαρίτα πρόσθεσε σκουπίζοντας, τὰ μάτια της σαν να μιλούσε στον εαυτό της:

—Θά γίνω γυναίκα του, και ποτέ κανείς στον κόσμο δεν θα περιβληθί με μεγαλειότερη άφοσίωση από αυτόν... “Η ζωή μου τού ανήκει... Και ο Ροζέ αν με βλέπη και με άκουη, θα με συγχωρήσει...

Δυό μήνες άργότερα, η Μαργαρίτα ντε Πονταλές γινόταν η σύζυγος του ύπολογαγου ντε Σεβερνύ.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

“Η πρώτη σκέψη του μπάρμπα Ροντάρ μόλις περιυνέλεξε από τό δάσος τό παιδί της Μαργαρίτας ήταν ν’ απομακρυνθί όσο το δυνατόν γρηγορώτερα.

Και απέφυγε να μιλήση σ’ όποιονδήποτε για την περιπέτεια αυτή που τον έκανε πατέρα ενός άγοριού που τού έπεφτε από τον ουρανό. Κρύβοντας μια χρυσή καρδιά κάτω από τό τραχύ παρουνισιακό του, άγαπούσε κίχλας τό παιδί αυτό που κοιμόταν τώρα κοντά στη μικρή Μαρζολαίν.

“Από την πρώτη στιγμή είχε αντιληφθί την κατάσταση:

—Τό παιδί αυτό είναι ένα θύμα. Θέλουν την έξαφάνισή του. “Ας έξαφανισθί λοιπόν! Θά τό πάρω μαζί μου. Θά τό άποσπάσω από τούς έχθρους του—γιατί άσφαλώς έχει έχθρους τό δυστυχισμένο—και θά τό σώσω. Και δεν θάπρεπε, πρὸς τό παρόν τουλάχιστον, να κάνω καμιά δήλωση πουθενά, γιατί θά τό έκανα άσφαλώς. “Ο μπάρμπα Ροντάρ, αφού πήρε την άπόφασή του, ύστερα από έλάχιστους διαταγμούς, βυθίστηκε σ’ έναν βαθύτατο ύπνο.

Και την άλλη μέρα, τό άπύγευμα, τό τροχόσπιτο περπατούσε στους λευκούς χιονισμένους δρόμους, ενώ η Μαρζολαίν έδινε στο μαρόν λίγο ζεστό γάλα και ο γανωματής, χοντραίνοντας την φωνή του σαν να ήταν θυμωμένος άκόμη, αν και στο βάθος ένοιωθε μια πρωτόγνωρη τρυφερότητα, βλάνοντας τό κοριτσάκι να δίνει μητρικές φροντίδες στο μικρό:

(Συνέχεια στο προσεχές)

Ραδιοφωνικά βάζανα

Ευθυμο διήγημα του Ζ. Τζέφερσον Φάρζον

Πιστεύετε πως ένας κοινός συσσωρευτής τού ραδίου μπορεί να καταστρέψει μια ολόκληρη μέρα; “Όχι βέβαια. “Ε λοιπόν, έμένα μου την κατέστρεψε.

“Εμείς, ως έρασιτέγναι της ραδιοφωνίας, δεν είμαστε φανατικοί, μās άρέσει όμως η Σέσιλυ Κούρτις και κάθε φορά που τραγουδά, την άκούμε με προσοχή. “Ενα άπόγευμα, μάθαμε απ’ την έφημερίδα πως τό έπόμενο βράδυ θά μετεβίβαζε ένα τραγούδι. Θυμηθήκαμε τότε άπότομα πως ο συσσωρευτής τού ραδίου μās έβγαζε την ύσάτη του πνοή. Δοκιμάσαμε γιά να πεισθούμε και παρευρεθήκαμε στον θάνατό του.

—Ευτυχώς που τό θυμηθήκαμε έγκαίρως, είπε η γυναίκα μου μόλις έσβυσε η προσφιής φωνή του.

—Ναι, κι’ άπαιτούνται είκοσιτέσσερις ώρες γιά να τον γεμίσουμε, άποκριθήκα. Αυτό μονάχα ξέρω από ηλεκτρισμό.

—Δεν πās ως τό κατάσταση της γωνίας να δώσης να τον γεμίσουν; ρώτησε η γυναίκα μου.

Σηκώθηκα, έκανα με τό κεφάλι μου ένα νόημα που γιά εκείνη σήμαινε: «πάει καλά» και γιά μένα: «κατάρα!», πριν όμως φθάσω στην πόρτα, η γυναίκα μου με ξαναφώναζε γιά να πληρώσω, μια που θάβγαίνα, τον λογαριασμό τού φαρμακοποιού και να είδοποιήσω στο καθαριστήριο να μās στείλουν τις κουρτίνες. “Επίσης μου είπε να ρίξω ένα γράμμα και ν’ αγοράσω λουλούδια.

“Όταν επέστρεψα από αυτή τη βόλτα, άντελήφθην μια σκληρή και τετράγωνη προεξοχή στην τσέπη τού πανωφοριού μου: ήταν ο συσσωρευτής.

—Θαρρώ πως είχες βγί άκριβώς γι’ αυτό, μου παρητήρησε ζυνίζοντας τὰ μούτρα της η γυναίκα μου.

—“Ήταν μόλις τό έν μέμπτον εκείνων που είχα να κάνω, άγάπη μου, άποκρίθηκα. Καλά, δεν πειράζει, θά τηλεφωνώ ναρθούν να τον πάρουν.

Πήρα τον αριθμό 0048, μου άποκρίθηκε ο 8440 κι’ ύστερα, στην δεύτερη άπόπειρα έπικοινωνίας, είπα στον ύφυπουργό των “Εξωτερικών να μην παραλείψη ναρθί να πάρη τον συσσωρευτή πριν απ’ τις έξι. “Εκείνος μου άποκρίθηκε κάτι τό πιο καταπληκτικό.

Τό τηλεφωνικό σύστημα όμως όσο πάει και βελτιούται κι’ έτσι πριν απ’ τις έξι είχα κατορθώσει να έπικοινωνώ.

ΠΟΥ ΝΑ ΝΟΙΩΣΗ!

Μια χωρική στην Άραβία, η οποία δεν είχε φορέσει στη ζωή της παπούτσια και τό δέμα των ποδιών της αντικαθιστούσε τις σόλες των παπουτσιών, καθόταν κοντά στο απαίθριο τζάκι της αΐλης και έναβε φωτιά. “Εξαφνα, ο άντρας της που την παρακολουθούσε από μακριά, της φώναζε:

—“Ε, γυναίκα! Τράβηξε τό πόδι σου! Πατάς ένα άναμμένο κάρβουνο.

—Τό πόδι μου; Έκαμε με άπάθεια η γυναίκα του. Ποιό από τὰ δυό;

νήσω με τό κατάσταση που βρίσκεται στην γωνία τού δρόμου και να πάρω την ύπόσχεση πως θάστέλναν άμέσως να παραλάβουν τον συσσωρευτή.

Τό βράδυ, την ώρα που έτοιμαζόμαστε να κοιμηθούμε, είδαμε τον συσσωρευτή να περιμένη άκόμα στο τραπέζι τού χώλλ.

—Δεν θυμήθηκαν ναρθούν! φώναξε η γυναίκα μου.

—Κατάρα! φώναξα. Γι’ αυτό, αν όλα πάνε κακά στον κόσμο, στην Άγγλία πάνε χειρότερα!

Δεν υπορούσαμε να κάνουμε τίποτα ως τό πρωί της έπομένης, στις έννηά—όπόταν δώδεκα ώρες θά μās χώριζαν απ’ τό τραγούδι της Σέσιλυ Κούρτις στο ράδιο.

Περάσαμε μίαν νύχτα άϋπνίας. “Η γυναίκα μου όνειρεύτηκε πως άδειάζε μαύρη πίσσα μέσα σ’ έναν συσσωρευτή δίχως πάτο κι’ εγώ πως ήμουν καβάλλα άπάνω σ’ έναν συσσωρευτή γεμάτο ως τὰ μούδια κι’ έπιχειρούσα να κατεβώ προτού τιναχτώ στον άέρα.

Τό πρωί όμως, γέμισα από αίσιοδοξία, όταν η γυναίκα μου μούπε πως θάφινε τον συσσωρευτή στο κατάσταση μηχανώντας στην πόλη. Την ώρα τού γεύματος, περνώντας απ’ τό χώλλ, είδα άκόμα τον συσσωρευτή άπάνω στο τραπέζι. Μόνο όγτώ ώρες μās χώριζαν απ’ τό τραγούδι της Σέσιλυ Κούρτις και σκέφθηκα πως ήταν καιρός πιά να δράσω.

“Αρπάξα τον συσσωρευτή κι’ ώρμησα στην έξώπορτα.

—Πού πās; φώναξε η γυναίκα μου απ’ την τραπεζαρία. Τό φαί είναι έτοιμο!

—Μισό λεπτό! της άποκριθήκα.

“Επρεξα στο κατάσταση της γωνίας κι’ άφησα τον συσσωρευτή άπάνω στο μαγάκι. Διαμαρτυρήθηκα σφοδρά κι’ έδωκα βιαστικές οδηγίες σ’ έναν χλωμό νεανία. “Υστερα, ξαναγύρισα τρέχοντας και λαχανιασμένος σωριάστηκα στο κάθισμά μου.

—Πού ήσουν; ρώτησε η γυναίκα μου νευριασμένη.

“Ακούσαμε μια βραχνή φωνή να μιλά γιά τὰ έντομα. “Η Σέσιλυ Κούρτις είχε τραγουδήσει την προηγούμενη βραδυά.

Κατάρα! Γιατί άφίνομε να σέρνονται οι έφημερίδες με τις παλιές ήμερομηνίες;

—Πήγα όπου έπρεπε να είχες ήδη πάει, άγάπη μου, της είπα με θυμό. Πήγα να γεμίσω τον συσσωρευτή.

—Μά... αφού τον πήγα εγώ! φώναξε εκείνη.

—Μην κάνης την κουτή!

—Σου λέω πως τον πήγα, έπέμενε εκείνη. Και καθώς δεν προλάβαιναν να μου τον γεμίσουν, είπα να μου στείλουν έναν καινούργιο.

—Μιά στιγμή, την διέκοψα. “Εσπευσα στο τηλέφωνο και πήρα τό 0048.

—“Ακούτε έδω, είπα, είναι λίγα λεπτά που έστειλα να γεμίσω τον συσσωρευτή. Δεν ήξερα πως ήταν ήδη γεμισμένος... γι’ αυτό σας τον έφερα. Θέλω να πω πως ο συσσωρευτής ήταν άλλος... Να μην τον γεμίσετε, αλλά να μου τον στείλετε άμέσως έδω. “Όχι, όχι τον άλλο! Αυτόν που σας έφερα νομίζοντας πως είναι ο άλλος.

Πέρασε τό άπόγευμα. Την ώρα τού τσαγιού, η γυναίκα μου ρώτησε: —“Εστειλαν τον συσσωρευτή;

—Τόν έστειλαν; μουρμούρισα.

Δεν την είχα στείλει όμως. Τηλεφώνησα και πάλι και μούπαν πως τον είχαν στείλει.

Μόλις είχα παρατήσει τό άκουστικό, μου ξανατηλεφώνησαν πως δεν τον είχαν στείλει.

—Πού διάβολο βρίσκεται; ρώτησα σγεδόν με κλάματα.

—“Ο μικρός τον πήγε στον αριθμό 76 κατ’ άλθος.

“Εμείς κατακοίχουμε στον αριθμό 74.

Πήγα στο 76. “Ο γειτόνάς μου καθόταν στο ράδιο. Μούπε πως είχε στείλει τον συσσωρευτή του να τον γεμίσουν και τού είχαν έπιστρέψει αυτόν. “Ενώ έτοιμαζόμουν να τού εξηγήσω τι είχε συμβή, η καμριέρα μου μούπε πως είχαν φέρει τον δικό μου.

“Επέστρεψα στο σπίτι μου και βρέθηκα άντιμέτωπος με τον συσσωρευτή. Περιμέναμε μαζί με την γυναίκα μου την ώρα της Σέσιλυ Κούρτις κι’ ύστερα άνοιξαμε τό ράδιο.

“Ακούσαμε μια βραχνή φωνή να μιλά γιά τὰ έντομα. “Η Σέσιλυ Κούρτις είχε τραγουδήσει την προηγούμενη βραδυά.

Κατάρα! Γιατί άφίνομε να σέρνονται οι έφημερίδες με τις παλιές ήμερομηνίες;

Z. TZEFERSON—ΦΑΡΖΟΝ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ

“Ενας περιηγητής, οδηγώντας τη κόρη του πέρασε έξω από τη καλύβα ενός άπομακρυσμένου χωριού. Κα’ συνμνήθηκε από τό θέαμα που είδε: “Εξω στο δρόμο ήσαν στοιβαγμένα άνω-άνω όλα τὰ φτωχικά έπιπλα τού σπιτιού και τὰ φύλαγε μια γρηά γυναίκα.

Κατέβηκε από τη θέση του κι’ έδωσε της γρηάς ένα έκατοστάριο.

—Πές μου, της είπε κατόπιν. Τι τραγώδια συμβαίνει στο σπίτι σου;

—“Ο άνδρας μου άσπρίζει τό δωμάτιο!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ

—“Αλλό! “Εμπρός. Ποιός αυτού; Μά επί τέλους δεν άπαντά κανείς;

ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΜΗ ΔΕΝ ΣΙΩΠΩΣΑ ΕΓΩ

ΤΟΥ ΕΝΤΜΟΝ ΖΑΛΟΥ

Ο Έδουάρδος ντέ Πιζέ αγαπούσε στα έφηβικά του χρόνια την παιδική του φίλη Μάρθα ντέ Πιζμερόλ. Έκ φύσεως διατακτικός, δεν τόλμησε να της μιλήσει για το αίσθημά του. Διωρίσθηκε στο ύπουργείο των εξωτερικών κι έφυγε για τὸ Περίνο. Η Μάρθα παντρεύεται τὸν Μάξιμο Έρουέν, έκατομμυριούχο αλλά χαρτοπαίκτη και έγκυλο, με τὸν ὁποῖο δὲν ζῇ εὐτυχισμένη.

Όταν ὁ Έδουάρδος επιστρέφει στο Παρίσι ἀνευρώνουν τὴν παλαιὰ φίλια τους, ἀλλὰ ἡ Μάρθα σὸν πρῶτο ὑπαινυγμό του τοῦ δηλώνει ὅτι θὰ μείνουν πάντα μόνο φίλοι, γιατί δὲν εἶναι ἀπὸ τις γυναῖκες ποὺ ἀπατούν τὸν σύζυγό τους ἢ τις γυναῖκες ποὺ παίρνουν διαζύγιο ὅσο κι ἂν ὑποφέρουν.

Ο Έδουάρδος αἰσθάνεται μεγάλη συμπάθεια και τρυφερότητα για ἕνα κορίτσι: τὴν Ἀλῖς ντέ Λουβανσέλ. Σὲ μιὰ φιλικὴ συγγενέωση, τῆς κἀνει μιὰ μικρὴ ἐρωτικὴ ἐξομολόγηση, τὴν βραίνει συμφωνη καὶ τρέχει νὰ βρῇ τὸν πατέρα του για νὰ τοῦ πᾶρη τὴν ἀδεία νὰ τὴν ζητήσῃ σὲ γάμο. Ο γέρω-ντέ Πιζέ, ἦταν ἀποτραβηγμένος ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι ποὺ συχαίνεται... Ἐγκρίνει τὴν ἐκλογὴ τοῦ γιου τοῦ καὶ δέχεται μετὰ πολλὰ νὰ ζητήσῃ ὁ ἴδιος τὴν νέα ἀπὸ τοὺς γονεῖς του. Τρελλὸς ἀπὸ εὐτυχία ὁ Έδουάρδος, επιστρέφει στὸ Παρίσι. Ὅλα πηγαίνουν καλὰ, ὁπότε μιὰ νύχτα, ἐκεῖ ποὺ κοιμόταν, δέχεται μιὰ πολὺ ἀπρόσπετη ἐπίσκεψη: ἦταν ἡ φίλη του Μάρθα Έρουέν. Μὲ κλάμματα τοῦ διηγείται πὼς ὅστερ ἀπὸ μιὰ νέα ἱστορία ποὺ τῆς ἔκανεν ὁ ἀντρας τῆς, ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἤρθε νὰ ζητήσῃ καταφύγιο σ' αὐτόν.

Ο Έδουάρδος ἀναστατώνεται ἀλλὰ σὲ λίγο νοιώθει νὰ ξυπνᾷ μέσα του ὅλη ἡ παλαιὰ τρυφερότης του για τὴν Μάρθα: τὴν βάζει νὰ ἡσυχᾷ σ' ἕνα δωμάτιο καὶ επιστρέφει στὸ δικό του. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Μάρθα δὲν φεύγει, τοῦ εἶχε ἔρθει για πάντα. Περνοῦν μέρες τρυφερότητας καὶ στοργῆς, ὁ Έδουάρδος ὅμως, ποὺ εἶχε σεβασθῇ ἀπολύτως τὴν Μάρθα εἶχε πιά βγάλει ἀπὸ τὴν ζωὴ του τὴν ἀρραβωνιαστικιά του. Ἐνα βράδυ ὅμως, ὁ πόθος ξύπνησε μέσα του για τὴν Μάρθα. Πῆρε τὰ χέρια τῆς καὶ τὰ φίλησε με πάθος. Ἐκεῖνη τὸν κῦτταξε παράξενα.

εἶπε: Ἐκεῖνη τὸν κῦτταξε παράξενα ὅς — Ἀφῆσέ με Έδουάρδε πηγαῖνω νὰ πλαγιάσω.

8. (Ἡ συνέχεια)

τέλειωσε. Σὲ μιὰ ἀστραπὴ ξαναεἶδα στὸ φρόνιμο καὶ ἀφελές κοριτσάκι ποὺ θυμόμουν πρὸ ὀλίγου, τὰ περασμένα μας.

Συνχρόνως ξαναεἶδα τὴν Ἀλῖς ντε

Λουβανσέλ. Ἐγινε πάλιν θλιβερός ὁ ἑαυτός μου καὶ ἄφησα τὰ χέρια τῆς Μάρθας.

— Ἀπὸ τώρα, φίλη μου; Μόλις εἶναι ἔνδεκα ἡ ὥρα.

— Εἶμαι λίγο κουρασμένη σήμερα. Πονεῖ λίγο τὸ κεφάλι μου...

Μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι τῆς, τὸ φίλησα ἀλλὰ μοῦ ἐκράτησε ἔξωφρα τὸ χέρι καὶ τὸ ἔσφιξε ἐνῶ μοῦ ἐκῦτταζεν ὡς τὸ θάθος τὰ μάτια. Καὶ τὸ βλέμμα ἐκείνο ἦταν τόσο τίμιο, τόσο ἔντονο καὶ τόσο διαπεραστικό ὥστε τὸ ὑπέστην με κάποια στενοχώρια, ὅπως θὰ ἔκανε ἕνας ἔνοχος.

Δὲν τόλμησα νὰ διαβάσω τί ὑπῆρχε μέσα στὰ μάτια τῆς καὶ ἴσως δὲν ἤξερα νὰ διαβάσω. Δὲν ἤθελα νὰ διακρίνω παρὰ φίλια, εὐγνωμοσύνη, ἐμπιστοσύνη... Ἀλλὰ τότε ὅταν βρέθηκα μόνος γιατί αὐτὴ ἡ ταραχὴ, ὁ μυστηριώδης φόβος, ἡ ἐντύπωση ἐκείνη εὐτυχίας μαζί καὶ ἀγωνίας; Ποῦ ἐπῆγαινα; Τί ἤθελα; Ἦμιον χαμένος μέσα σὸν ἑαυτό μου σάν μέσα σὲ ἕνα λαβύρινθο καὶ καμμιὰ Ἀριάδνη δὲν μοῦ ἔδειχνε τὸν δρόμο...

Ἡ Μάρθα εἶχε ἔλθει σὸ σπίτι μου τὴν Δευτέρα τὸ πρωῒ. Τὴν Πέμπτη ἡ κατάσταση εἰς ἀλλάξ ἀπότομα. Κατὰ τις τέσσαρες ὁ φρανσουὰ μοῦ ἔδωκε μιὰν κάρτα. Ἦταν τοῦ Μαξίμου Έρουέν. Τὴν ἔδειξα στὴν γυναῖκά του. Τί νὰ κάμω; Συνεφώνησε ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν δεχθῶ. Ἐπῆγα σὸ σαλόνι. Ο Μαξίμος εἶχεν ἔλθει με ρεδιγκότα, πράγμα ποὺ μοῦ φάνηκε λίγο γελοῖο. Κάθε φορὰ ποῦ ἦταν κουρασμένος ἡ ταραχμένος ἡ φοβόταν νὰ φανῇ πολὺ χλωμός βαφόταν καὶ τὴν μέρα αὐτὴ μοῦ ἔφάνη γελοῖα μογιατισμένος.

Μὲ νόμιζεν συννενομένο με τὴν γυναῖκά του καὶ για νὰ μοῦ μιλήσῃ πῆρ ὕψος προκλητικό, πράγμα ποὺ με ἔκανε νὰ φανῶ ἀδιάφορος. Μοῦ εἶπε ἀμέσως:

— Δὲν χρειάζεται βέβαια νὰ σὰς ἐρωτήσω ἀν εἰσθε ἐν γνώσει τῆς φυγῆς τῆς Μάρθας. Θὰ ξέρετε ἀναμφιβόλως ποῦ κατέφυγε.

— Τὸ ξέρω πράγματι.

— Ἰσως μάλιστα εἶναι ἐδῶ;

— Μάλιστα.

Εἶδα τὸ πρόσωπό του νὰ κοκκινί-ζῃ κάτω ἀπὸ τὸ κοκκινάδι.

— Ἀ! Ὁραῖα! Παστρικά! Ὡστε ἔχετε τὴν γυναῖκά μου σὸ σπίτι σας; Τοῦ προσέφερα τὴν σιγαροθήκη μου. Ἀρνήθηκε ἀπότομα. Ἀναψα ἀργὰ ἕνα σιγάρο, ρούφηξα τρεῖς ρουφηξιές καὶ εἶπα:

— Δὲν ἐγάζει κανεὶς ἔξω μιὰν φίλην ὅταν τοῦ ζητῇ ἄσυλον.

— Εἴσθε ὁ...

Τὸν διέκοψα με μιὰ χειρονομίαν. Ἡ λέξις ἐκεῖνη δὲν ἔπρεπε νὰ προφερ-θῇ.

— Γνωρίζεις καλὰ, ἀγαπητέ μου, ὅτι

ἡ Μάρθα εἶνε τίμια γυναῖκα. Μὴ ζη-τῆς, λοιπόν, νὰ τὴν κηλιδώσῃς χωρὶς ὠφέλεια. Δὲν εἶνε λόγος ἐπειδὴ πῆρε κακὸν ἄνδρα νὰ γίνῃ ὁμοία του.

Ο θυμὸς καὶ ἡ ἐκπληξις ἐπνιξαν τὸν Μάξιμο σὲ τέτοιο θαθμό, ὥστε δὲν ἔρῃκε τί νὰ ἀπαντήσῃ. Ἐπωφελήθη-κα για νὰ τοῦ πῶ με ψυχρὴ βιαϊότη-τα:

— Ναί! Ἡ Μάρθα εἶναι ὑπὸ τὴν προστασία μου. Θὰ μείνῃ ἐδῶ ὅσο τῆς ἀρέσει νὰ μείνῃ. Δὲν μπορεῖς νὰ πῆς τίποτε. Σὺ ἐδημιούργησες αὐτὴν τὴν κατάσταση. Ἐξώθησες τὴν γυναῖκά σου σὲ μιὰ τρέλλα, τὴν ὁποῖαν ἔκα-νε σὲ στιγμὴ ἀπελπισίας, διότι τῆς ἦ-ταν ἀδύνατον νὰ κάνη διαφορετικά. Τί ἔρχεσαι, λοιπόν, νὰ κάνης ἐδῶ με τὴν θρησκίαν σὸ στόμα ἐπειτα ἀπὸ τὴν ὕ-βριν, με τὴν ὁποῖαν ἐτόλμησες νὰ τὴν προσβάλλῃς;

Ἡ θέσις τοῦ Έρουέν ἦταν ἐπικίν-δυνη. Τὸ κατόλασε καὶ θέλησε νὰ ἀ-πειλήσῃ με τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ με φό-βιζε.

— Ἐπρεπε νὰ ἀκούσω τὴν πρώτη μου σκέψη καὶ νὰ ἔλθω ἐδῶ με τὸν ἀστυ-νόμο. Θὰ ἐπιστοποιούσε τὸ ἐπ' αὐτο-φῶρ...

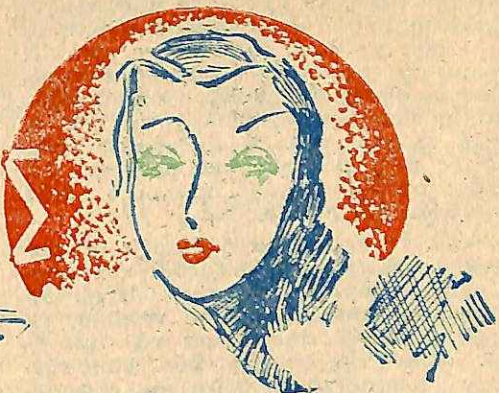
— Κῦτταξε νὰ μεταχειρίζεσαι εὐπρε-πεῖς λέξεις, Έρουέν καὶ προσπάθησε νὰ ξέρῃς τί λές. Δὲν ὑπῆρχε τίποτε νὰ πιστοποιηθῇ ἐπ' αὐτοφῶρ. Ο ἀ-στυνόμος θὰ ἔδωκε ὅτι ἡ γυναῖκά σου διαμένει ἐδῶ. Καὶ αὐτὸ τί ἀποδει-κνύει; Μήπως θέλεις τὸ διαζύγιο; Ἡ Μάρθα ἐγκατέλειψε τὴν στυγρικὴ στέ-γη. Αὐτὸ ἀρκεῖ... Εἶναι εὐκόλο, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, νὰ τὸ ἐπιτύχῃς καὶ ἀναλαμ-βάνω νὰ ἐρῶ τὴν στιγμὴ τῆς δίκης ἀρκετοὺς μάρτυρας για νὰ μάθῃ τὸ ἴδιο θράδυ δλόκληρο τὸ Παρίσι ὅτι εἰ-σαι μανιακὸς ἐπικίνδυνος... Τώρα τί θέλεις;

— Θέλω ἡ Μάρθα νὰ γυρίσῃ μαζί μου, ἀμέσως, χωρὶς ὄρους.

— Δὲν θὰ τὸ κάνη. Καὶ ἀν τὸ ἤθελε δὲν θὰ τῆς τὸ ἐπέτρεπα. Μὴ παίρνης μαζί μου τὸ ἀπειλητικό αὐτὸ ὕψος, Έρουέν. Δὲν σοῦ στέκει. Μὴ ἐπιχειρή-σῃς τίποτε κατὰ τῆς Μάρθας οὔτε ἐν-αντίον μου. Ξέρεις ὅτι αὐριο θὰ δεχό-σουν τοὺς μάρτυράς μου καὶ μεθαύριο θὰ ἡσούν ἐπὶ τοῦ πεδίου... Ὡ! Δὲν κάνω ἐγὼ τις δουλειές μου με ἀστυνό-μους καὶ δικαστικούς κλητῆρες. Δὲν ἀνήκω σὲ ράτσα σοκολατάδων ποὺ ἔ-χουν ἀνάγκη δικαστηρίων για νὰ ὑ-περασπισθοῦν τις κακές πράξεις των. Χωρὶς ὄρους; Θὰ δεχθῇς τῆς Μάρθας καὶ τοὺς δικούς μου. Εἶναι ἐτοιμὴ νὰ κάνη τὸ πᾶν για νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ νύχια σου καὶ ἐγὼ θὰ τὴν βοηθήσω με ὅλες τις δυνάμεις μου. Δὲν εἶναι μό-νο τὸ χρῆμα ποὺ λογαριάζεται ἐδῶ κάτω. Ὑπάρχουν καὶ χαρακτήρες καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστο για τοὺς ἀρρώστους...

ΚΙ' ΕΣΥ ΑΝ ΜΙΛΩΣΕΣ

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Μιλούσα ὄρθιος, δεσποζοντας τοῦ Έρουέν με τὸ ἀνάστημά μου. Τὰ λό-για μου καθὼς βλέπετε, δὲν ἦσαν πολ-λὸ λεπτὰ οὔτε πολὺ εὐγενικά. Ἐκανα ὅ,τι μποροῦσα για νὰ φοβίσω τὸν ἀν-τίπαλο. Χρησιμοποίησα τὴν φυσικὴ δει-λία του ποὺ εἶναι μεγάλη. Τὸν ταπεί-νωσα, τοῦ ὑπενθύμισα ἐκεῖνο ποὺ ἀ-πεχθανόταν περισσότερο. Τὴν ταπεινό-τητα τῆς καταγωγῆς του. Τὸν ἀπειλή-σα, φάνηκα ἀνόρθος, βίαιος.

Μὲ ἕνα ἀνθρώπο σάν αὐτόν, μέσα τόσο ταπεινὰ εἶναι ἐξαιρετά. Ο Έ-ρουέν ἦταν θαυμαστικός στὴν πονηρία καὶ τὴν ποταπότητα, ἀλλὰ ἀνικανός για σοβαρὴ πάλη. Ἀγάπησε τέλος τὴν γυναῖκά του καὶ ἦταν ἀνίκανος νὰ ζῇ-σῃ χωρὶς αὐτή. Ἐστῶ καὶ μόνον για νὰ τὴν τυραννῇ, τοῦ ἦταν ἀπαραίτητη. Μὴ ἀγνοώντας τίποτε ἀπὸ αὐτὰ φάνη-κα ἡρωϊκὸς χωρὶς κανέναν κίνδυνο.

Δὲν ἤξερα ἄλλως τε τὰ σχέδια τῆς Μάρθας. Ἰσως καὶ αὐτὴ δὲν ἤξερε ἀκόμη περισσότερα ἀπὸ ἐμένα καὶ οὐ-τε ἐγὼ ἤξερα τί ἐπιθυμοῦσα.

Ο Μαξίμος Έρουέν σπικώθηκε. — Δὲν μπορῶ νὰ ἰδῶ τὴν Μάρθα μιὰν στιγμὴ;

— Ὁχι! Εἶσαι σὲ μιὰ πνευματικὴ κατάσταση ποὺ δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ σὲ ἀφήσω.

— Καλὰ. Φεύγω. Ξέρω τί μοῦ ἀπο-μείνει νὰ κάμω.

Ἐσῆκωσα τοὺς ὤμους.

— Ἐ! Ὁχι, Έρουέν. Δὲν τὸ ξέρεις καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς σὲ κάνει ἔξω φρε-νῶν καὶ σὲ νευριάζει περισσότερο.

Τὸν συνάδευσα ἔως τὴν πόρτα. Διηγῆθηκα, ὅχι χωρὶς νὰ γελάσω, στὴν Μάρθα τὴν συνομιλία μου με τὸν ἄνδρα τῆς. Μὲ ἐπεδοκίμασε καὶ με εὐχαρίστησε.

— Τώρα, τῆς εἶπα, πρέπει νὰ ἐροῦμα μιὰν λύση...

Μὲ κῦτταξε καὶ ἐμπρός σὸ ἐρευνη-τικό καὶ ὀδυνηρὸ βλέμμα τῆς χαμή-λωσα τὸ δικό μου.

— Ἐχεις δίκαιο! μοῦ εἶπε τότε ψυ-χρά.

XV

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΟΝΕΙΡΟΥ

— Ἐπὶ τέλους τί με συμβουλευεῖς;

Ἦτο τὴν ἐπομένην τὸ πρωῒ. Ἡ Μάρ-θα καθισμένη κοντὰ σ' ἕνα τραπέζι, με τὸ σαγόνι ἀκουμπισμένο στὴν πα-λάμη τῆς προσήλωνε ἐπάνω μου τὰ μάτια τῆς ψυχρά καὶ σκεπτικά. Μιλοῦ-σε ἀργὰ καὶ σοβαρά σάν νὰ μὴ ὑπῆρ-χαν μεταξύ μας παρὰ σοβαρές ὑποθέ-σεις. Ἦτο ντυμένη με ἕνα ταγιέρ γκρί σκούρο καὶ ἀπλό. Ἦδη θυμόμουν με κάποια λύπη τὸ φόρεμα τοῦ χοροῦ τῆς πρώτης ἡμέρας, τὸ πρόγευμα, τὴν ἔ-ξαρσή μας. Τί παιδιὰ ποὺ εἴμαστε, ἔειπε μου!

Δὲν ἤξερα τί γὰ ἀπαντήσω. Ἄν δὲν

ὕπακουα παρὰ μόνο σὸ αἶσθημά μου θὰ τῆς φώναζα:

— Μὴ φύγῃς πιά!

— Ἀλλὰ ὑπῆρχε μέσα μου, ἀλλοίμονο, ὁ λογικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἄκουα, ὁ δικολάβος αὐτὸς ποὺ ζύγιζε τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ καὶ τὰ ζύγιζε μάλιστα πολὺ. Νὰ ἀναστατώσω τὴ ζωὴ τῆς Μάρθας, νὰ συντρίψω τὴν καρδιά τῆς Ἀλῖς, τί εὐθύνη για ἕνα ποῦ δὲν τὴν ἀγαπᾷ! Ἐλεγα ἀκόμη ὅτι ἡ ἀνανέωσις τοῦ ἔρωτός μου για τὴν Μάρθα θὰ περνοῦσε, ὅτι δὲν ἦταν παρὰ ἕνα καπρίτσιο, καπνὸς φαντασί-ας. Ἀλλὰ μποροῦσα νὰ τὸ πιστέψω; Ὁχι. Ἦξερα τώρα ὅτι εἶχα ἀγαπήσει τὴν Μάρθα σ' ὅλη μου τὴν ζωὴ.

— Ἀγαπητὴ μου φίλη, τί νὰ σὲ συμ-βουλευσω; Δὲν θὰ ἀγνοῇς ἐκεῖνο ποὺ σὸ θάθος τοῦ ἑαυτοῦ σου ἔχεις ἀπό-φασῃ νὰ κάνης. Ἡ ζωὴ σου δὲν ἔχει παρὰ μιὰν διέξοδο. Τὸ διαζύγιο. Ἀλλὰ δὲν θέλεις νὰ τὸ χρησιμοποίησῃς. Ἐν πάση περιπτώσει ἡ στιγμὴ δὲν εἶναι κατάλληλη. Καὶ για νὰ διαζευχθῇς ἀκόμη πρέπει νὰ γυρίσῃς σὸ σπίτι σου για νὰ μὴ θάλλῃς ὅλα τὰ ἀδίκαια

με τὸ μέρος σου.

Τὰ λεπτὰ δάχτυλα τῆς Μάρθας ἐ-χτύπησαν σὸ τραπέζι νευρικά.

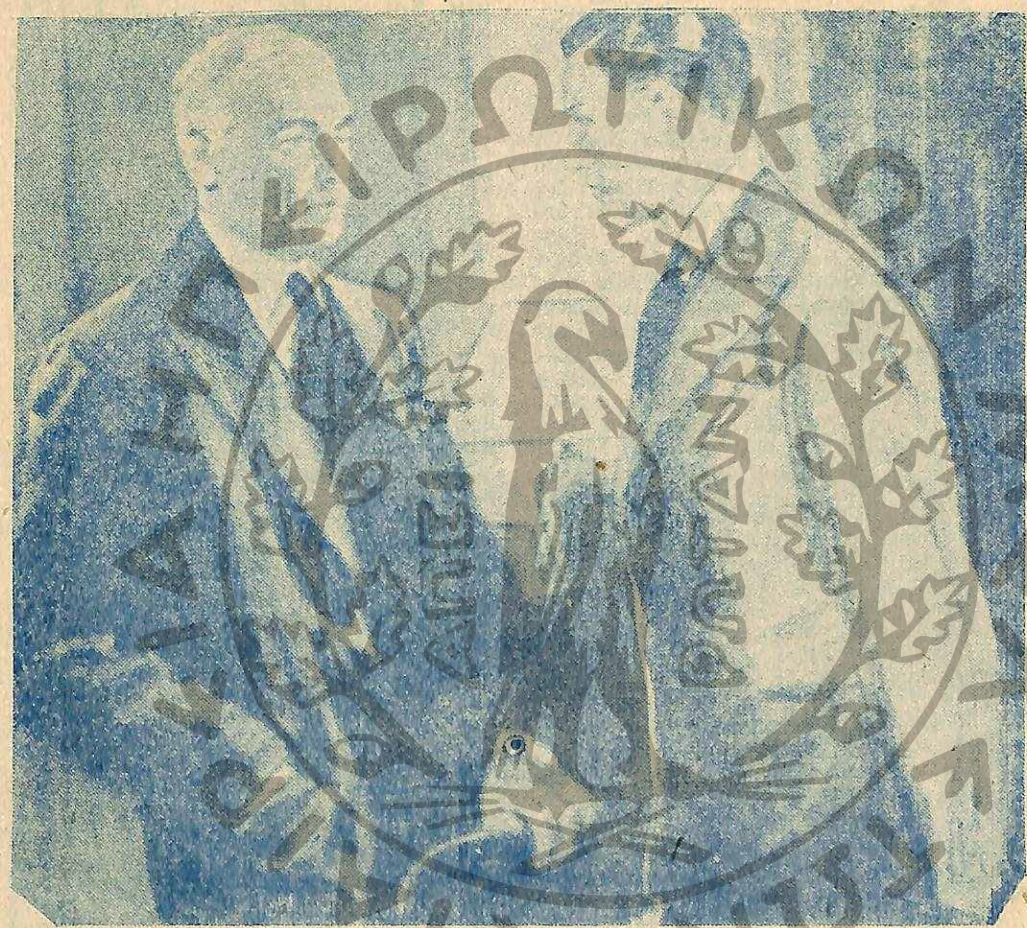
— Μὲ συμβουλευεῖς, λοιπόν, νὰ ἐπι-στρέψω σὸ σπίτι μου;

— Εἶμαι σὲ πολὺ λεπτὴ θέση για νὰ τὸ κάνω, Μάρθα. Ἄν σοῦ πῶ νὰ πᾶς σὸ Μαξίμου θὰ φανῶ πὼς θέλω νὰ ἀνακτήσω τὴν ἐλευθερία μου. Καὶ ἐ-πειδὴ δὲν ἔχω καμμιὰ ἐπιθυμία νὰ σὲ δῶ νὰ φύγῃς, ἐπειδὴ ἡ παρουσία σου μοῦ εἶναι πολὺτιμη, ἐπειδὴ δὲν ἦμιον ποτὲ τόσο εὐτυχὴς ὅσο ἀπὸ τότε ποὺ κατοικεῖς στὴν ὁδὸ Λυμπέκ, θὰ ἤμιον ἀνόητος νὰ σοῦ τὸ συμβουλευσω. Ἀλ-λὰ ὅπωςδήποτε, ἀγαπητὴ μου Μάρθα καὶ ὅσο καιρὸ ἂν μείνῃς ἐδῶ πρέπει σὸ τέλος νὰ ξαναπᾶς με τὸν ἄνδρα σου. Δὲν εἶναι συμβουλή. Μὴν τὸ πά-ρῃς για συμβουλή σὲ παρακαλῶ. Εἴ-ναι μιὰ ἐπιθυμία πιστοποιησις τῆς πραγ-ματικότητος.

Ἡ Μάρθα ἔμεινε ἀκίνητη καὶ σκε-πτική.

— Ἐχεις δίκαιο! εἶπε σὸ τέλος με φωνὴ ὑπόκωφῃ.

Τὸ πρόγευμα ἦταν λιγώτερο εὐθυ-

Δὲν μπορῶ νὰ δῶ τὴν Μάρθα μιὰ στιγμὴ; εἰπὼς ὁ Μαξίμος,

μένος ο οποίος θα ωφελείτο από το ξεκλήρισμα των δύο οικογενειών. Ωστόσο, με υποθέσεις και με ενδείξεις άπλες ακόμη, ένας άνθρωπος δεν κλείνεται στη φυλακή. Χρειάζονται αποδείξεις και αποδείξεις, όπως μου λές, δεν υπάρχουν εναντίον του.

— Η παραμικρή.
— Αναλαμβάνω λοιπόν εγώ να εξακριβώσω εάν ο άνθρωπος αυτός δολοφονή τους συγγενείς του.

— Με ποιο τρόπο θα το εξακριβώσης;
— Καθήμενε Σούμερ! Τόσον καιρό με σχετίζεσαι. Δεν έμαθες ακόμη τα φυσικά μου; Θα σκεφθώ, θα καταστρώσω κάποιο σχέδιο δράσεως και θα ένεργησω ολόμοναχος, όπως κάνω πάντοτε σ' αυτό του είδους τις υποθέσεις.

— Ούτε σ' έμένα δεν θα έκμυστηρευθής το σχέδιό σου;

— Ούτε σ' έσένα. Θα σου φορτώσω, ωστόσο, την δόξα της επιτυχίας... στην περίπτωση επιτυχίας....

ΕΝΑΣ ΤΕΛΕΙΟΣ ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ

Λίγες μέρες μετά την κηδεία της Λιλαν Μπλούκεϊγκ, ο γέρο-Τζάκ, ο πιστός θαλαμηπόλος του σέρ "Αντονι Μπλούκεϊγκ που είχε γηράσει στην υπηρεσία του, παρουσιαζόταν δειλά-δειλά στον κύριο του που κάπνιζε σκεπτικός στην βιβλιοθήκη του.

— Τι τρέχει Τζάκ;
— Σέρ, έλαβα κάποιο δυσάρεστο γράμμα από την αδελφή μου. Είναι πολύ άρρωστη και πολύ γρηά και φοβάμαι πολύ πώς θα πεθάνη. Γι' αυτό ήθελα να σάς παρακαλέσω να μου δώσετε την άδεια να φύγω για λίγες μέρες για την επαρχία.

— Θέλεις λοιπόν και σύ καλέ μου Τζάκ να με εγκαταλείψεις σε μία τέτοια δραματική κατάσταση;

— Είναι ανάγκη σέρ. Να πεθάνη ή αδελφή μου χωρίς να την δω; Είμαι τόσο χρόνια στην υπηρεσία σας και για πρώτη φορά σάς ζητώ άδεια. Δεν θα καταλάβετε, όμως, την απουσία μου. Φρόντισα γι' αυτό. Τίς λίγες μέρες που θα λείπω, θα με αντικαταστήση ένας γνωστός μου νέος και συμπαθέστατος θαλαμηπόλος για τον όποιον έγγωμαι και για τον όποιον φοβάμαι πώς με τις περιποιήσεις του θα με αντικαταστήση ίσως για πάντα! Θα τον συμπαθήσετε στη στιγμή.

— "Αν είναι όπως μου λές... να τον φέρης να τον δω.

Και έτσι, την άλλη μέρα ο Τζάκ έφευγε για την επαρχία και τον αντικαθιστούσε ένας νέος και πραγματικά συμπαθέστατος θαλαμηπόλος, ο οποίος από την πρώτη στιγμή κατέκτησε με τους λεπτούς του τρόπους και την ευγένειά του όχι μόνο τον σέρ "Αντονι Μπλούκεϊγκ και τις δύο οικογένειες, αλλά και ολόκληρο το προσωπικό της βίλλας και τους προμηθευτές.

Οι καμαριέρες προπάντων είχαν ξετρελλαθή μαζί του και η μαγειρίσα έκρυβε γι' αυτόν τους καλλίτερους μεζέδες και τα καλλίτερα γλυκίσματα.

Το μεσημέρι, όπως και το βράδυ, αφού οι δύο οικογένειες έτρωγαν, ολόκληρο το προσωπικό της βίλλας συγκεντρωνόταν στην μεγάλη τραπέζια του προσωπικού, στο υπόγειο, και το κουτασμπολιό έδινε και έπαιρνε. Έννοείται ότι ο νέος θαλαμηπόλος, ευδιάθετος πάντα, διηγείτο πικάντικες ιστορίες και ανέκδοτα. "Ανεξάντλητος σέ πνεύμα, καλόκαρδος, πάντοτε γελαστός και πάντοτε πρόθυμος, από τη μία μέρα ως την άλλη γινόταν

πιο αγαπητός.

Πέντε μέρες ωστόσο μετά την άφιξη του στην βίλλα, οι δύο οικογένειες αναστατώνονταν. Ο ταχυδρόμος είχε φέρει το πρώτο ένα λακωνικό γράμμα που έγραφε: «Προσέξτε την μίς Αϊμυ Μπλούκεϊγκ! Θά αδιαθετίση και αυτή μία από αυτές τις μέρες και θα πεθάνη αν δεν την προσέξετε! Ο «Λωποδύτης Φάντασμα».

Το πράγμα μαθεύτηκε στις δύο οικογένειες και ψιθυρίστηκε και στο προσωπικό. Σχολιάστηκε όπως ήταν επόμενο διαφοροτρόπως και ειδοποιήθηκε η Σκότλαντ Γουάρντ, η οποία έστειλε επί τόπου τον Σούμερ. Ο σέρ "Αντονι Μπλούκεϊγκ, πατέρας της Αϊμυ, συγκινημένος, πανικόβλητος, έταζε χιλιάδες λίρες στον

"Αν έχανε και την Αϊμυ του, θα αυτοκτονούσε.

Σούμερ αν ανακάλυπτε τον «Λωποδύτη Φάντασμα» όχι για να δει τον θρυλικό ήρωα με τις χειροπέδες στα χέρια αλλά για να πέσει στα πόδια του και να τον ικετεύση να του σώση την κόρη του αν αυτή πραγματικά κινδύνευε.

"Αλλά ο Ινσπέκτορ Σούμερ τον καθησύχασε χαμογελώντας:

— Δεν έγγωμαι ν' ανακαλύψω τον «Λωποδύτη-Φάντασμα» του λεί. Έκείνο που μπορώ να έγγωμαι είναι η ζωή της κόρης σας αν πραγματικά αυτό το μυθολογικό σάς το έστειλε ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» και όχι κανένας εγκληματικός φαντάσμα. "Αν αυτός ο σατανάς έβαλε τη μνήμη του στο μυστήριο των θανάτων αυτής της βίλλας, έγγωμαι πώς κανένας από σάς δεν θα πεθάνη και πώς ο σατανικός εγκληματίας όποιος και αν είναι θα πληρώση πολύ σύντομα όλα τα κακουργήματά του.

Ωστόσο, ύστερα από δύο μέρες η Αϊμυ Μπλούκεϊγκ αδιαθέτησε! Με τα ίδια συμπτώματα, όπως και τα αδελφία της και τα εξοδελφία της, που πέθαναν το ένα μετά το άλλο. Τρεις μέρες μετά την έκδήλωση των συμπτωμάτων, η νέα κοπέλλα δεν μπορούσε πια ούτε να κατεβή

από το κρεβάτι της. Οι καλλίτεροι γιατροί, καθηγητά του Πανεπιστημίου, ωμολόγησαν την αδυναμία τους να ανακαλύψουν την άρρώστεια που την κατέτρωγε. Οι δύο οικογένειες βυθίστηκαν κυριολεκτικά στην απόγνωση και άρχισαν να σκέπτονται να διασκορπισθούν μακριά από το Λονδίνο. Ο άτυχος όμως "Αντονι Μπλούκεϊγκ έδήλωνε κατηγορηματικά ότι αν έχανε και την Αϊμυ του, το πιο χαϊδεμένο από τα παιδιά του, θα αυτοκτονούσε!

Και η Αϊμυ όλο και χειροτέρευε παρά τις περιποιήσεις των γιατρών, των συγγενών της και των υπαλλήλων της βίλλας. Οι τελευταίοι, μάλιστα, έδειχναν συγκινητική άφροσύνη, πραγματική αταπάρνηση. Δεν ήξεραν πώς να την περιποιηθούν. Έννοείται, ότι, όλα τα φαγητά και τα φάρμακα της άρρωστης εξέτασθησαν με μεγάλη μυστικότητα, μήπως και κάποιο εγκληματικό χέρι έφερρινε δηλητήριο σε μικρές δόσεις, αλλά σε κανένα από αυτά δεν βρήκαν ίχνη.

"Ετσι είχαν τα πράγματα, όταν ένα πρωί, που ο θάνατος της Αϊμυ ήταν για όλους βέβαιος, ο "Αντονι Μπλούκεϊγκ λάμβανε δεύτερο γραμματάκι:

«Μη φοβάστε. Η κόρη σας δεν θα πεθάνη. Την άφησα να φθάση σ' αυτό το σημείο μόνο και μόνο για να ριξώ το προσωπείο του δολοφόνου. Σήμερα ή αύριο ο δολοφόνος συλλαμβάνεται και άμέσως η κόρη σας θα περάση στο στάδιο της ανάρρωσης. Μην ήπτε σε κανένα ούτε λέξη. "Όσο το δυνατόν περισσότερη έχεμύθεια. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

Η φυσιογνωμία του "Αντονι Μπλούκεϊγκ πήρε άλλη έκφραση. Ο άτυχος πατέρας άρχισε να έλπιζι. Έκρυψε την έπιστολή του θρυλικού λωποδύτη και πήγε στο δωμάτιο της κόρης του, έξω από το οποίο είδε τον νέο θαλαμηπόλο να κοιμάται πάνω σε μία αναπαυτική σαίζ-λόγκ. Το πράγμα δεν τον παραξένεψε γιατί η κόρη του είχε περάσει μία κρίσιμη νύχτα κι' ολόκληρο το προσωπικό δεν είχε κλείσει μάτι.

Κατά τις έντεκα, ένα αυτοκίνητο σταμάτησε στην πόρτα της βίλλας και κατέβηκε απ' αυτό η αδελφή του "Αντονι Μπλούκεϊγκ με τον άνδρα της. Έρχονταν και αυτόι συγκινημένοι να επισκεφθούν την άρρωστη. Ο "Αντονι Μπλούκεϊγκ έτρεξε εις προπάντη τους και όλοι μαζί προχώρησαν προς το δωμάτιο της άρρωστης το όποιον μόλις πρό όλγίου είχε σφουγγαρισθή από την ύπνέτρια.

Ο θαλαμηπόλος εξακολουθούσε να κοιμάται πάνω στην σαίζ-λόγκ. Μόλις όμως οι επισκέπτες πλησίαζαν στην πόρτα της άρρωστης, έγινε κάτι το άπρόοπτο. Ο κοιμισμένος θαλαμηπόλος άνοιξε τα μάτια του, τινάχτηκε όρθος και μ' ένα πήδημα βρέθηκε σαν αϊλουρος στην ράχη του Ντήκ Σέλιγκερ καυχάζοντας:

— Σε κρατώ δολοφόνε!

Κεραυνός αν έπεφτε μέσα στο χώλλ της τραγικής βίλλας δεν θα προκαλούσε την κατάπληξη που προκάλεσε η χειρονομία του θαλαμηπόλου.

— "Ε; Τι;

— Τρελλός είμαι αυτός;

— Πώς; Τόν άποκαλεί δολοφόνο; "Ωχρός, τρέμοντας, ο Ντήκ Σέλιγκερ έκαμε να άπαλλαγί από τα χαλύβδινα μπράτσα του νέου.

— Τρελλάθηκες λοιπόν; Τι σημαίνει αυτή η ύποδοξη που μου γίνεται σπ'τι σου; ρώτησε άποτεινόμενος προς τον

"Αντονι Μπλούκεϊγκ.

"Αλλά έκείνος πιο κατάπληκτος από όλους, κύτταζε στα μάτια τον θαλαμηπόλο του:

— Δεν ξέρω... είναι ο νέος θαλαμηπόλος μου... έψέλλισε μηχανικά.

"Αλλά ο θαλαμηπόλος, καθηλώνοντας τον Ντήκ Σέλιγκερ πάνω στο φωτέϊγ στο όποιο πρό όλγίου έκαμε πώς κοιμόταν, άφησε ένα θριαμβευτικό γέλιο:

— Θαλαμηπόλος εγώ; Χά! Χά! Χά! "Εχετε όλοι σας την τιμή να μιλάτε αυτή τη στιγμή με τον «Λωποδύτη Φάντασμα!» Τηλεφωνήστε άμέσως να έλθη ο Ινσπέκτορ Σούμερ!

Και λέγοντας, έσκυψε ταχύτατα και πήρε κάτω από το φωτέϊγ κάτι λουριά που τά είχε τοποθετήσει εκεί προηγουένως και έδεσε άτάραχος τον Ντήκ Σέλιγκερ πάνω στο φωτέϊγ.

— Η σειρά σου τώρα! λείει άποτεινόμενος και πιάνοντας από το μπράτσο την ύπνέτρια.

Κατάπληκτοι τότε είδαν όλοι την ύπνέτρια να πνίγεται στους λυγμούς:

— "Α! "Εχουμε και κλάμματα; Θαυμάσια! Ο πρόλογος της όμολογίας. Μην όμολογήσης τίποτα ακόμη. Περίμενε να έλθω ο Ινσπέκτορ. Θα χαρή έξαιρετικά γιατί με ένα σμπάρο θα χτυπήση τρία τρυφώνια. Τόν σατανικό δολοφόνο, την συνένοχο του και τον άσύλληπτο «Λωποδύτη-Φάντασμα!»

Ο "Αντονι Μπλούκεϊγκ δεν μπορούσε να συνέλθη από την έκπληξή του:

— Πραγματικά; Ρώτησε με άγωνία. Σείς είσθε ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»;

— "Εχω αυτή την τιμή!

"Υστερα από λίγα λεπτά της ώρας, άνέβαινε τις σκάλες άσθμαίνοντας ο Ινσπέκτορ Σούμερ ο όποιος χαμογέλασε άντικρύζοντας τον δήτην θαλαμηπόλο:

— Τι τρέχει;

— Η ύπνέτρια από δω θα σάς πη Ινσπέκτορ δια δεν θα θελήση να όμολογήση ο μίστερ Ντήκ Σέλιγκερ! άποκρίθηκε ο δήτην θαλαμηπόλος.

— Λέγε, λοιπόν, κοπέλλα μου! Τι άποκαλύψεις έχεις να κάνη;

"Αλλά η ύπνέτρια, πραγματικό ανθρώπινο ράκος, δεν μπορούσε να άρθώσει λέξη κι' αυτό άνάγκασε τον δήτην θαλαμηπόλο να λάβη τον λόγο:

— "Εχει να σάς πη πώς σφουγγαρίζοντας τα δωμάτια, θανάτωνε όποιον διαταζόταν από τον Ντήκ Σέλιγκερ να θανατώση! "Απλούστατο κακούργημα! Μέσα στο νερό με το όποιο σφουγγαρίζει έλυωνε άρισμένο αριθμό δισκίων ύδροκυανίου. Το ύδροκυάνιο έμπαινε κατόπιν έξαμιζόμενο, στους πόρους του θύματος και από εκεί στο αίμα του! "Ετσι ο θάνατος έπήρχετο σιγά-σιγά χωρίς η δηλητηρίαση να άφήνη ίχνη στα σπλάχνα του θύματος. "Όταν το θύμα έδειχνε τα πρώτα σημεία της δηλητηρίασεως, η ύπνέτρια αυτή έπανέλαμβανε το σφουγγαρίσμα για να διατηρήση δήτην καθαριότητα του δωματίου, ένθ, στην πραγματικότητα, άνανέωνε την ποσότητα του δηλητηρίου που έμπαινε στον οργανισμό του καταδικασμένου θύματος, από τους πόρους και από τα άναπνευστικά όργανα. Στο διάστημα των όλγίων ήμερών που έμεινε στην βίλλα, παρηκολούθησα την μανούβρα. "Εκλεψα νερό από το δοχείο καθαριότητος, το έξέτασα έπιστημονικά και βρήκα το δηλητήριο που θα βρεθί τώρα και στο πάτωμα του δωματίου! Οι νεκροφίες που έγιναν στα θύματα δεν άποκάλυψαν τίποτα χιατί οι

ιατροδικαστές έξέτασαν τα σπλάχνα! "Αν έξέταζαν και τις φλέγες θα βρήκανε μέσα στο αίμα τον ύδράργυρο! Και τώρα, δεν μου μένει άλλο παρά να έξηγήσω πώς ύποψιάσθηκα την ύπνέτρια αυτή που με την προθυμία της και την εργατικότητα της και την ύποκρισία της, είχε κερδίσει την έμπιστοσύνη όλου του κόσμου έδω μέσα! Την ύποψιάσθηκα από τα γάντια της! "Όταν σφουγγαρίζει φορούσε γάντια από καουτσούκ, αυτά που φορούν οι χειρουργοί! Αυτό το δικαιολογούσε λέγοντας πώς δεν ήθελε να καταστρέψη τα νύχια της σφουγγαρίζοντας και, το άλλο προσωπικό της βίλλας την ειρωνευόταν! "Εμένα, όμως, αυτό μου έβγαλε τους ψύλλους στ' αυτιά και...

— "Ωραία! διέκοψε ο Σούμερ περνώντας τις χειροπέδες στα χέρια του Ντήκ Σέλιγκερ. "Ελπίζω, όμως, μίστερ «Λωποδύτη-Φάντασμα» να μη δυστροπήσετε αν σάς παρακαλέσω να μου επιτρέψετε να σάς περάσω την άλλη χειροπέδα... Τόσο καιρό τώρα σάς κυνηγώ.

□ □

— "Εμένα; Το φίλου σας Μάρτεν Ντάλ;

Και λέγοντας αυτά τα λόγια έπέταξε μακριά την περούκα που φορούσε και μερικές λουρίδες καουτσούκ που είχε μέσα στο στόμα του και που το έλλαζαν την φυσιογνωμία και το μέταλλο της φωνής:

— Πιστέψατε, λοιπόν, πώς είμαι ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»; Είμαι ο Μάρτεν Ντάλ και έπαιξα τον όλο το άσύλληπτου λωποδύτη! Ινσπέκτορ, σοφ παραδίδο τα δύο αυτά ύποκείμενα και σε περιμένω σπ'τι μου να μου πής την συνέχεια. Παρακαλώ σέρ Μπλούκεϊγκ! Δεν θέλω ευχαριστίες. Η κόρη σας θα αναλάβη αν άλλάξη άμέσως το όνομα του «Λωποδύτη-Φάντασμα» καλά θα κάνετε να στείλετε καμιά έκασοτη λίρες στην «Εταιρία προς Προστασίαν των Ζώων». "Όχι για τίποτ' άλλο αλλά για να μην το μάθω ο πραγματικός «Λωποδύτης-Φάντασμα» και έκδικούμενος σάς κάνη καμιά διάρρηξη.

HERMAN LANTON

ΤΑΞΙΔΙ ΑΝΑΨΥΧΗΣ

— Ο κύριος πήγε ταξίδι.
— Με την κυρία;
— Όχι, κάνει ταξίδι άναψυχής.

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΠΑΙΡΝΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΤΟΥ

"Ενα παιδάκι δέκα χρονών μπήκε σ' ένα φαρμακείο της γειτονιάς, και άκουμπώντας έλαφρά στον πάγκο είπε έμπιστευτικά στον φαρμακοποιό:

— "Εχετε να μου δώσετε κάτι που να διώχνη τον πόνο;

— Που πονάς παιδί μου; ρώτησε ο φαρμακοποιός μ' ένδιαφέρον.

Το παιδάκι άνατέριχσε στην ερώτηση αυτή.

— Δεν πονώ άκόμα, είπε, αλλά ο πατέρας μου αυτή τη στιγμή διαβάζει τον έλεγχο του δασκάλου.

□ □

ΕΝΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

"νας νέγρος πάστωρ στην "Αμερική, έξηγούσε από του άμβωνος στους πιστούς χριστιανούς την διαφορά που υπάρχει μεταξύ γνώσεως και πίστωσης.

— Τώρα... άξιότιμες κυρίες και κύριοι, ακούστε να σάς αναφέρω ένα παράδειγμα, για να δητε πού εγκνείται η διαφορά: όπως βλέπετε στο πρώτο κήθισμα κάθεται ο μίστερ Μπρούντερ Τζόντιγκ με τη γυναίκα του και τα πέντε παιδιά του. Λοιπόν: ο μίστερ Τζόντιγκ γνωρίζει ότι έχει πέντε παιδιά. Αυτό λέγεται γνώσις. Και πιστεύει ότι είναι δικά του: αυτό λέγεται πίστις.

□ □

ΤΟ ΠΗΡΕ ΓΙΑ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΤΑ!

"Ενας άνθρωπος ώρμησε έξω από ένα σπίτι, διέσχισε κατά πλάτος το πεζοδρόμιο και μόλις έφθασε στο ρείθρο πήδηξε στον άέρα και κατόπιν έπεσε με γδοίπο πάνω στην ασφάλτο.

Το θέαμα από την άρχή ήταν κομικό, και ένας διαβάτης έτρεξε εις βοήθειά του. Τόν σήκωσε και τον ρώτησε.

— Τί έπαθες άνθρωπέ μου; Τρελλάθηκες; Και ο τρελλός ο όποιος δεν ήταν τρελλός αλλά άρρηκμένος του άπάντησε:

— Νόμισα ότι είχα αφήσει στο ρείθρο του πεζοδρομίου την... μοτοσυκλέτα μου.

□ □

ΠΟΤΕ ΗΤΑΝ ΔΙΚΗ ΤΟΥ

— Μήπως αυτή η μπάλλα που θόνησ στον κήπο είναι δική σου Μπέμπι; ρώτησε ο κηπουρός.

Το παιδάκι, πριν άπαντήσει θρόθηκε σε άμνηστία.

— Μήπως έσπασε κανένα παράθυρο; ρώτησε.

— Όχι, του άπάντησε ο κηπουρός.

— Τότε η μπάλλα είναι δική μου.

□ □

ΓΙΑΤΙ ΦΩΝΑΣΕ

"Ο δοντοίατρος. — Δεν βλέπω τον λόγο γιατί ν' άρχίσης να φωνάζεις από τώρα. Άκόμα δεν άγγιξα το δόντι σου.

"Ο πελάτης. — Τό ξέρω γιατί. Άλλά για να μου βγάλω το δόντι μου σιγνίζεσαι στον... κάλο μου.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΕΣ

Μια άναγνώστριά μου θέτει την ερώτησή αυτή: «Ο βαθύς έρωας μιας γυναίκας άγνης και έξυπνης, ένα σπίτι ευχάριστο, μπορούν να αλλάξουν τον χαρακτήρα ενός άνδρος που έως τώρα δεν φαινόταν άξιος να γίνει ένας καλός σύζυγος;»

Θά έπρεπε να έχω το θάρρος ν' απαντήσω: όχι! Μά θα πλήγωνα έτσι τις προσφιλέστερες έλπίδες τόσων γυναικών. Και είναι βέβαιο ότι στην εποχή μας, ή ευγενική ψυχή του Δόν-Κιχώτη ένσαρκώνεται κυρίως στις γυναίκες...

Δέν έχετε παρατηρήσει ότι οι πιο κακοπαντρεμένες γυναίκες είναι εκείνες άκριβώς που χάρις στον χαρακτήρα τους, στην όμορφιά τους, στο ταλέντο τους, φαίνονται προωρισμένες να παντρευτούν έναν εξαιρετικό άνδρα;

Εκπλήσσεται κανείς να βλέπει τις γυναίκες αυτές να παίρνουν άνδρες πολύ κατώτερους των. Ο λόγος των αταίριαστων αυτών ενώσεων βρίσκεται κυρίως στην γενναίωση των γυναικών που έχουν καρδιά και θέληση. Δέν μπορούν ν' άπορασίσουν να παντρευτούν εκείνον που θα τους βοηθήσει να ζήσουν ευτυχισμένες.

Ερωτεύονται σχεδόν πάντα νέους με εμφάνιση και έξυπνάδα οι όποιοι, όμως, έχουν άορισμένα έλαττώματα που τους έμποδίζουν να είναι καλοί οικογενειάρχαι: Ο ένας είναι χαρτοπαίκτης, ο άλλος γλεντζές, ο άλλος τειπέλης κ.λπ. Όταν τή κανείς αυτά στις γυναίκες που τους αγαπούν, εκείνες διαμαρτύρονται: «Αναγνωρίζεις μόνος του τα έλαττώματά του... Θά τον βοηθήσω να τα κατανήκη...».

Μπορούν, πράγματι, να τώ κατορθώσουν αυτό; Το μωό να βεβαιώσω ότι όχι, ένένα φορές στις δέκα.

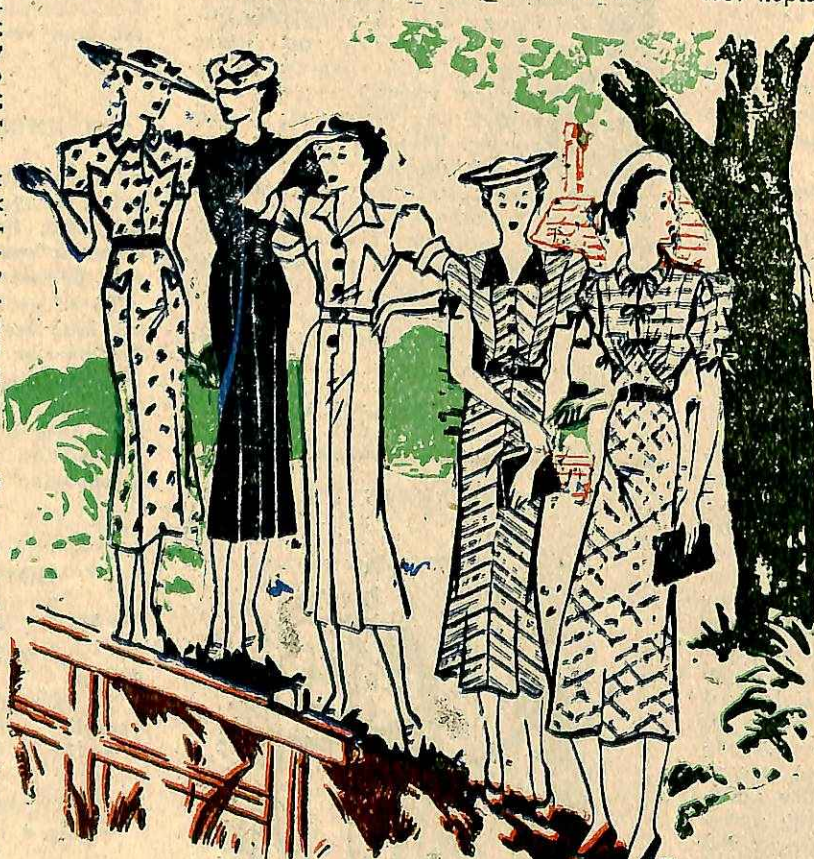
Και όμως, άφού ή μοναδική αυτή πιθανότης, ή μία στις δέκα, ύφίσταται, κάθε γυναίκα άξια να φέρη τώ όνομα αυτό και επί πλέον έρωτευμένη, θά παίξει την ζωή της επάνω στην μοναδική αυτή έλπίδα.

Η ΜΟΔΑ

ΕΞΟΧΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Δέν θα καταλάβετε άληθινή έξοχή αν δέν πάρετε μέσα στην τσάντα σας μερικά πρακτικά έξοχικά φορεματάκια που θα φορέσετε την ώρα που θα περιποιηθήτε τις τριανταφυλλές σας και θα μαζέψετε τώ φρούτα σας από τόν κήπο. Θά πάρετε, φυσικά, ένα πολύ φθηνό ύφασματάκι ούτως ώστε να μη σας είναι δύσκολο να κάνετε δυο-τρία τέτοια.

Συνήθως τώ φορέματα αυτά άνοίγουν έμπρός, από πάνω έως κάτω. Τά μανίκια των είναι πολύ κοντά, τόσο κοντά μάλιστα μερικές φορές, που περιορίζονται σ' ένα μικρό μπιάν στο όποιο κατα-

Εξ άριστερών προς τώ δεξιά: Φορεματάκι έμπριμέ γαρνιρισμένο με «γκάνες» ζωηρού χρώματος.—Μιά έέστα από χοντρό τουάλ σε χτυπητό χρώμα που φοριέται με μιά φούστα άνοιχτόχρωμη ή σκούρα, μ' ένα «σώρτ», με μιά ζυπο-κιλότ κ.λπ.—Φόρεμα από άλμπέν λευκό ή παστέλ.—Φορεμα-δ'αυτοχρωμή κηροφό οωρ ικωρ γαρνιρισμένο με κορδέλλα λακέ μαύρη ή ζωηρόχρωμη. Κομπιά φανταζι ζωγραφισμένα με τώ χέρι.—Φόρεμα από δουάλ έμπριμέ καντριλιέ φανταζι γαρνιρισμένο με φιογκάκια θελούδινα ή από σα-σέν λακέ.

Γυναίκες

Και θα είναι ή μεγαλύτερη άνταμοιβή που μπορεί να ύπάρξη, αν τώ κατορθώση...

ΛΟΡΑ

λήγει ή μασχάλη.

Αν, αντί να φοβάσθε τις άκτίνες του ήλιου, τις επιζητείτε, τότε ένα από τώ φορέματα αυτά θα είναι έντελώς ντεκολτέ στην πλάτη. Θά τώ συμπληρώσετε τότε μ' ένα μικρό μολερό, άπαραίτητο για τώ άπόγευμα.

Όσο για τήν φούστα ή θά τήν κάνετε ίσια με φαρδιές κουφόπιετες έμπρός ή θά τήν κόψετε έλαφρά άν-φόρμ.

Θά σας συνιστούσα πολύ στά μονόχρωμα φορέματα, τώ πλαστρόν που ύπογραμμίζονται με βελονίες.

Τά έμπριμέ μπορούν να έχουν μεγάλο τετράγωνο ντεκολτέ όπότε συμπληρώνονται με διάφορα «απανώμπλουζα» σά ζιλέ όπως φορούσαν οι χωρικές της Κεντρικής Ευρώπης τόν παλιό καλό καιρό. Έχοντες δυο-τρία από τώ ζιλέ αυτά, θ' αλλάζετε έντελώς τήν εμφάνιση του φορέματός σας. Αν θέλετε, μπορείτε να προτιμήσετε μιά μπέρτα κολλαριστή.

Γιά όλα αυτά τώ μοντέλλα μπορείτε να εκλέξετε άνάμεσα σε μεγάλη ποικιλία ύφασμάτων, έμπριμέ και ριγωτών, που πρέπει να είναι λαβάρμπλ. Έπικρατούν κυρίως τώ τουάλ και τώ βαμβακερά άλμπέν καθώς και τώ σαντούν σε χρωματισμούς παστέλ ή έκρού.

Τώ ριγωτό πικέ γαρνίρεται ωραιότατα με τις ίδιες του ρίγες.

Και αν χρησιμοποιήτε τώ φορεματάκια αυτά για να κάνετε έπίσκεψη στους γείτονάς σας τής έξοχής, θά τώ συμπληρώσετε με άξεσουάρ — τσάντα, γάντια, καπέλλο, παπούτσια — του έπικρατούντος χρώματος του έμπριμέ σας, άλλα θά είναι φτιασμένα από χοντρό τουάλ.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

Με ένα φόρεμα από τουάλ μονόχρωμο, θά φορέσετε μιά ζώνη κι' ένα μολερό από τουάλ έμπριμέ.

Μιά κορδέλλα από γκρό — γκράλ θά γαρνίρη τώ φορέματα από σαντούν.

Τώ ταγιέρ από λεπτό λαινάς γαρνίρεται με μοτίφ από γυαλιστό δέρμα.

Μιά σκούρα βαμβακερή μπλούζα είναι κατάλληλη μ' ένα βαμβακερό ταγιέρ άνοιχτόχρωμο.

ΟΤΑΝ ΕΧΕΤΕ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΥΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Συστήστε τούς καλεσμένους σας που δέν έχουν γνω-

σεηίδες

ρισθή ακόμη. Πήτε λίγες λέξεις για τις άσυχολίες των, για κάτι που τούς κολακεύει... Μην τούς κάνετε, όμως, κανένα διθυραμβικό έπαινο γιατί θά κοκκινίζαν άσφαλώς και θά έστενοχωρούντο.

Μην έπαινήτε και μην κατακρίνετε τόν έαυτό σας. Αφήστε τον έξω από τώ θέματα τής συζητήσεως.

Μην κάνετε παρατηρήσεις στους ύπηρέτας σας ή στά παιδιά σας μπροστά στους έξενους.

Μην έπιμένετε σε παρατεταμένες αιτήσεις συγγνώμης όταν συμβαίνει καμιά άναποδιά: όταν χαλάσουν, έξαφνα, τώ ήλεκτροκι, όταν άποτύχη ένα φαγητό ή άργεί να έλθη τώ γλύκισμα. Πήτε μόνο δυο-τρία λόγια σχετικά, κι' ύστερα αλλάξτε θέμα.

Μην κάνετε τήν παρατήρηση ότι κάθονται δεκατρείς στο τραπέζι, ότι άναψαν τρείς τώ σιγαρέτο τους από τώ ίδιο σπύρτο, ότι άναποδογύρισε ή άλατιέρα κ.λπ. Υπάρχουν προληπτικοί παντού. Ακόμη κι' εκείνοι που δείχνουν ότι τώ κοροϊδεύουν αυτοί μπορεί, κατά βάθος, να υίσθάνονται ταραχή και στενοχώρια όλη τή βραδυά. Φροντίστε όμως έσεις ώστε να μην κάθονται δεκατρείς στο τραπέζι.

Κάνετε ό,τι μπορείτε για να εύκολύετε τούς καλεσμένους σας. Όταν κάνουν λάθος στην χρήση των καταλλήλων μαχαιριών, πιρουινιών, κουταλιών κ.λπ. (πράγματα που συμβαίνουν), θυμηθήτε ότι ο Βασίλειος Έδουάρδος 7ος ήπτε μιά μέρα τώ νερό τώ μπάλ που προωριζόταν για τώ πλούσιο των δακτύλων για να μην ντροπισή ηέναν καλεσμένο του που τώ είχε πιή από άγνοια.

Μην κάνετε τώ λάθος να θεωρήτε τήν άρνηση ενός καλεσμένου σας να ξαναπαρη από τώ ίδιο φαγητό ως κατάκριση τής κουζίνας σας.

Κάνετε μικρά μπουκετάκια. Θά διακοσμήσουν τώ τραπέζι σας και τώ διαμείρισμά σας. Τήν ώρα των άποχαιρετισμών ή μάλλον άμέσως μετά τώ φαγητό, τώ προσφέρετε στους καλεσμένους σας. Η άπονομή αυτή των... βραβείων θά τούς εύχαριστήσει άσφαλώς.

Μην κάνετε άπ' εύθείας κομπλιμέντα για τώ φορέματα των κυριών. Αν είναι άληθινά, θά σας θεωρήσουν ζηλιάρα. Αν είναι ψεύτικα (αυτό τώ διαισθάνεται κανείς) θά σας νομίσουν ύποκρίτρια. Κάνετε μόνο γενικές παρατηρήσεις για τώ χρώματα των τουαλετών τους και για τούς συνδυασμούς των.

Αποφεύγετε τώ θέματα τής πολιτικής και τής θρησκείας. Θά σας δώσωμε ένα

παραδείγμα του κινδύνου που ύπάρχει όταν μάλιστα συνδυάζεται με άτελεις συστάσεις:

Μιά κυρία λέγει στον γείτονά της: «Εύτυχός που δέν βγήκε βουλευτής ο Χ.» Είναι ο πατέρας μου, λέγει ύποκλινόμενος ο συνομιλητής της. Η κυρία προσπαθεί να έπανορθώσει τήν γκάφα της: «Είναι άλήθεια ότι είναι άσυγκρίτως καλύτερος από εκείνον τόν ήλίθιο τόν Ψ.» «Είναι ο πεθερός μου!» άπαντά γλυκά ο συνομιλητής....

Υπάρχουν τόσα ευχάριστα και άκλινδυνα θέματα... Μιλήστε για τώ ταξίδι, για τώ ραδιόφωνο, για τώ νέα βιβλία, για τώ φίλμ που είδατε, για τώ θεατρικά έργα.

Φροντίστε ώστε οι συζητήσεις να είναι ζωηρές, όχι όμως θορυβάδες. Στην καλεσμένο που μιλά πολύ δυνατά προσφέρετε ένα γλυκό — ή ένα πιάτο αν είναι κατά τώ φαγητό — με φωνή πολύ γλυκειά και χαμηλή χωρίς προσπάθεια, όμως, και ή άπάντησή του θά είναι άσφαλώς πιο χαμηλόφωνη από πρίν.

Όταν ή συζητήσις είναι έξαιρετικά ενδιαφέρουσα, μη τήν διακόπτετε. Στην περίπτωση αυτή μπορείτε να σερβίρετε στο τραπέζι τόν καφέ, ακόμη και τώ λικέρ. Αν περνούσατε στο σαλόνι θά καταστρέφατε τή γοητεία τής συζητήσεως.

Φροντίστε να εύχαριστήσετε εκείνους που καπνίζουν—ακόμη και αν έσεις δέν καπνίζετε — έχοντας πρόχειρα ποικιλία έκλεκτά σιγαρέτα, σε άνάλογα σιγαροδοχεία. Έπίσης φοντίστε να έχετε πολλά στακτοδοχεία.

Μην κάνετε τήν παρτήρηση στον καλεσμένο που έσπασε ένα φλυτζάνι τώ τσαγιού ότι «ζεταριόσθηκε» τώ σερβίτιο σας και ότι ήταν οικγενειακό κεμήλιο που χάρισε ο Καποδίστριας στον πρόπαππό σας.

Μην κάνετε ποτέ ύπαινγμό στην ώρα, όσο και αν είναι πράγματι άργα και αίσθάνεσθε τόν πειρασμό να δώσετε τέλος στην ωραία αυτή βραδυά. Σερβίρετε, όμως, τώ άναψυκτικά κατά τέτοιον τρόπο ώστε να ύποχρεωθούν οι καλεσμένοι σας να σηκωθούν. Όταν γίνη αυτό, έγινε τώ πάν.

Μιά κομφοτάτη πυτζάμα για ήλιοθεραπεία πλάζ.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ι ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Δέν ύπάρχει γυναίκα, που να μην ποθή, νάχη μιά δροσερή λεία και στυλιτή έπίδερμίδα. Αλλά αυτό δέν έπιτυγχάνεται μόνο με τώ διάφορα φτιασίδια και τις ποικιλόχρωμες πούδρες και τώ φάρμακα, άλλα πρό παντός με τήν κανονική κυκλοφορία του αίματος που πρέπει να είναι πλούσιο και καθαρό, και με τήν διατήρηση γενικής καθαριότητας. Τά καλλυντικά και έφρόσον αυτά είναι άπολύτως άγνά, χρησιμεύουν μόνο για τήν τόνωση και συντήρηση των φυσικών ιδιοτήτων και μεταλλαγών του δέρματος και τήν προστασία του από τις καιρικές μετα-

βάσεις. Βάσις ιδίως τής ύγιεινής και τής όμορφίας του δέρματος είναι τώ νερό, γιατί τώ καθαρίζει, τώ δροσίζει και τώ ύποβοηθεί τήν σπουδαία για τόν άνθρωπινο οργανισμό λειτουργία του. Η καθαριότης είναι τώ σοβαρότερο σημείον τής ωραιότητος. Δυστυχώς πολλές γυναίκες έχουν τήν σφαλερά αντίληψη ότι πρέπει ή καθαριότης να περιορίζεται μόνο στο πρόσωπο και στα χέρια, διόλου δέν φροντίζουν για τήν γενική καθαριότητα του σώματος. Τώ νερό, λοιπόν, με τίποτε άλλο δέν μπορούμε να τώ άντικαταστήσωμε. Αλλά για να υάς άποδώσει

καλά αποτελέσματα πρέπει η ποιότητά του να είναι ανάλογη με την φύση του δερματός μας. Έννοώ μ' αυτό πως όλα τα είδη νερού δεν είναι και ωφέλιμα, όπως π. χ. το πηγαίο νερό, που περιέχει κατά το πλείστον άσβεστούχους ουσίας, που ξηραίνουν, σουφρώνουν και γερνούν πρόωγα το δέρμα. Για τον λόγον αυτόν, όσες κυρίως μέντε σε επαρχίες, δεν πρέπει να μεταχειρίζεσθε πηγαίο νερό για το πλύσιμο του προσώπου σας ή του σώματος αλλά να το μετατρέψετε καταλλήλως.

Για να κάνετε ένα πηγαίο νερό κατάλληλο κι' άβλαβές πρέπει να ρίχνετε 1 γραμμάριο κοινή σόδα σε κάθε όγκο νερού ή 30 σταγόνες λεμονιού. Το νερό αυτό πρέπει να μένει ήρεμο όλην την νύκτα, ώστε να κατακαθίσουν οι βλαβερές ουσίες, και το πρωί να μεταχειρίζεσθε το άνω μέρος του, πετώντας τα κατακάθια. Σ' αυτήν την αναλογία μπορεί να παρασκευάσετε πολλές ομάδες νερού προς ευκολίαν σας και για μακρά χρήση.

Αυτό πρέπει να έχουν υπ' όψει των και όσες παρθερίζουν σ' επαρχίες, γιατί αλλιώς το δέρμα των θα αλλοιωθῇ σημαντικά. Ένα τουλάχιστον λουτρό καθαριότητας την εβδομάδα το θέρος, και κάθε δέκα πέντε μέρες τον χειμώνα είναι απαραίτητον. Ο λουόμενος πρέπει να μένει μέσα στον λουτήρα τα πρώτα δέκα λεπτά ήσυχος, για να διαλύση το νερό τις λιπαρές ουσίες που βρίσκονται μέσα στους πόρους του δερματός του και κατόπιν να μεταχειρισθῇ το σαπούνι. (Στο προσεχές ή συνέχεια)

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Έχουν την ίδια τύχη τά παιδιά που γεννιούνται μαζί;

(Συνέχεια από τη σελίδα 15)

τους διαφόρους σιαμαίους αδελφούς. Περιόφημο ζευγάρι σιαμαίων αδελφών ήταν η Ραδίκια και η Δεοδίκια, για τις οποίες γράψαμε άλλοτε. Η πρώτη πέθανε κατά τη διάρκεια της έγκλησης, ως που τις χώρισε, ενώ η άλλη έζησε αρκετά χρόνια. Δεν βρίσκουμε λοιπόν καμμία αστρολογική ομοιότητα μεταξύ των δύο.

Υπάρχει όμως και το ζεύγος δυο Κινέζων αδελφών που αρρώστησαν σχεδόν ταυτόχρονα απ' την ίδια αρρώστεια και πέθαναν, με διαφορά μιάς ημέρας ο ένας απ' τον άλλο. Η μόνη απάντηση, για την περίπτωση αυτή, είναι ότι δεν πρόκειται περί δακτύλου της μοίρας, αλλά περί άπλουστατής μόλυνσης του ενός αδελφού από τον άλλον. Μόλυνσις που θα μπορούσε να επέλθῃ και σε έναν οποιονδήποτε τρίτον που θα μπορούσε να είχε γεννηθῇ κάτω από οποιονδήποτε αστερισμό.

Αναφέρουν επίσης την περίπτωση των Γαλλίδων σιαμαίων αδελφών Μαντελέν και Σουζάν. Λίγες μέρες μετά την γέννησή τους, οι γιατροί απέφασαν, για να σώσουν την Σουζάν, να την χωρίσουν απ' την Μαντελέν που ήταν έτοιμοθανάτος. Η έγκλησις έγινε και απέτυχε. Πέθανε δηλαδή η Μαντελέν.

Οι αστρολόγοι λοιπόν, που έμελέτησαν αυτή συγκεκριμένη περίπτωση άνεκάλυψαν ότι οι αδελφές αυτές γεννήθηκαν την ημέραν ακριβώς της «συνέλευσης» του Ήλιου με τη Σελήνη. Κα-

τά την συνάντησή, δηλαδή, των δύο αυτών άστρων, στο αυτό ζωδιακό σημείο.

Παρατήρησαν επίσης ότι κατά την ημέραν της άτυχης εκείνης έγκλησης οι αστρολογικοί οίωνοι ήταν δυσμενείς για τον χωρισμό των αδελφών. Για τον λόγο, λοιπόν, αυτόν, συμπεραίνουν οι αστρολόγοι, απέτυχε η επέμβαση.

Αντιπαρτηρούμε λοιπόν και εμείς ότι, όσον αφορά το πρώτο έπιχειρημα, ή συζυγία του Ήλιου και της Σελήνης, έλάμβανε χώραν την ημέρα της γέννησης των σιαμαίων. Η ένωση τους όμως έχρονολογείτο, πριν έννέα περίπου μήνας. Άσχητη λοιπόν και έντελως συμπτωματική ή αναφερομένη συζυγία.

Όσο για το δεύτερο έπιχειρημα τους, ξεχνούν ότι ή έγκλησις απέτυχε για τη μιά μόνον αδελφή, ενώ ή άλλη έζησε και βασιλεύει, όπως λέν στα παραμύθια. Οι δυσμενείς όμως όροι έπρεπε, κανονικά, ν' άφορούν και τις δυο αδελφές. Το γιατί έφάνησαν δυσμενείς στη μιά και ευμενείς στην άλλη είναι έρώτημα που οι φίλοι μας, και συμπαθείς κατά τά άλλα, αστρολόγοι, αφήνουν άναπάντητο.

Δέν χωρεί λοιπόν συζήτηση ότι όλες αυτές οι μαντιές οι αστρολογικές που όργιάζουν κυριολεκτικά στο έξωτερό, είναι καθαροί τσαρλατανισμοί, και οι σπάνιες, σπανιότερες, έπιτυχίες τους είναι συμπτώσεις, που συμβαίνουν καθημερινώς σε κάθε ανθρωπινή έκδήλωση και ενέργεια. Γ. Σ.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Έχετε δικήν δεσποινίς

Έχετε δικήν δεσποινίς, το νοιώθω πλέ- (ρια: ρια) δέν είμαι εγώ κείνος που πρέπει ν' αγα- (πήσετε, κι' αν έμετρήσατε μαζί μου τόσα άστέ- (ρια) θέλατε άπλως για... αστρονομία να συζη- (τήσετε)....

Έχετε δικήν δεσποινίς, δέν έχω χάρη, δέν έχω άγέρα κοσμικό σαν ύποκλινομαι. Μούπρεπε τώρα να ξεπλένω το κριθάρι και των προβάτων μου τη γλώσσα να ύ- (ποκρίνωμαι)....

Έχετε δικήν δεσποινίς, δέν παίζω τέχνες, δέν έχω τέχνη — όση απαιτείται — στο (φλερτάρισμα. Ρωμαντισμό κρύβω μιάς λεύκας φουν- (τωμένης κι' ενός χειμάρρου το πικρότατο κελά- (ρυσμα.

Έχετε δικήν δεσποινίς, το βλέπω ακόμη πώς είν' ή αξία μηδαμινή δίχως το «οι- (κόσημο)» Σκεφθήτε αν είχα ένα πατέρα Λόρδο ή (Κόμη όλοι από σας θάχανε μάθη το «χαρμό- (συνο)....».

Έχετε δικήν δεσποινίς, το νοιώθω πλέ- (ρια) δέν είμ' εγώ κείνος που πρέπει ν' αγα- (πήσετε κι' αν έμετρήσατε μαζί μου τόσα άστέ- (ρια) θέλατε άπλως γι' αστρονομία να συζη- (σατε) !...

ΝΟΤΗΣ Κ. ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Μία ρωμαντική

άπαγωγή

(Συνέχεια από τη σελίδα 22)

Η περιπέτεια περιπλεκόταν, άπο- κτούσε μεγάλο ένδιαφέρον.

Η δενδροστοιχία ώδηγούσε στις έ- χθες μικροσκοπικής λίμνης κι' ο Ταρ- ταμούς δέν μπορούσε να καταλάβη γιατί οι ταξιδιώτες του προτίμησαν να χωθούν σ' αυτήν την άδιέξοδο.

Το κλάξον ένδς αυτοκινήτου τούς έ- κανε ν' ανατριχιάσουν. Οι άστυνομι- κοί ήσαν πάντα επί τά ίχνη των.

— Άλτ ! φώναζε ο νέος με το καθου- ράκι.

Ο Ταρταμούς σταμάτησε σε λίγα μέτρα άπόσταση απ' τη λίμνη.

— Μην ξέχασες τη θηλειά σου ; είπε ή ξανθή κοπέλλα χωρίς να παραχθῇ καθόλου απ' την έπικείμενη εμφάνισή των άστυνομικών.

— Όχι.

Ο Ταρταμούς, σαστισμένος, είδε τό- τε τον ταξιδιώτη του να κατεβαίνει απ' το ταξί κι' όταν το αυτοκίνητο των διωκτών θρέθηκε σε άπόσταση δι- καπέντε μέτρων, να πετᾷ με έξησκη- μένο χέρι ένα μακρύ σκονίσι που τυλί- χτηκε γύρω απ' το κορμί του σωφέρ, δένοντάς τον στο κάθισμά του.

Την ίδια στιγμή, οι δυο άστυνομικοί άρμησαν έξω απ' το αυτοκίνητό τους και χύμηξαν στο ξένο ταξί.

Οι δυο έρωτευμένοι, που θρισκό- νταν μέσα, αντί να ζητήσουν να ξεφύ- γουν, περίμεναν με μεγάλο θάρρος τους αντίπαλους των, χωρίς να δει- λιάσουν.

Ο νέος διώρωνε μηχανικά το δέσι- μο της γραβάτας του ενώ ή ξανθή κοπέλλα κύτταζε σ' ένα καθρεφτάκι αν είχε αρκετό κοκκινάδι στα κερασένια χείλια της.

Τί ανανδρία! Νά όρμουν έτσι έπά- να στους άνυπεράσπιστους έρωτευμέ- νους, που δέν έκαναν κακό σε κα- νέναν !

Αυτό ήσαν πάρα πολύ ! Με μιά Ιπ- ποτική όρμη ο Ταρταμούς έσπευσε να βοηθήση την ταξιδιώτριά του και θέλησε να επέμβη. Οι άγριανθρωποι ό- μως είχαν άρπάξει την ξανθή κοπέλλα που φώναζε, παλεύοντας χωρίς καμ- μιά δύναμη.

— Όχι τόσο δυνατά, Λεόν !... Θα σπάσης το θραχιάδι μου !

Ο Ταρταμούς έπετέθη σ' εκείνον που το κορίτσι φώναζε Λεόν κι' άρχισε να του καταφέρνῃ μερικές «άπανωτές» καλοσημαδεμένες.

Είχε μαυρίσει το άριστερό μάτι του αντίπαλου του, όταν εκείνος φώναξε :

— Βρέ τον ήλιθιο ! Το κτήνος ! Τί άνακατεύεσαι έσύ σ' όλα αυτά ;

— Ενώ απ' την άλλη όχθη της λίμνης, ένα άτομον, σκυμμένο σ' ένα μακρου- λό κασσόνι του οποίου γύριζε το χε- ρούλι, φώναζε έξω- φρενών :

— Πήγαινε στο διάβολο, θλάκα ! Δέ βλέπεις που γυρίζουμε κινηματογρα- φική ταινία ;

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1														
2														
3														
4														
5														
6														
7														
8														
9														
10														
11														
12														
13														
14														

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Ζών της Ζούγκλας.
- 2) Λίμνη της Ρωσίας. — Γονιμοποιεί τά άνθη.
- 3) Ποτόν. — Έπιστροφή χρέους (πάτς). — Φρέσκο.
- 4) Πόλις της Ισπανίας. — Άνοσιούρ- γημα.
- 5) Δανός συγγραφέας. — Διοικητική διαίρεσις της χώρας.
- 6) Σύνηθες γεωγραφικόν όνομα. — Υψη έκρέουσα έκ πληγής. — Κλωστή. — Όνο- μα διασήμου γκάγκστερ.
- 7) Η πρωτεύουσα της Χιλής. — Τρία γράμματα από την λέξιν άρεστός.
- 8) Γράμμα του αλφαβήτου. — Άγριον ζών σαρκοφάγον.
- 9) Κινητήριος δύναμις. — Άρθρον. — Βασίλισσα της Ελλάδος.
- 10) Έκδήλωσις δυσομοίας (λαϊκόν έ- πιφώνημα). — Έτοιμάζω ένδυμασίαν.
- 11) Άγιος. — Μικροβιολογικόν κατα- σκεύασμα.
- 12) Η κάτοικος της πόλεως. — Υπερ- τανόν όν. — Γαλλικά σημαίνει χρυσός.
- 13) Το ύπαρχον. — Γάλλος κλασσικός συγγραφέας.
- 14) Άρχαία πόλις έν Μικρῷ Άσίᾳ. — Παρακελευσματικόν μόριον.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Όνομα πλείστον Βασιλέων της Γαλλίας. — Ό μὴ έχων πόρους.
- 2) Κατάρα. — Το αντίθετον του τα- κτικός.
- 3) Πετσέτα (καθαρεύουσα). — Έντο- μον ένοχλητικόν.
- 4) Ουράνιον σῶμα. — Αντικαθιστᾷ την μητέρα.
- 5) Διάσημος Άμερικανός στρατηγός διακριθείς κατά τόν Μεξικανικόν πόλε- μον. — Ρωμαϊκόν όνομα. — Ηθσποίδς του 11 κινηματογράφου.
- 6) Χῶρα και ήφαιστειώδες όρος της Ν. Α. Άφρικῆς.
- 7) Τέκνον (δημ. λείπει το τελευταίον γράμμα). — Τμήματα του όκτώ. — Μουσι-

κός φθόγγος.

8) Μέτρον βάρους. — Έλπίδες.

9) Υιός του Πέλοπος και

της Ίπποδαμείας.

10) Ίσχυς. — Κουτός.

11) Συντρέχων. — Μουσικός

φθόγγος. — Όρος της Θεσσα-

λίας.

12) Πάχος. — Άρχαία πόλις

από την οποίαν ξεκίνησαν διά

τόν Τρωϊκόν πόλεμον. — Σύνδε-

σμος.

13) Όμοιος. — Η μήτηρ πά-

σης κακίας.

14) Περιφημος Βασιλεύς έπω-

νομασθείς μέγας.

(Έστάλη από την δίδα Μίνα Β.).

ΟΙ ΘΕΡΙΣΤΕΣ

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ένα χωράφι με στάρι, 75 έ- κταρίων, θερίζεται από 5 άνδρες και 5 παιδιά σε 20 μέρες, με έν- νεάωρο εργασίαν την ημέρα.

Εάν τώρα, έχουμε ένα χωράφι 25 έ- κταρίων με 8 θεριστάδες και 8 παιδιά, για να κάνουν την ίδια δουλειά υπό τους ίδιους όρους, σε πόσες μέρες θα τελει- ώσουν;

Πρέπει ναχετε υπ' όψει σας ότι ένα παιδί κάνει την μισή δουλειά ενός άν- δρός.

(Η λύση στο προσεχές).

ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

Πάρτε πέντε κοινά σπέρτα και προσ-

ΛΥΣΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

1	P	A	M	Φ	Ο	Σ	Σ	Ω	Φ	Ε	P
2	A	N	I	A	Σ	Σ	Ρ	A	Δ	I	O
3	Δ	Σ	I	T	O	Δ	I	A	N	P	Σ
4	I	Σ	A	I	Σ	I	O	N	K	Ω	K
5	O	I	A	Σ	T	A	N	P	A	N	Ω
6	N	N	A	A	Σ	B	I	M	Φ		
7	T	I	Σ	T	I	N	I				
8	N	A	Γ	Ω	K	O	E	N	Σ		
9	T	A	M	A	A	N	Σ	Λ	E	Π	I
10	E	N	A	O	Δ	O	Σ	O	T	A	N
11	A	A	I	B	H	P	I	A	O	N	E
12	I	Σ	Ω	A	Σ	E	T	A			
13	Σ	O	Υ	B	Λ	A	K	O	N	T	A

παθήστε να τα κάνετε δέκα, χωρίς να τα σπάσετε.

Πώς θα τα καταφέρετε; "Αν μπορέσετε, τότε κάνετε και αλ- τό: βάλτε το ένα από τα πέντε σπέρτα μέσα στο κουτί του και δοκιμάστε να έ- χετε με τα τέσσερα που σας μένουν πά- λι δέκα. "Αν είσθε έξυπνος θα βρήτε δυο διαφορετικούς τρόπους....

(Η λύση στο προσεχές)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ένα από τα πιο άσυνήθιστα έγκλη- ματα άπασχόλησε την άστυνομία της Βιέννης την περασμένη εβδομάδα. Στην κουζίνα ένός σπιτιού βρέθηκε σκοτωμένος με μιά σφαίρα περιστρό- φου ο οικόδεσπότης, μέσα δε στην κρεβ- βατοκάμαρά της, κρεμασμένη από το ταβάνι μ' ένα σχοινί, ή γυναίκα του. Η γυναίκα είχε μακρού μαλλιά τα οποία ήταν λυμένα στους ώμους της, και έκρουαν ένα μέρος της θηλειάς.

— Περίεργος περίπτωση, έκανε ξύνον- τας το κεφάλι του ο άστυνομικός που πήγε να κάνη την αυτοψία.

— Άν ρωτήσετε έμένα, είπε ένας γει- τονας στον άστυνομικό, ο άντρας κρέμασε την γυναίκα του κι' έπειτα αλ- τοκτόνησε. Ήταν ένας βίαιος άνθρω- πος και διαρκώς έκαμνε της δυστυχι- σμένης της γυναίκας του σκηνές.

— Έτσι νομίζετε;

— Ασφαλώς.

— Και όμως όχι. Η γυναίκα αυτοκτῶ- νησε.

Πώς το συμπεραίνει αυτό ο άνθρω- πος;

(Η λύσις εις το προσεχές)

Λύσεις

προηγούμενων παιχνιδιών

ΤΟ ΓΚΑΡΑΖ

Έχουμε Α + Β + Γ + Δ + Ε = 100 και: Α + Β + Β + Γ + Γ + Δ + Δ + Ε = 161 έξ ού: Α: 27, Β: 27, Γ: 16, Δ: 18, Ε: 12.

ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ

Ίδου πως θα συμπληρώσετε τα

6	29	52	45	7	32	49	48
55	41	8	28	56	44	5	24
16	20	67	33	15	12	64	36
57	40	9	74	60	57	12	27
62	35	76	19	65	34	15	18
11	33	58	38	10	28	59	39
50	46	3	57	57	47	4	34
7	26	55	42	6	37	54	43

τράγωνά σας για να έχετε τα άθροί- σματα που είπαμε:

(Η λύσις του προηγούμενου παιχνιδιού Η ΦΩΤΕΙΝΗ ΕΠΙΓΡΑΦΗ, έλλείπει χῶ- ρου στο προσεχές).

Καὶ πέθαναν ἔτσι εὐτυχισμένοι

Ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ κ. Φρειδ. Καρρέρ

Απὸ τὸ ἡμερολόγιο ἐνὸς ἀγαπημένου μου φίλου ποὺ πέθανε σ' ἓνα παραλήρημα εὐτυχίας, ἔχω ἀντιγράψει πιστὰ τὸ τέλος του, τὸ ωραιότερο καὶ τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον μέρος, καὶ τόκανα μιὰ ἱστορία ποὺ εἶναι κάπως ἔξωφρενη ἀπὸ τὶς ἄλλες.

Ἡ τελευταία νύχτα τῆς ζωῆς
Ἰσως νὰ μὲ πῆτε τρελλό, ἴσως νὰ πῆτε ὅτι ἔχω ἄδικο, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ σκοτωθῶ. Εἶμαι ψυχραίμος, λογικώτατος, ἀλλὰ σὲ λίγες ὥρες ὅταν θὰ ἔχω τελειώσει τὸ βιβλίο τῆς ζωῆς μου, ὅταν θ' ἀρχίσω ἡ μέρα ποὺ δὲν θὰ γνωρίσω ποτέ, μιὰ σφαῖρα, λίγο αἷμα, μερικά δάκρυα, καὶ τὰ ἀπαραίτητα σχόλια θὰ εἶνε ὁ ἐπίλογος τῆς ἱστορίας μου.

Μὴ φαντασθῆτε ὅτι πενῶν, ὅτι κρυώνω ἴσως, ὅτι εἶμαι κάποιος φουκαρὰς ποὺ βαρεθῆκε μιὰ ζωὴ βασανισμένη. Κάθε ἄλλο! Εἶμαι ἀναπαυτικὰ καθισμένος στὴν πολυθρόνα τοῦ γραφείου μου, καὶ δὲν ἔχω παρὰ μιὰ ἐπιθυμία μόνο: νὰ πεθάνω...

Νέος εἶμαι μὲ καριέρα, συμπαθητικὸς καθὼς μοῦ λένε, εὐτυχισμένος ὅσο κανένας ἴσως, κι' ὅμως θὰ πεθάνω.

«Δὲν εἶναι καλὰ ὁ ἄνθρωπος», θὰ λέγατε ἂν δὲν λάβαινα τὸν κόπο νὰ σὰς διαφωτίσω ἀγαπητοί μου γνώριμοι, γιατί ποὺ ἀκούστηκε ν' αὐτοκτονῇ κανεὶς σὰν εἶναι εὐτυχισμένος...

Κι' ὅμως ἔτσι εἶναι. Καὶ δὲν μπορείτε νὰ μὲ κάνετε ν' ἀλλάξω γνώμη, μονάχα ἀκούστε με, ἂν θέλετε νὰ σὰς πῶ τὰ συναίσθηματά ποὺ δοκίμασα καὶ ποὺ μ' ἐκάναν νὰ πάρω αὐτὴ τὴν ἀπόφαση.

Ἀπὸ τότε ποὺ ἀρχισα νὰ καταλαβαίνω τὸν ἑαυτό μου, ποὺ ἔγινε ἐφηβος, ποθοῦσα μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μου νὰ γνωρίσω μιὰ μεγάλη ἀγάπη. Μιὰ ἀγάπη αὐθόρμητη, τέλεια, ὅπως τὴν ἤθελα, μιὰ ἀγάπη χωρὶς πεισμάτα κι' ἐγωισμούς, μιὰ ἀγάπη ἀπλή, ποὺ ἀπλὴ ὅπως μᾶς τὴν χάρισε ἡ φύσις κι' ὅχι στὸ καλοῦπι ποὺ τῆς φτιάξαμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι κι' ὁ πολιτισμός μας.

Ἐγνώρισα πολλές γυναῖκες ξανθιές, μελαχρινές στὴ ζωὴ μου, εἶπα σὲ πολλές λόγια ἀγάπης... Κι' ἦσαν στιγμὲς ποὺ πίστεψα πὼς θεῖκα τὴν ἀγάπη ποὺ ζητοῦσα, ἀλλὰ μόνο στιγμὲς ἀλλοίμονο, γιατί στὸ τέλος δὲν μοῦ ἔμεινε παρὰ μονάχα ἡ ἀπογοήτευσίς, σὰν σταλαγματιὰς πικρὲς στὸ βάθος, τῆς ψυχῆς μου.

Δὲν ξέρω ἂν εἶμαι ἀλλοιώτικος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἂν διατηρῶ τὰ ἰδιαιτέρη μου τὴ στιγμή ποὺ οἱ ἄλλοι τὰ ἔχουν χάσει, ξέρω ὅμως ὅτι περπατοῦσα πάντα στὸ μονοπάτι τῆς ἀγάπης μὲ βῆμα σταθερό, ελλεικρινές, κινι-κὸς πολλὰς φορές, γιατί εἶχα τὶς πεποιθήσεις μου οἰζωμένες βαθειὰ μέσα μου, ἤξερα τί ἤθελα καὶ τί ζητοῦσα ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ γνώριζα.

Ὅλες αὐτὲς ὁμῶς κι' ἡ καθεμιά χωριστά, μὲ τὸ διαισθητικὸ βῆμα τους, προφυλαγμένες ἀπὸ τὶς κοινωνικὲς συνθηκὲς σὲς ὁποῖες πίστευαν, μὲ τὰ «ναὶ» τους τὴ μιὰ μέρα, μὲ τὰ «ὄχι» τους τὴν ἄλλη, μὲ κοῦραζαν γρήγορα... Τὰ ψιγούλια τῆς ἀγάπης ποὺ μοῦ ἔδιναν δὲν μὲ ἱκανοποιούσαν, κι' ἐσώεγα λίγο πρὸς πονεμένους κάθε φορά, ἀλλὰ καὶ μὲ καινούργιες ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον. Τὰ χρόνια κινδύνων στὸν πυρετὸ μιάς ἀγάπης ποὺ μάταια ζητοῦσα.

Ἀνέβαινα τὰ σκαλοπάτια τῆς κοινωνικῆς μου θέσεως κι' ἦταν τὸ μόνο πράγμα ποὺ

μὲ παρηγοροῦσε λίγο. Εἶμαι πιά τριάντα πέντε χρονῶν, κι' ἤρθε μιὰ μέρα, πάνε τώρα τέσσερις μῆνες, ποὺ οἱ ἐλπίδες μου μαρμαρώθηκαν κρυμμένες στὸ βάθος τοῦ ἑαυτοῦ μου νεκρὸς, μὲ γαίλη σφιγμένα ποὺ δὲν ἔλεγαν πιά τὴ λέξη «ἀγάπη»... Εἶχα βαρεθῇ, εἶχα κουρασθῇ, καὶ εἶχα ἀρχίσει νὰ σκέπτομαι σοβαρὰ τὸ γάμο, ὡς μόνη λύση γιὰ νὰ γεμίσω λίγο τὴν ἄδεια ζωὴ μου ποὺ μὲ θάραινε τόσο.

Μοῦ προξένευαν τότε ἓνα κορίτσι, καὶ εἶχα σχεδὸν ἀποφασίσει νὰ πῶ τὸ «ναὶ» ὅταν μιὰ μέρα ἡ μάλλον ἓνα θράδυ, ἔτσι ξαφνικά, —γιατὶ παράξενη ἡ μοῖρα μας μᾶς στέλνει τὶς μεγαλειότερες χαρὲς ἢ τὶς μεγαλειότε-

Ἐγκατέλειψα τὶς δουλειές μου, ἐκείνη τοὺς δικούς της, καὶ φύγαμε γιὰ τὸ ἔξωτερό.

ῤες πίκρες σὲ ὥρες ποὺ δὲν τὶς περιμενομε —ἐγνώρισα, ναί, ἐγνώρισα σ' ἓνα νυκτερινὸ κέντρο ποὺ μᾶς σύστησαν κοινὸι γνωστοί.— ὦ! Πὼς τοὺς εὐγνωμονῶ—, τὴν μεγάλη ἀγάπη τῆς ζωῆς μου...

—Ἡ Δίς Κ., ὁ κ. Π.

Αὐτὸ ἦταν. Συνδεθήκαμε ἔτσι ἀπλᾶ ὅπως ποθοῦσα, μοῦ δόθηκε αὐθόρμητα χωρὶς ἀπαιτήσεις, μόνο γιατί τὸ ἤθελε, μόνο γιατί μ' ἀγάπησε...

Ἐγκατέλειψα τὶς δουλειές μου, ἐκείνη τοὺς δικούς της, καὶ φύγαμε γιὰ τὸ ἔξωτερό.

Τρεῖς μῆνες τώρα κυρζίζουμε σὰν διαβατικάρα πολλά, χτίζοντας τὴν ἐρωτικὴ μας φωλιά ὅπου θροῦμε, ὅπου μᾶς ἀρέσει. Πότε σὲ γραφικὰ χωριονάκια κοντὰ στὴ θάλασσα, πότε σὲ ἴσχυα χωριά ψηλὰ στὰ βουνά. Ὁρὲς ἀνείπωτες χαρὲς, σὲ ἀπόλυτη ἀρμονία σκέψεως καὶ αἰσθήσεων, πίνουμε ἀργὰ τὸ γλυκὺ ποτὶ τῆς ἀγάπης μας. Ταπεινοὶ προσκυνητὰ μπρὸς στὸ ναὶ ποὺ χτίζουμε μὲς' στοὺς παρρησιόβειους κόσμους τῆς ἀγάπης καὶ ζοῦμε ὥρες ἀτέλειωτης χαρᾶς καὶ ἐκστάσεως. Ζοῦμε κάθε στιγμὴ, κάθε ὥρα ἀπόλυτα ἐνωμένοι, κι' οἱ ἄλλοι δὲν εἶναι

παρὰ τὸ ἀπαραίτητο ντεκόρ τῆς ζωῆς μας.

Εἶναι δέκα πέντε μέρες ποὺ θρισκόμαστε στὸ Κάπρι τῆς Ἰταλίας, νοικιάσαμε ἓνα σπιτάκι κοντὰ στὴ θάλασσα καὶ τερνοῦμε ὥρες ὁλόκληρες ξαπλωμένοι στὴν βολωτὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ, ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλον μιλώντας γιὰ τὴν ἀγάπη μας. Τώρα εἶναι ἐκεῖ ἐκείνη, ἔχει ἀποκοιμηθῇ σὲ μιὰ σαλ-λόγκι μ' ἓνα εὐτυχισμένο χαμόγελο στὰ χεῖλη. Τὴν σκέπασα μὲ μιὰ κουβέρτα γιὰ νὰ μὴν κρυώσῃ, κι' ἤρθα νὰ κάτσω στὸ γραφεῖο μου, νὰ γράψω τὴν ἱστορία μου καὶ νὰ ἐκτελέσω τὴν ἀπόφασί μου ποὺ ἀπὸ τὸ πρωὶ μὲ βασανίζει.

Γιατὶ τὸ ξέρετε ὑπάρχει ἓνα «ἀλλά» στὴν ἀγάπη μας, ὑπάρχει ὁ χρόνος, ἀδυσώπητος κριτὴς στὸν ὁποῖο δὲν μπορούμε ν' ἀντισταθούμε, καὶ θάρη μιὰ μέρα, ποὺ τὸ παλὰ-τι αὐτὸ τὸ λαμπρὸ ποὺ χτίζαμε θὰ γερμεῖ-στῇ. Καὶ τότε τὸ ὄνειρο ποὺ ζοῦμε θὰ σδύ-σῃ.

Ἐσκέφθηκα νὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου, ἀλλὰ μήπως καὶ τότε τὸ ἀποτέλεσμα δὲν θὰ εἶναι τὸ ἴδιο: ἡ συνήθεια θάρη, ναί, τὸ τέλος τῆς ἀγάπης μας, καὶ γιὰ αἰσθηματικὴ τροφή, μόνο ἡ φιλία κι' ἡ ἐκτίμησις θὰ ὑπάρχουν μεταξὺ μας. Αἰσθηματικά κι' αὐτὰ ὥραϊα, ἀλλὰ αἰσθηματικά μέτρια ποὺ δὲν θὰ μπορούσαν ποτέ νὰ μὲ ἱκανοποιήσουν, ὅτε-ρα ἀπὸ τὴν ἀγάπη αὐτὴ ποὺ αἰσθάνομαι νὰ μὲ πλημμυρίζῃ τόσο τέλεια.

Ἡ ἀγάπη μας τώρα εἶναι στὸ ξενιθὸ τῆς ἐπραγματοποίησας τὸν πιὸ τρελλὸ πόθο τῆς ζωῆς μου. Ἦθελα νὰ γνωρίσω μιὰ μεγάλη ἀγάπη... Τὴν γνώρισα καὶ τίποτε δὲν μπορεῖ πιά νὰ μὲ τραβήξῃ στὴ ζωὴ...

Χωρὶς ἐπιθυμίες ὅτε-ρα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη, τὸ μαρτύριο θὰ ἦταν φοιτὸ νὰ ζήσω, καὶ γι' αὐτὸ τώρα προτοῦ τελειώσῃ ἡ ἀγάπη μας... θὰ πεθάνω... Δὲν θέλω μάλιστα οὔτε νὰ τὴν ξαναδῶ γιὰ τελευταία φορὰ γιατί ἴσως τότε νὰ μὴν θρῶ τὴν δύναμη νὰ σκοτωθῶ. Εἶμαστε τόσο ἐνωμένοι κι' ὅμως δὲν πεθαίνομε μαζί, γιατί στὴν ἀγάπη μας διατηρήσαμε τὴν ἀνεξαρτησία τῆς θελήσεώς μας τῆς σκέψέας μας. Πο-θοῦμε τὰ ἴδια πράγματα οἱ ἰδέες μας οἱ ἀντιλήψεις μας εἶναι ἴδιες, ἀλλὰ δὲν τὸ ξέρετε ὅτι θὰ πεθάνω δὲν θέλω νὰ τὴν ἐπη-ρεάσω. Εἶμαι ὅμως βέβαιος ὅταν σὲ λίγα λεπτά ξυπνήσῃ μὲ τὸν κρότο τῆς πιστολιάς μου καὶ καταλάβῃ καὶ νοιώσῃ γιατί σκο-τώθηκα, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ διστάσῃ οὔτε στιγμὴ, νὰ καταλάβῃ πόσο δική μου καὶ νὰ μ' ἀκολουθήσῃ.

Τώρα ἔφθασα στὸ τέλος τῆς ἱστορίας μου κι' ἀρχίζει τὸ ξυπνέσι μιάς καινούργιας μέρας γιὰ τοὺς ἄλλους... Ἐνα στεγνὸ χαιρετισμὸ στέλνω μονάχα στὰ μέρη, στὰ πράγματα ποὺ γνώρισα μαζί της, κι' ἓνα μεγάλο «εὐχαριστῶ» στὴ μοῖρα μου ποὺ τόσο σπάταλα μοῦ χάρισε τέτοιες στιγμὲς ἀνείπωτης χαρᾶς...

□

Ἀπόκομμα μιᾶς ἐφημερίδος.
«Χθὲς αὐτοκτονῶν στὸ Κάπρι τῆς Ἰτα-λίας, ἡ Δίς Κ. καὶ ὁ κ. Π., ποὺ ἂν θυμίστατε πρὸ τριῶν μηνῶν εἶχαν δημιοιουργήσει τὸ γνωστὸ σκάνδαλο τῆς κοινωνίας μας. Οἱ λόγιοι παραμένουν σκοτεινοί».

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΚΑΡΡΕΡ

Τί πρέπει τέλος πάντων νὰ τρῶμε

Κρέας ἢ χόρτα;

Τὸ ζήτημα τῆς διαίτης, ἀποσχόλησε τὰ τελευταῖα χρόνια πολὺ τὴν ἐπιστήμη καὶ, εἰδικώτερα, τὴν υγιεινολογία. Καὶ τὴν ἀπασχολεῖ ἀκόμη.

Τί πρέπει, τέλος πάντων, νὰ τρῶμε γιὰ νὰ τρεφώμεθα χωρὶς νὰ βλάπτουμε τὴν υγεία μας; Σήμερα, ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ πιά νὰ ζήσῃ ὅπως ζοῦσε ὁ πρό-παππὸς του.

Ὅταν πρωτοφάνηκε ὁ ἄνθρωπος στὴν γῆ δὲν διέφερε παρὰ μόνο μορφολογικῶς ἀπὸ τὰ ἄλλα ζῶα. Κατὰ τὰ ἄλλα ζοῦσε τὸ ἴδιο, ὅπως αὐτὰ.

Ἐτρεφετο δὲ ἐπίσης μὲ ὥμες σάρκες καὶ ἀποκλειστικῶς μὲ αὐτές, ὅπως καὶ ἐκείνη. Σήμερα, ἐμεῖς μπορούμε νὰ κάνουμε ὅ,τι οἱ προπάτορές μας ἐκείνοι; Ὁχι βέβαια. Οὔτε ἀκόμη μπορούμε νὰ κάνουμε ὅ,τι ἔκαναν καὶ αὐτοὶ οἱ πρό-ἐκατονταετίες πρόγονοί μας. Ἡ ζωὴ ἔχει ἀλλάξῃ πολὺ, ὁ ἄνθρωπος ἔγι-νε ἐγκεφαλικώτερος καὶ κατὰ συνέπειαν ἀνάλογη πρέπει νὰ εἶναι ἡ διαίτα του, ἀνάλογη, ἴδιως, μὲ τὰ ἐξασθενημένα σή-μερα ὀργανά του πέφειρος.

Καὶ προβάλλει καὶ πάλι τὸ ἐρώτημα: Τί πρέπει νὰ τρῶμε; Χόρτα ἢ κρέας;

— Χόρτα! λένε οἱ μισοὶ οἱ γιατροί.

— Κρέας! φωνάζουν οἱ ἄλλοι οἱ μισοί.

Τὸ πιὸ σωστὸ, ὅμως, εἶναι, κατὰ τὰ τελευταῖα συμπεράσματα τῆς υγιεινολο-γίας καὶ διαιτητικῆς, ὅτι δὲν πρέπει κα-νεὶς νὰ εἶναι ἀποκλειστικὸς στὴν τροφή του.

Ἐνας γερός ἄνθρωπος, ποὺ περνᾷ ζωὴ τακτική, ποὺ σ' ἓνα κλίμα δηλαδὴ συγκεκριμένο ἔχει ἐργασία κανονικὴ καὶ ὄχι κουραστική, πρέπει νὰ εἶναι παμφά-γος, δηλαδὴ νὰ τρώγῃ ἀπ' ὅλα, νὰ περι-ορίξῃ μόνο τὶς ζωϊκὲς τροφὲς τὶς ὁποῖες στὸ διαιτολόγιό του κατὰ μικρότερα ἀ-ναλογία ἀπὸ τὶς φυτικὲς τροφές. Πάντως πρέπει νὰ μὴ ξεχνῶμε ὅτι τὸ ζήτημα τῆς διαίτης δὲν ἔχει ἀπολύτως ἀξίαν, ἀλλὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ καθενός.

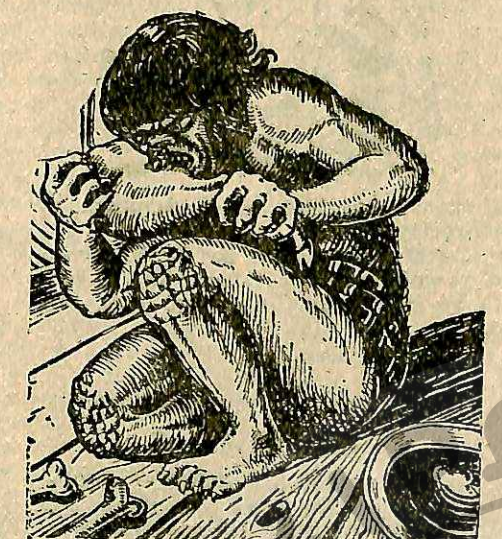
Παρατηρεῖται ὅτι ἡ φύσις ἐπρονόησε φιλοσοφικῶς τὰς προσαρμογὰς τοὺς ζωντανούς ὀργανισμούς πρὸς τὴν τροφή ποὺ τοὺς προώρισε. Γιὰ τοῦτο οἱ κυνό-δοντες, ποὺ ὁ ρόλος των εἶναι νὰ πολτο-ποιοῦν τὰ κρέατα, προσιδιάζουν στὰ σαρ-κοφάγα ζῶα. Γιὰ τὴν χορτοφαγία, ἐπει-δὴ χρειάζεται μεγαλύτερος ὀγκος τροφῆς καὶ ἡ χώνευση γίνεται βραδύτερη, τὰ χορτοφάγα ζῶα ἔχουν πεπτικὸ σωλῆνα πολὺ μακρύτερο παρὰ τὰ σαρκοφάγα ζῶα τῶν ἰδίων διαστάσεων. Αἱ, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος ἔχει καὶ αὐτὸς κυνόδοντες, καὶ ὁ πεπτικὸς του σωλῆνα, χωρὶς νὰ φθάσῃ τὸν πεπτικὸ σωλῆνα τῶν ἀποκλει-στικῶς χορτοφάγων ζώων, εἶναι μακρό-τερος ἀπὸ τὸν σωλῆνα τῶν ἀποκλειστι-κῶς σαρκοφάγων. Εἶναι, λοιπόν, φανερό πὼς ἡ φύσις τὸν ἔπλασε παμφάγος.

Ἐχεῖ ἐν τούτοις παρατηρηθῇ ὅτι ἡ ἀ-ποκλειστικὴ χορτοφαγία δὲν παρουσιάζει κανένα δυσάρεστο ἐνῶ τούτων ὅν ἀπο-τὴν ἀποκλειστικὴ κρεοφαγία τὰ δυσάρε-στα ἐπακόλουθα εἶναι ἀναπότρεπτα.

Οἱ λιπαρὲς τροφές δίνουν τὶς περισσό-

τερες θερμίδες. Ἐπομένως μιὰ λογικὴ διαίτα πρέπει ν' αὐξάνῃ ἢ νὰ ἐλαττώνῃ τὴν δόση των ἀναλόγων τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔτους ἢ τοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους. Οἱ Ἐσκιμῶες καὶ οἱ Λάπωνες ὀφείλουν στὴν σχεδὸν ἀποκλειστικὴ κατανάλωσι ψα-ριῶν καὶ κρεάτων, σὲ παχειὲς δηλαδὴ τροφές, τὴν ἀντοχὴ των στὸ ὑπερβολικὸ κρύο τοῦ τόπου των.

Τὸ κρέας εἶναι ἀπὸ τὶς τροφές ἡ πιὸ πλουσιωτέρα σὲ ἄζωτους οὐσίες. Πρέ-πει, λοιπόν, ν' αὐξάνωμε τὴν δόση του γιὰ ν' ἀντισταθμίσωμε τὴν ἐξάντληση ποὺ ὑφίσταται ἓνας ζῶν ὀργανισμὸς κα-τὰ τὴν μετάβασιν ἀπὸ τὴν παιδικὴν στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία. Αὐτὸ, ὅμως, δὲν σημαί-νει ὅτι πρέπει νὰ ἐγκαταλείψωμε τελείως τὰ χορταρικά, ποὺ εἶναι πλούσια σὲ ἀ-σβεστοῦχα ἄλατα καὶ ἐξίσου μὲ τὰ κρέας.

Ὅταν πρωτοφάνηκε ὁ ἄνθρωπος στὴ γῆ, δὲν διέφερε διόλου ἀπὸ τὰ ζῶα...

ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν ποὺ συνο-δεύει τὴν μεταβατικὴν αὐτὴν περίοδον.

Γενικὰ δὲν πρέπει νὰ ἀποβλέπωμε μὲ δογματικὴ ἀκαμψία στὸ ζήτημα τῆς τρο-φῆς. Ἐπειδὴ τὸ κρέας εἶναι τροφή ποὺ ἐπανορθώνει γρήγορα τὴν ἐξασθένει-σιν τῶν μυῶν καὶ τὴν ἐλάττωσιν τῶν αἰμο-σφαίριων, δὲν πρέπει νὰ διστάζωμε νὰ κάμνωμε καὶ κάποια κατάχρησι γιὰ τοὺς ἐξάντλημένους, αὐτοὺς ποὺ πάσχουν ἀπὸ ὑπερκόπωση, τοὺς θναμικούς, τοὺς ἀναρ-ρωνόντας, τοὺς πληγωμένους, τοὺς ἐγ-χειρισμένους, ἐπιφύλασσόμενοι βέβαια νὰ περιορίσωμεν πάλι τὴν δόση ὅταν τὸ ἄ-τομο ἀνακτήσῃ ἐντελῶς τὴν υγείαν του.

□

Ἡ χορτοφαγία, ἀποκλειστικὴ ἢ συγκε-ρασμένη μὲ ζωϊκὰ προϊόντα, ὅπως τὸ γά-λα καὶ τὰ παράγωγα τούτου, ἀρμόζει σὲ κάθε ὑγιᾶ ὀργανισμό. Ὅσοι κουράζονται τοὺς μυῶνας των βρίσκουν σοβαρὰ ὀφέ-λεια. Ἐτσι ζοῦσαν οἱ ἀθλητὰς στὴν ἀρ-χαιότητα, πολλοὶ δὲ καὶ ἀπὸ τοὺς σημε-ρινούς πρωταθλητὰς ποὺ παρεδόχθησαν

αὐτὴ τὴν διαίτα, εἶναι τελείως ἱκανοποι-μένοι.

□

Οἱ χορτοφάγοι ἰσχυρίζονται, ὄχι ἀδι-κῶς, ὅτι οἱ ζωϊκὲς οὐσίες ἀλλοιώνονται εὐκόλως καὶ προκαλοῦν δηλητηριάσεις. Ἡ κατάχρησι των προκαλεῖ συχνὰ γαστρεν-τερικὲς διαταραχές, ἀπὸ τὶς ὁποῖες σπα-νίως εἶναι ἀπηλλαγμένοι οἱ κρεοφάγοι καὶ ὁ διαπρεπὴς ἐπιστήμων, ὁ δωρ Σαμ-πιονιέρ, ἀναφέρει τὸ ἐξῆς χαρακτηρηστι-κὸ γεγονός:

Κατὰ τὸ διδασκόμεν ἐκατὸ ἐτῶν δὲν πα-ρατηρήθηκε σ' ἓνα μοναστήρι, ἀποκλει-στικῶς χορτοφάγων, παρὰ μιὰ μό-νο περίπτωσι σκώληκος ἐν τῷ ἔντε-ρι, καὶ αὐτὴ σὲ μιὰ μοναχὴ ἀπλη-λαγμένη ἀπὸ τὴν κοινοβιακὴν ὑποχρέω-σιν καὶ ποὺ εἶχε τὴν ἄδεια νὰ τρώγῃ κρέας.

Ἡ ἀποκλειστικὴ χορτοφαγία ἐπιβάλλε-ται σὲ ἄνθρώπους ποὺ ἔχουν μάγουλα κατακόκκινα καὶ εἶναι χοντρολαίμηδες. Εἶναι πληθωρικοὶ ἄνθρωποι ποὺ τοὺς ἀ-πειλεῖ διαρκῶς ὁ κίνδυνος τῆς ἀποπλη-ξίας. Ἐπίσης στὴν χορτοφαγία θὰ βροῦν ἀνακούφιση οἱ ἀρτηριοσκληρωτικοὶ καὶ γενικῶς ὅσοι ἔχουν ἀταξία στὴν κυκλο-φορία τοῦ αἵματος.

Πάντως καλὸν εἶναι νὰ καταργήσῃ κα-νεὶς ἐντελῶς τὸ κρέας κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ὑπερβολικῆς ζέσθης, προπάντων στὰ πολὺ θερμὰ κλίματα. Οἱ Ἰνδοί, ποὺ κα-τοικοῦν τόπους ὅπου ἡ ζέσθη εἶναι ἀνυ-πόφορη, ἔχουν ἀπὸ τοὺς θρησκευτικῶς νομοθέτας των τὴν ἀπαγόρευσι τῆς κρε-οφαγίας. Ἡ ἀπαγόρευσις αὐτὴ ποὺ πα-ρουσιάζεται ὡς θρησκευτικῆς φύσεως, εἶναι μάλλον μέτρον υγιεινῆς ἀπαραίτη-το γιὰ τὰ κλίματα ἐκεῖνα.

Γενικῶς κάθε ἄτομο ἀρθροϊκὸ, ἀρτη-ριοσκληρωτικὸ, ψαμμιακὸ ἢ ρευματικὸ, πρέπει νὰ ἐφαρμόσῃ ἀδίστακτα τὴν χορ-τοφαγία, γιατί οἱ ζωϊκὲς τροφές εἶναι ἐ-κείνες ποὺ καταθέτουν κυρίως στὰ διά-φορα ἄγγεϊα τοῦ ὀργανισμοῦ τὴν σκου-ρία ἐκείνη ποὺ διαταράσσει καὶ, ἐπὶ τέ-λους, καταστρέφει τὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώ-που. Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ὅμοια, ἡ χορτοφα-γία ἐπιβάλλεται ἀπολύτως.

□

Ἡ χορτοφαγία εἶναι σπουδαῖος παρά-γων μακρᾶς καὶ καλῆς μαζὶ ζωῆς. Ἐνῶ δὲν βρισκεται ἓνας αἰωνόβιος σὲς τάξεις ἐκείνων ποὺ κάμνουν κατάχρησι κρεά-των, ἐκεῖνοι ποὺ φθάνουν τὰ ἑκατὸ χρό-νια δὲν εἶναι πράγμα σπάνιον μεταξὺ τῶν ἐγκρατῶν ἀνθρώπων ποὺ μεταχειρίζονται μικτὴ τροφή, δίνοντας, ὅμως, τὴν πρώτη θέσιν στὴν χορτοφαγία. Γιὰ τοῦτο οἱ αἰω-νόβιοι βρισκονται μεταξὺ τῶν πληθυσμῶν τῆς ἐξοχῆς, ποὺ σπανίως τρώγουν κρέας, ἢ στὰ μοναστήρια ὅπου τὸ κρέας εἶναι ἐν-τελῶς ἀπαγορευμένο. Καὶ ἐδῶ ἔχομε ἓνα εὐγλωττο παράδειγμα, ποὺ πρέπει νὰ τὸ προσέξῃ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὴν ζωὴν.

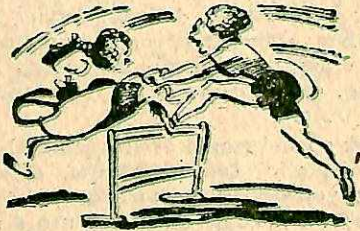
□ ΥΓΙΕΙΝΟΛΟΓΟΣ

'Αστεία τῶν στίβων

ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ

Ὑπάρχει στὰς Ἡνωμένες Πολιτείας μιὰ πρωταθλήτρια τοῦ δρόμου μετ' ἐμποδίων, ἡ μίστρας Ὁ Μπριέν. Εἶναι μιὰ ἀθλήτρια διεθνῶς ἀνεγνωρισμένη, ἀφοῦ πῆρε μέρος ἀλληλοδιαδόχως στοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Ἀουστρινταῦ.

τὸ 1927, στοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Λος Ἀντζελες, τὸ 1932, καὶ στὴν Ὀλυμπιάδα τοῦ Βερολίνου, πέρσι.

Τώρα, ἡ κ. Ὁ Μπριέν, ἐτοιμάζεται καὶ γιὰ τὴν Ὀλυμπιάδα τοῦ Τόκιο, ποὺ θὰ γίνη στὰ 1940.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, ἡ ἀκούραστη, «ἐμποδίστρια» δὲν θὰ πάγη μόνη στοὺς ἀγώνες. Θὰ τὴν συνοδεύουν... καὶ τὰ δύο τῆς χαριτωμένα κοριτσάκια, ἡλικίας 12 καὶ 13 ἐτῶν, ποὺ εἶναι δεινὲς κολυμβήτριες, καὶ πᾶνε κι' αὐτὲ γιὰ πρωτάθλημα.

Στὸ Τόκιο, ὅπου ἐπίσης εἶναι πολὺ γνωστὴ ἡ κ. Ὁ Μπριέν, ἐτοιμάζουν τὴν πιὸ θερμὴ ὑποδοχὴ σ' αὐτὴν καὶ τὰ κοριτσάκια τῆς.

□ □

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΣΑΚΚΑΚΙ

Ἔρετε ποιοὶ εἶναι —γιὰ τοὺς φιλάθλους, τουλάχιστον— τὸ πιὸ πολυτίμητο σακκάκι ὅλου τοῦ κόσμου; Αὐτὸ ποὺ φοροῦσε ὁ Γάλλος πρωταθλητὴς τοῦ σκι, Σαρμό, στοὺς τελευταίους ἀγώνες πεδίοδρομίας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀγώνων αὐτῶν, ὁ Σαρμό εἶχε πληγωθῇ στὸ πόδι κι' ἐγκατέλειψε τὸ πεδίου. Γιὰ νὰ παρηγορηθῇ, ἄρχισε νὰ μαζεύη αὐτόγραφα ὀλων τῶν ἐπισημῶν προσώπων ποὺ παρίσταντο στοὺς ἀγώνες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν καὶ ὁ πρίγκηψ Στάρεμπεργ. Ὁπως ὅμως δὲν εἶχε μαζὶ του χαρτί, ὁ Σαρμό, παρακάλεσε νὰ τοῦ γράψουν δ,τι θὰ ἤθελε, πάνω στὴ ράχη τοῦ πέταινου σακκακιῦ του. Σὲ λίγο αὐτὸ γέμισε ἀπὸ αὐτόγραφα καὶ ὑπογραφές.

Αργότερα, ἕνας Ἀμερικανός, μανιώδης συλλέκτης... παραδοξοτήτων, προσέφερε 10.000 δολλάρια, στὸν Σαρμό γιὰ τὸ σακκάκι του, καὶ φυσικὰ αὐτὸς τοῦ τὸ ἔδωκε εὐχαρίστως!

Ο κ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΝΕΙ ΤΟΥΜΠΕΣ!

Ὁ τὸ Σαίν-Κλου, λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἔγινε ἕνα νέο στάδιο, γιὰ τὸ ὁποῖο, φυσικὰ, χρειάστηκε διευθυνητής. Ἐγίνε ἡ σχετικὴ ἀνακοίνωση, καὶ παρουσιάστηκαν πλείστοι ὅσοι γιὰ νὰ καταλάβουν τὴν θέση.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων εἰδικῶν, παρουσιάσθηκε καὶ κάποιος, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἀνέπτυξε τὰ προσόντα του καὶ ἔδειξε στὴν εἰδικὴ ἐπιτροπὴ τὶς περγαμινές του, πρόσθεσε:

—Μπορῶ νὰ κάνω κι' αὐτὸ!

Καὶ χωρὶς νὰ γάση καιρὸ, βγάζει τὸ σακκάκι του καὶ ἀρχίζει νὰ κάνη τουμπες στὸν ἄερα. Κατόπι στηρίχθηκε στὰ χέρια του, σήκωσε τὰ πόδια του ψηλά κι' ἄρχισε ἔτσι νὰ φέρνῃ βάλτες

μέσα στὸ δωμάτιο, χαμογελώντας... ἐπιχαρίτως.

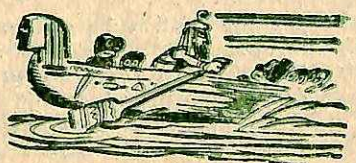
Δὲν ξέρομε ἀκόμη ἂν τὰ τελευταία αὐτὰ προσόντα του ἔκαμαν τὴν ἐπιτροπὴ νὰ τὸν προτιμήσῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους...

□ □

ΕΝΑΣ ΦΑΡΑΩ... ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΤΗΣ ΚΩΠΗΛΑΣΙΑΣ

Ὁ ἔσπευμένοι δὲν ὑπῆρξαν σπόρτ-σμαν μονάχα στὸν αἰῶνα μας ἀλλὰ καὶ σὲ πολὺ παλαιότερες ἐποχές.

Στὶς ἀνασκαφές ποὺ γίνονται τώρα στὸ Γκίζεχ, στὴν Αἴγυπτο, βρέθηκε μιὰ

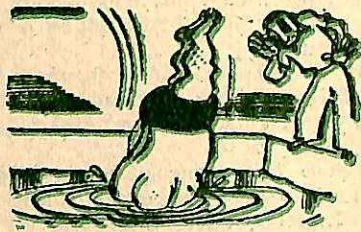
ἐπιγραφή ποὺ ἀναφέρει γιὰ ἕνα κατόρθωμα, ἀληθινὰ καταπληκτικὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ του.

Ὁ Φαραὼ Ἀμέν Χοτέφ, πῆγαινε κάποτε μέσα στὸ βασιλικὸ τοῦ «γιώτ» ἐκδρομῇ. Στὸ δρόμο, βλέπει ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς κωπηλάτας του, εἶχε κουρασθῇ καὶ δὲν μπορούσε νὰ τραβήξῃ κουπλί. Ὁ φίλαθλος Φαραὼ, σηκώνεται τότε ἀπὸ τὴν θέση του καὶ παίρνει ὁ ἴδιος τὰ κουπιά, βοηθώντας ἔτσι, τοὺς ἄλλους κωπηλάτας του νὰ ἀνέβουν τὸ ρεῦμα τοῦ Νείλου, σὲ ἀπόσταση μεγαλύτερη ἀπὸ τρεῖς λεῦγες, δηλ. δώδεκα χιλιόμετρα.

Γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ γιὰ τὸ ἄβρα βασιλικά χέρια, τὸ κατόρθωμα δὲν εἶναι μικρό.

ΕΝΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ... ΠΟΥ ΒΑΡΥΝΕΙ

Ἦν πῆτε πιά δτι ὁ κολυμβητὴς, ὁ καλὸς κολυμβητὴς, πρέπει νάιναι λιγνὸς καὶ εὐκίνητος καὶ δτι οἱ παχύσαρκοι δὲν κάνουν διόλου γιὰ κολυμβηταί: Ὁ κ. Τσάρλς Γκουαρνέλλο θὰ σὰς διαψεύσῃ! Ὁ ἄνθρωπος αὐτός,

ὁ ὁποῖος ζυγίζει σήμερα 120 δολόκληρα κιλά, εἶναι ὁ καλλίτερος... βουτηχτής τῆς πατρίδας του. Παίρνει βουτιές, ἀπὸ ψηλά, ποὺ δὲν θὰ τίς ἔπαιρνε οὔτε ὁ πιὸ ἐλαφρὸς καὶ εὐκίνητος πρωταθλητὴς τοῦ νεροῦ!

Ἐπίσης εἶναι ἀφθαστος καὶ στὸ κολύμβημα μὲ τὴν ράχη.

Ὁ κ. Γκουαρνέλλο, θὰ πάρῃ, λέει, μέρος, στοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Τόκιο.

Ἀσφαλῶς, θὰναι τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον θέαμα!

□ □

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ... ΑΜΦΙΒΙΟΙ ΓΙΑ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ

Μπορεὶ κανεὶς νάιναι πρωταθλητὴς εἰς πολλὰ, ταυλοχρόνως, σπόρτ;

Τὸ ζήτημα συζητεῖται εὐρύτατα στοὺς ἀθλητικοὺς κύκλους τῆς Εὐρώπης, καὶ πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ γίνη στὴν Νίκαια καὶ μιὰ ἐπίδειξη γιὰ ν' ἀποδειχθῇ τὸ δυνατόν τῆς... πολυαθλοσύνης. Πρόκειται νὰ βρεθῇ ἕνας ὁμιλὸς πεδίοδρομων καὶ συγχρόνως καλὸν κολυμβητῶν ποὺ νὰ διανύῃ μιὰ ὀρισμένη ἀπόσταση ἀπὸ τὸ βουνὸ ὡς τὴ θάλασσα μὲ σκί, καὶ νὰ συνεχίσῃ κατόπι τὸν δρόμο του κολυμβώντας, σὲ ἀπόσταση 400 μέτρων.

Ναί, ἀλλὰ ποῦ νὰ βρεθοῦν αὐτοὶ οἱ πρωταθληταί, ἔστω καὶ ἀπλῶς: οἱ ἀθληταί τοῦ σκί καὶ τοῦ κολυμβήματος μαζί; Ἐδῶ εἶναι τὸ μεγάλο πρόβλημα.

Ἔως τώρα ἔχει παρουσιασθῇ μονάχα ἕνας... ἀμφίβιος. Εἶναι ὁ Γάλλος αἰγιό. Ἀναμένεται τώρα καὶ ὁ δεύτερος γιὰ νὰ γίνη ὁ ἀγὼν, ἔστω καὶ μεταξύ δύο μονάχα συναγωνιστῶν.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ 6ΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΑΝΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΑΓΚΩΠ ΝΕΑ ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Ἰστὲ καλὴμέρα σας!

Πάλι ἐγὼ μετὰ ὅμων ἀγαπητοῦ ἀγαναώστεροι. Φίλος μου Νώντας Παρίσι, λέει ἱμινε. Μετὰ τοῦ κοιλόπονος ἔπιασε ὀφθαλμὸς μου-κίλλος τὸν κόβι σαράντα πέντε βολές τὴν ἡμέρα, δὲν μπορεῖ νάρθῃ, βέρσελαμ! Ἰκεσθς, λέει, ἱπῆγε μέγας δειπνος παρακάθησε, παρὰ ἀμὰ δὲν ἴδωκε.

Ἰστερα λόγῳ ἱβγαλε ὥραια-ὥραια καὶ ἀνταμακλίδικα λόγια εἶπε. Ἐκεῖνη ὥρα δύνατὸς πό-νος ἴπιασε.

—Ὁχι! μ' ἔσφαξε! Νώντας φώναξε. Καμπινὲ τρέχει, καμπινὲ δὲν ἰδρίσκει. Ἀκόμη φτιά-νουνε ἱκεσθς, τίπιση σὰν ἱδικὸς μας Γιωργική. Ὑποχωρητήρια λουτὸν δὲν ἱκάνανε, Νώντας ἕνα λάνκο ὁρῆκε, θεμέλια αὔριο ἱ-δάνουνε, νέος περίπτερος φκιά-ξουνε, Νώντας θεμέλια ἱβάλε.

Πόνος ὅμως ἔσφαξε. Πάουνε Νώντας νοσοκομεῖο, Λαριμπουζι-ἐρ θαρρὸ ἱλένε. Μπουῖ μπόλι-κο ἱχουνε, κοιλιά του, κεφάλι του δάνουνε, ἀνάλυση αἷμα κά-νουνε, ἱνέσιες ρετινὸλαδα κά-νανε, πετρελαιο δύνουνε. Καὶ τί δὲν ἱκάνανε ἑξάβαλ Νώντας, καλὸ νάχουνε. Σπουδαῖος γιαντὸς ὅλοι τοὺς Παρίσι. Ἐ τῶνουνι, ἀπ' ἱδὸ κάνανε ἀπ' ἱκὲ κάνανε, μιὰ ὀλάνερη μπανάνα στομάχι Νόν-τα θγάδουνε! Βαί, δαί!... εἶπα-νε. Νώντας μουσιού, αὐτὸ ψεύ-τικο μπανάνα ἦτανε, λούσο τρα-πῆ! δάλαμε.

Φουναράς Νώντας, ἀληθινὸ νό-μισε, μασσήσει πῆγε, μπανάνα ἐν μασσοῖσε, ντράπτηκε ἄνθρωπος, ἀλῆκερο κατάνινε.

Παριζιάνος λεπτὸς ἄνθρωπος εἶναι παρεξήγησι κανόνε. Ἐτσι Νώντας ντράπτηκε ἱβρίσει μάγε-ρα, μπανάνα κατάνινε... Τώρα ἱδοσκομεῖο βόισκεται, στομάχι του τούπησε ἱλένε!

Ζάβαλ Νώντας! Ἀσκολοῦνε υπέ!...

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΣΚΕΦΕΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἀλλοίμονον, πόσον κανεὶς αὐ-ταπατάται ὅταν νομίσῃ δτι τρώ-γῃ ἐνὸ κοιμάται μακαρίως νη-στικός!

(Λαμπρυγιέρ)

Τὰ τρεῖα κατὰ τῆς μοῖρας του δὲν ἔχει, ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι, ἐμεῖς σήμερον λέγομεν: Τί λαμπρὸς νέος, καὶ πόσον ἀ-πένταρος!...

(Κοραῖς)

ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΗΣ ΑΜΙΛΛΑ

Μεταξὺ Πάουερ καὶ αὐτοκιν-ητιστῶν προέκυψε, καθὰ πληροφο-ροῦμεθα σοβαρώτατον ζήτημα.

Ἡ Πάουερ, θέλουσα νὰ ἐξυ-πηρετήσῃ ὅπως αὕτη ἔννοεῖ τὸ κοινόν, ἀπεφάσισε νὰ θεσπίσῃ τὴν δωρεάν μεταφορὰν ἐπιβατῶν τρεῖς τῆς ἑβδομάδος καὶ καθ' ὅ-λην τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους, διὰ τῶν τρέμ καὶ τῶν λεωφορείων τῆς.

Οἱ ἰδιοκτῆται ἀστικῶν λεωφο-ρείων πληροφορηθέντες τοῦτο διε-μαρτυρήθησαν πρὸς τὴν Πάουερ, τονίζοντες ὅτι αὐτοὶ πρώτοι εἶ-χαν τὴν κοινωφελὴ ταύτην προ-τοβουλίαν καὶ θὰ τὴν ἔθεταν εἰς ἐφαρμογὴν προσεχῶς.

Ἡ Πάουερ ἐπιμένει δτι ἡ ἰδέα εἶναι ἰδική της, ἀλλὰ καὶ οἱ αὐ-τοκινητισταὶ ἐπιμένουν νὰ τὴν ἐ-φαρμόσουν πρώτοι.

Ἡ δημοσία γνώμη μὲ δαθυτά-την συγκίνησιν καὶ εὐγνωμοσύ-νην παρακολουθεῖ τὴν ἐνδιαφέ-ρουσαν αὕτην συζήτησιν.

ΑΠΟΡΙΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Μὴ μοῦ ἄπτοι. Τὸ στου-πόχατον εἶναι ἐφευρέσις τῆς νεολιτικῆς ἐποχῆς. Ὑπῆρχε ὅ-πως γράφει κάποιος ὁ Σίλλερ, ἡ πρώτη ἐνδείξις τοῦ μεγάλου πο-λιτισμοῦ ποὺ θὰ ἐπικρατοῦν καὶ τῆς σοφίας τῶν ἀνθρώπων!

Ἀ θ α ν α σ. Πα τ α δ... Πῶς νὰ κρινώτετε τώρα τὸ καλοκαίρι τὸ νερὸ χωρὶς νὰ ἀγοράζετε πά-γο; Μὰ νὰ τυλίξετε τὸ δοχεῖόν με καμμιὰ δωδεκάδα ἀπὸ τὰς εὐ-θόμους σελίδας τῶν ἐλληνικῶν περιοδικῶν.

Ἐ α ν θ ἡ ν κ υ ρ ῖ α ν. Ἡ ὁδὸν-τογλυφίς χρησιμοποιεῖται σὺν τὰ κα-θαρίζετε τὰ δόντια σας, καὶ κα-τόπι τὰ αὐτιά σας. Ἀν θέλετε, κάνετε πρώτα τὸ δεύτερο, κι' ὕ-στερα τὸ πρῶτο.

Ν ι κ. Σ α λ. Πότε ἐγεννήθη ὁ Μαχαράγας τῆς Παραπομπῆς; Μά, στίς 17 Νοεμβρίου τοῦ 1849 καὶ καί, ἂν δὲν μᾶς ἀπατᾷ ἡ μνήμη. Ἀπλ. τάχει δὲν τάχει σή-μερα κλεισμένα τὰ 25.

Ν ι κ. Φ α ρ σ. Μὰ τόσο λοι-πόν, ἀγεωγράφτος εἶστε; Ἡ Μαλὰγα εἶναι πόλις τῶν βορειο-δυτικῶν Ἀζορῶν καὶ παράγει τὰ ὥραια ἐκεῖνα σῆκα ἀπὸ τὰ ὅποια γίνεται εἰσαγωγὴ καὶ εἰς Ἑλ-λάδα.

Ν. Πέ ρ δ ι κ α ν. Μᾶς ρωτᾷ-τε ἂν ἡ χελώνα εἶναι μαλάκιον. Μὰ πῶς μπορεῖ νάιναι φίλε μου, ἂν τὴν περιβάλλεται ἀπὸ τόσο πλῆθος καϊκάλο; Εἶναι τῆς οἰ-κονείας τῶν σπονδυλοκότων, τῆς συνομοταξίας τῶν ὀστροκοδέ-ων, καὶ τοῦ γένους τῶν ὀστέ-ων μαστοφόρων!

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΚΑΙ Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΣΑΣ

Ν ι κ ο λ έ τ τ α ν Γ κ ἄ ρ μ π ο ι.

Ἐχετε μήπως, καμμίαν συγγέ-νειαν μὲ ἐκείνην ἐκεῖ, πῶς τὴν λέν, τὴν Γκρέτα Γκάρμπο; Ἀν ναί, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς συλλυπηθῶ, ἂν ὄχι, πολὺ χαριτω-μένον τὸ ψευδώνυμόν σας. Πάν-τως σὰς εὐχαριστῶ θερμὰ ποὺ πῆρατε τὴν ἐπιστολήν μου, ποὺ σὰς συνεβούλευσα. Εἶπατε πῶς σὰς ὤ-φελε; Νὰ τὸ παίρνετε κάθε μέ-ρα. Θὰ σὰς κάνει πολὺ καλό.

Φ ἄ ν ν ν Χ ἄ ρ σ τ, Κ ο π α ν ἄ ς. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ καλὰ σας λόγια γιὰ τὴν «Κ α θ η μ ε ρ ῖ ν ῃ Ἑ β δ ο μ ἄ δ α». Εἶδατε τί θελκτικὴ ἐφημερίς εἶ-ναι; Καὶ δὲν στοιχίζει τίποτε. Μόνον 2 δραχμαί! Θὰ διαβιβά-σω τὰ συγχαρητήριά σας εἰς τὸν κ. Ἀργισυντάκτην, ὅταν θὰ ἐκτυπῇ. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ φάρ-μακον κατὰ τῆς φιλίας, κάποιο λάθος θὰ ἔγινε στὸ φαρμακείο. Μπορεῖτε ὅμως νὰ τὸ διορθώσετε καὶ μόνη σας εἰχόντας μέσα λί-γο ἀκουαφόρτε.

Ἀ σ κ λ η π ῖ ο ν. Μὴν τὰ παίρ-νετε, δὰ καὶ τόσο τραγικὰ τὰ πράγματα! Ὑπάρχει ἕνα μέσον πρῶτης τάξεως σὺν τὰ ἀπαλλαγῇ-τε ὁριστικῶς τῆς καταστάσεως αὐτῆς. Καταπιῖτε πέντε κεφάλια σκόρδο διαμῖας, καὶ κατόπιν πη-γαίνετε νὰ κάμειτε ὀλίγον περὶ-πατον.

Ἀ πα ρ η γ ὄ ρ η τ ο ν. Σὰς ἀ-πατᾷ ὁ ἄνδρας σας κυρία μου καὶ ζητᾷτε συμβουλὴν ἀπὸ τὸν δικηγόρον σας; Ἀπατήστε τον καὶ σῆς κυρία μου, ἀπατήστε τον! Ἐκτός ἂν δὲν μορπῇτε, ὁ-πότε πηγαίνετε εἰς μοναστήριον.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Νέα βιβλία

Ἐπειδὴ δὲν κατορθώσαμε ἀκό-μη νὰ τελειώσωμε τὸ νῆδ μυθι-στόρημα «Στὰ Ἑρῆβη τοῦ Ἡ λ ι ο π ο ρ ο ῦ», ποὺ μᾶς ἔ-στειλε ὁ κ. Πέδρος Γλυκαλάτος, (δοσιμαῖα σήμερα στὴ σελίδα 2037½) γι' αὐτὸ δηλοῦμε σοβα-ρῶς δτι θὰ τὸ κρινόμε στὸ προ-σεχές.

Ἐπίσης ἐλάβαμε:

Νίκου Φοιτητοῦ: «Ἀποκοι-μισμένα δειλινά», στί-χοι. Γιώργου Παραγιώργου: «Ἀγορροῦν νημέον σι-στογασμοῖς», ποιήματα, Φοί-βου Λυσία: «Ὁ κάλος τοῦ Ἀ γ ῖ ο υ Β α ρ θ ο λ ο μ α ῖ ο υ» ἱστορικὸν σημεῖωμα καὶ Νοτίᾳ Περαιδρέει: «Χ. Χ. Χ.», ἐπιστη-μονικὸν σύγγραμμα μὲ συνέχεια.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙΕ ΚΑΙ ΝΑ ΦΡΙΤΤΕΤΕ

ΜΑΓΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ποῖον πτηνὸν λέγεται ἀπὸ τὸν καὶ διατί; (Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ προσεχές)

ΤΑ ΤΡΙΑ ΣΠΙΡΤΑ

Πῶς μπορεῖτε μὲ τρεῖα σπῖρτα νὰ κατασκευάσετε ἕνα σπιτάκι ἐ-ξοχικόν, ἕνα ἄλλο χειμωνιάτικο στὴν πόλιν, ἕνα αὐτοκίνητο καὶ μιὰ πυροσβεστικὴ ἀντλία μὲ τοὺς σωλήνας τῆς γεμάτους νερό; (Ἡ λύσις στὸ προσεχές)

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ἐχετε ἕνα τέταρτο καρτελιού τῆς μιᾶς ὁκάς καὶ πρόκειται νὰ τὸ μοιράσετε σὲ 157 ἀνθρώπους μεγάλους καὶ 15 παιδιὰ, πόσο θὰ δώσετε στὸν καθένα ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ πόσο στοὺς μι-κροὺς;

Ὑπολογίζονται στὴν μοιρασιά καὶ τὰ ψίχουλα. (Ἡ λύσις εἰς τὸ προσεχές)

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΕΡΩΤΗΜΑ

Πόσα κάνουν 1+2+3+85+2 +0+20 +35½+83¼ + 000 +7—3 X8:484;

(Ἡ λύσις εἰς τὸ προσεχές).

Σοφὰ Λόγια

Πέντε καὶ πέντε κάμουν δέ-κα, λέγει ἡ μαθηματικὴ ἐπιστή-μη. Κακῶς! Κάνουν ἀκόμη δύο φορές καὶ τὰ πεντάδαμα τοῦ Κα-ναδά.

(Νεύτων)

Ὅταν ἡ μέρα ἀργεῖ νὰ ἔμμε-ρώσῃ, πρέπει ἐξάπαντος νὰ πα-ραδεχθῶμεν ὅτι κανεὶ συνεφερία.

(Φλαμμαριόν)

ΚΑΙ ΟΛΙΓΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Πατέρα, δός μου ἕνα τάλ-ληρο.

—Τί θὰ τὸ κάνῃς; —Θὰ πάω ἐνδρομή.

ΝΕΟΔΗΜΙΚΗ ΛΟΧΟΤΕΧΝΙΑ

ΝΕΟΠΛΟΥΤΟΙ

Μεγαρο καλλιμάραρο και μέσα
μια οικογένεια άστων χυδαία
που πλούτισε τυχαία και μοιραία.

Λαμπρόφωτες και στολισμένες σάλες
μ' επίπλωση από το «Ρυθμό» σπανία:
επίδειξης ρεκόρ και συνομαρία.

Κι' από τη δριμύνη διδωθήκη
προβάλλει ο Παλαύς φυλακισμένος
ολόκληρα δυό χρόνια ο καυμένος.

Και πάρα κει ο Βουτυράς κι' ο Λάσκος,
ο Μυριθήλης, ο Γρυπάρης κι' άλλοι
κι' απ' την ανάποδη καμπόσοι Γάλλοι.

Παίζει το «Αβε Μαρία» ή πιανόλα
σε τέμπο—άν αγαπάτε—«άλλεγκρο πρέστο»
κι' ο φωνογράφος τός...«Λενιό μου πρέστο».

Κι' ο οικοδεσπότης τώρα καθισμένος
πάνω στο πλούσιο περικό χαλί του.
διατάζει να του φέρουν το σκυλί του.

Κι' έτσι στής προσευχής τ' άλλεγκρο Πρέ-
στο
και στής Λενιώς» την πλήρη αρμονία
προσθέστε του σκυλιού τη φασαρία.

Κι' όπως περνούν οι άνθρωποι απ' έξω
θαυμάζουνε το σπίτι του χωριάτη
και τόν περνούν για βέρο άριστοκράτη.

Μ' αν ήξεραν... Με πόση ειρωνεία
θάστρεφαν μ' αηδία το κεφάλι
για το κακό της κοινωνίας χάλι!

ANT. Σ.....

□ □

ΒΟΥΒΟΣ ΠΑΛΜΟΣ

Την φώναξαν με μομφή: «σκληρόκαρδη»
επειδή δεν τους έδειξε τα δακρυσμένα της
μάτια. Την είπαν: «ανάσθητη», επειδή έπνι-
ξε τούς λυγμούς της και χαμογέλασε σε μι-
αν ύστατη προσπάθεια.

«Σκληρόκαρδη... ανασθητη...». Κι' όμως
κανείς δεν πήγε να δη τις χαρηνές το νο-
τισμένο απ' τα δάκρυα περθετικό της ποισ-
κεφάλι. Κανείς δεν έσκυψε να δη βαθιά της
την ραγισμένη της καρδιά...

ΔΕΣΠΩ

□ □

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΕΣΒΥΣΑΝ...

*Ονειρα ντισαφτέρωτα, έλλιδες μου γλυ-
κειές, χαρές και ναιάτα, όλα μου φύγατε,
δλα μ' αφήσατε έρημο, μόνος;

Μπορώ στα συντρίμια σας γονατισμένος
κλαίω και πάλι για τα παλιά! Τα όμορφα,
τ' αβέγαστα, τ' αγαπημένα μου, τα περασμέ-
να, φύγαν, γαθήκαν, έσθυσαν... μαζί μ'
αυτά και η μόνη μου ή στερνή χαρά.

Μπροστά στο λείψανο μιάς μου αγάπης
θυσιάζω τώρα στινιές νύκτιές. Μ' άφου
χαθήκαν τί περιμένο κι' αναπολή;

*Ονειρα που έσθυσαν, έσθυσαν για
πάντα...

ΛΙΑ ΛΕΣΤΟΝ

Η ΛΕΝΙΩ

—Λενιό, Λενιό, πού βρίσκεσαι;
—Τώρα, έρχομαι.

—Έλα λοιπόν γυρίστρα, δευτέρωσε ή
κυρά-Κατίνα κι' έσκυψε πάνω απ' τα κάγ-
κελλα της σκάλας κοιτάζοντας κάτω στην
αυλή.
Τό σπίτι της κυρά-Κατίνας χωριζόταν απ'
το δικό μας μ' ένα μεσότοιχο, μ' απ' το
δαμάτιο που δρισκοτόταν στην ταράτσα μας
μπορούσα να βλέπω και ν' άκούω ό,τι γινό-
ταν στον έξωστη του γειτονικού μας σπι-
τιού. Άκουσα τα δήματα της Λενιώς στη
σκάλα κι' έκανα να βγώ, μ' αντίκρυσα τη
σιλουέττα της κυρά-Κατίνας άνοιμπισμένη
άκόμα στα κάγκελλα και τραβήχτηκε μέσα.
Έστρεψε αντί για ν' άκούσω τί θάλεγαν.
'Η κυρά της παραπονιόταν πως δεν μπορού-
σε να τη στείλη πουθενά, δίχως αυτή να
δωρή ευκαιρία να κόψη τη δόλτα της.

Σάν έπαψαν οι φωνές άνηκα στην τα-
ράτσα μας κρατώντας ένα βιβλίο. Διάβαζε
τάχα. Γύρισα τα μάτια μου στον έξωστη
κι' είδα τη Λενιώ που σκούπιζε. Μ' άντε-
λήφθηκε και κείνη και σταμάτησε. Χαμογε-
λάσαμε. 'Υστερα άφου κίτταξε με προσοχή
γύρω της, μούδειξε άνοιχτά τα δάχτυλα του
δεξιού της χεριού, ένώ με άλλο έπιασε ένα
κλαδί της σκιάς, πούταν φυτεμένη στην
αυλή κι' έωσανε έσπεσε τον έξωστη. Κούνη-
σα το κεφάλι καταφατικά—σημάδι πως εί-
χα καταλάβει—κι' έφυγα θασμάζοντας τη
πανουργιά της γυναικάς.

□ □

Στις 5 ή ώρα στο πάρκο—αυτή ήταν ή
σημασία του συνθήματος— έσφιγγα στην
άγκαλιά μου τη Λενιώ. Μηχανικά είχα άρ-
χίσει, πιάνοντάς της τα χέρια, δίχως να
προσέξω πως είχε προφέρει τη συνηθισμέ-
νη λέξη, που λέν όλες οι γυναίκες σαν θέ-
λουν να σου δώσουν θάρρος: «Κρυώνω».

Φυσικά δεν αλλάξαμε όρκους αιώνας ά-
γάπης και πίστης μα ή ώρα πέρασε όμορφα
με τη φλυαρία. Όταν φεύγαμε τη ρώτησα:

—Γιατί σε προσέχουν τόσο οι άνδρες
Λενιό;

—Ξέρω κι' εγώ, μ' άπάντησε. Κι' έπειτα
είναι τόσο κοντοί: δεν τό πιστεύεις;

Μιλούσε φυσικά—άπλά—δίχως προσποίη-
ση. Δεν ένοιωθε άλλωστε την ανάγκη να
πή ψέμα. Τόν έρωτα τόν ζητούσε σαν κάτι
φυσικό κι' άπαραίτητο, δίχως να τη νοιά-
ζει αν έλλαζε από μέρα σε μέρα, το πρό-
σωπο που της τόν χάριζε.

□ □

Σαφνικά χάσαμε τη Λενιώ. Είχε βγή την
Κυριακή έξω και δεν ήρθε τό δαδύ. Ούτε
την άλλη μέρα. Κι' ή κυρά-Κατίνα, για νά-
χη την συνειδηση της ήσυχ πήγε και τό
δήλωσε στην άστυνομία. 'Υστερα από καιρό
μάθαμε πως την είχε ναιως κούρεας στο
σπίτι του. Βούιξε ή έννοιονα και για μέρες
ήταν τό καθβεροδυνο θέμα στο κοινοπολιό
της γειτονιάς. Μα σιγά-σιγά ξεχάστηκε.
Προχτές την άντάκωσα στο δρόμο. Προχ-
ρούσαμε μ' αντίθετη διεύθυνση κι' όταν οι
ματιές μας διασταυρώθηκαν με γνώρισε:

—Λενιό! ήρθέισα.

—Γιεν! διώρθωσε.

Σέ λίγο βρισκόμαστε καθισμένοι ό ένας ά-

ΜΑΣΚΕΣ

Καί ποιός δεν φορεί τη μάσκα, που σκε-
πάει την κάθε μας σκέψη τόν κάθε μας
πόνος; Ποιόν ή ζωή δεν άνάγκασε να μετα-
χειρίζεται τό βαρύ αυτό χόρσιμα της ψυ-
χής απ' τόν ξένο κόσμο που γελά στην λύ-
πη μας και κλαίει στη χαρά μας; 'Η μάσκα
όμως αυτή, έρχονται στιγμές που γίνεται
τόσο βαρεία κι' άφόρητη, που δεν άντέχεις
πιά... Τότε τρέχεις σε μιá σκοτεινή γωνία,
να την βγάλεις μ' ένα στεναγμό άνακουφι-
σεως, αφήνοντας έλεύθερη την άληθινή μορ-
φή να ζήσει και να τρέξουν δυό θερμά δά-
κρυα να μαλακώσουν τό κουρασμένο πρό-
σωπο.

Πόσο μετανιώνεις όμως όταν πρέπει να
την ξαναφορέσεις, πόσο δύσκολο είναι τό
ψεύτικο γέλιο... Άλλά νά: ένα ειρωνικό
γέλιο κάποιου άδιάκριτου που είδε τόν πό-
νο σου, δίνει δύναμη να φορέσεις πάλι
τό ψέμμα, την ύποκρισία, κρύβοντας ζηλό-
τυπα την κάθε σου θλίψη, την κάθε σου ά-
γάπη, τόν κάθε σκοπό...

Την φοράς τόσο, που από την πολύ χρή-
ση, τα σκληρά κουφώματα της μάσκας, τρα-
θούν τ' άληθινά χαρακτηριστικά, στο ψεύ-
τικο καλοσύνη, κι' όταν μιá μέρα μακρινή,
πάλι την βγάλεις, έμπρός στον καθρέφτη
βλέπεις ένα ήλιθιο χαμόγελο πονεμένο, στο
άληθινό σου πρόσωπο, όμοιο σχεδόν με τό
ψεύτικο, δυό μάτια άπλανή, που λίγη δια-
φορά, έχουν μ' έκεινες τις σχισμένες τρύ-
πες της μάσκας νά, που αν δεν κούλυσε ένα
δάκρυ, έμποδισμένο τόσο καιρό να χυθή έλεύ-
θερο, θά νόμιζες πως έγινε μιá δεύτερη μά-
σκα, όμοια με την πρώτη...

Νά οι άνθρωποι, αιώνιοι πιερότοι, στο
αίώνιο καρναβάλι της ζωής.

ΤΖΙΣΚΑ

πέναντι στον άλλο, σ' ένα ζαχαροπλαστείο
και μπόρεσα να την κοιτάξω καλύτερα.
Φορούσε μιá όμορφη τουαλέττα κι' ένα κα-
λοραμμένο παλτό. Τα μάτια της, φορτω-
μένα ρίμμελ, δεν είχαν την πρώτη τους
λάμψη κι' οι πούδρες δεν μπορούσαν να
κρύψουν απ' ένα προσεκτικό μάτι, τα ση-
μάδια μιáς κούρασης.

—Πώς τό περνάς, καλά; ρώτησα.

—Άς είναι καλά οι φίλοι σου.

Οι φίλοι μου; παρανεύτηκα. Τό κατά-
λαβε και συμπλήρωσε.

—Οι άνδρες δηλαδή. Θυμάσαι τί σουχα
πή μιá μέρα στο πάρκο;

Θυμόμουν βέβαια, πως μιá άμόρφωτη γυ-
ναίκα είχε με τό ένστικτό της καταλάβει
μιá άλήθεια της ζωής. Σέ λίγο χωριστήκα-
με. Μα στη σκέψη μου ξανάβρε για κάμπο-
σες μέρες ή εικόνα ενός κοριτσιού που με
τό ένα χέρι κρατούσε τό κλαδί μιáς σκιάς,
ένώ με άλλο ώριζε την ώρα ενός ραντε-
βού...

Και τό κορίτσι αυτό ήταν τόσο διαφορε-
τικά από την γυναίκα που άντάμωσα στο
δρόμο. Τόσο διαφορετικά...

ΕΛΓΑΡ

«Έβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρά 15, Αθήναι

(Όπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξάμηνος	» 100.—
Έτησία έξωτερικού	Διρ. 1.10.
» Αμερικης	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαϊζώνας 22)

Τά χειρόγραφα, δημοσιεύμενα και
μη δεν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Σώτον Ψαλτίδη ν. Συμπαθητική ή
«Σερενάτα» σας άλλά όχι και δημοσιεύσιμη
γιατί είναι πολύ άπλοή και παιδιαστική.
Τέντυς. Τό γράψιμο καλύτερο μα τό θέ-
μα πολύ κοινό και χωρίς ενδιαφέρον.
Εύ άγ. Ψιμόριφον. Έγκρίνεται ή
«Έγκατάλειψη». Τό άλλο πολύ κατώτερο.
'Αν ή συχον. Ένας-δυό στίχοι καλύτε-
ροι, μα στο σύνολο όχι δημοσιεύσιμο. Κι'
ό τελευταίος στίχος καθόλου ποιητικός.
Ντίβαν Ι. Σ. Πολύ πρωτόλειο τό «Πα-
ραμύθιο». Μη διάξεστε να δημοσιεύσετε.
Μανώλη ν Φουγκουλόζη ν. Μά

τριό τό ποιήμα σας. Κοινή στιχοπόνη χα-
ρίς καμιά πρωτοτυπία. Γρηγ. Ρουμα-
λιώτη ν. Άτεχνα τό ποιήματά σας. Τό
«Αγάπη στο χωριό» έχει πολλά μερικά
λάθη. 'Η «Χωριατοπούλα» άδούλευτη. 'Ε-
κείνο τό «μαγούλια σαγκουίνια
(!!!)» είναι κυριολεκτικά φοκικό! 'Αν-
τώνιον Κωνσταντόπουλον. Πο-
λύ φλύαρο τό πεζό σας. 'Επανλήψεις τών
ιδίων κοινοτοπιών από την άρχή έως τό
τέλος. Μην προχειρογράφετε. Πάριν
Φουξή ν. Μπορείτε να γράψετε καλύτερα
πεζά από τό «Όταν θάρρη ή ώρα». Συνε-
πώς... Διονύσιον Κρεκούκιαν. Τό
δεύτερο τετράστιχο θέλει διόρθωμα για
να γίνει δημοσιεύσιμο τό ποιήμα σας. Τό
«Ξανάβρε» δεν μπορεί να ριμαρή με τό «ά-
γάπη». Π. Ν. Κ. Όχι δημοσιεύσιμο τό
ποιήμα σας. Μερικοί στίχοι του καλοί, άλ-
λοι πάλι (όπως λ.χ. τό τρίτο και τό έκτο
τετράστιχο) χωρίς κανένα μέτρο και έντε-
λώς άδούλευτοι. Λεονάρδον Στεφά-
νου ν. Καί σεις έχετε έσφαλμένο μέτρο
και γενικά ό ρυθμός του ποιήματός σας εί-
ναι έλαττωματικός. Άλλού μεταχειρίσεσθε
ένδεκασύλλαβο, άλλού δεκατρισύλλαβο, άλ-
λού δεκαπεντασύλλαβο κ.λ.π. 'Ιωάννη ν
Γκίκαν. Τό κρατούμε τό διήγημα για
να τό δημοσιεύσουμε όταν μας έλθη βολικά.
Τό όνομα όμως Ζάν τό χαλά πολύ γιατί
δίνει την έντύπωση ότι είναι μεταφρασμένο
διήγημα και όχι πρωτότυπο. Γι' αυτό θα
τό αλλάξουμε. Σωκράτη ν Κακουλί-
δη ν. Γεμάτο άσυναρτησίες τό ποιήμα σας.
Κυριάζετε και μόνος σας την άρχή του:

Μιά μικρούνα
χρονών δέκα έξη
στην βαρκούλα
ήχετ' ώρα έξη.

Γι' αγάπη μίλαγε
τ' άνθό της στόμα
όταν μ' έφίλαγε
τ' άβρό της χρώμα

Τών νη Μακρ. Κοινότητα τό θέμα του
πεζού σας. Χιλιεπιτομένα πράγματα. Για

Έκδόσεις

Κυκλοφορεί διά του Πρακτορείου
Τσαγγάρη τό τελευταίο ρωμάντζο του
κ. Περσέως 'Αθηναίου «Κάκια».

□ □

'Εκυκλοφόρησε σε περιποιημένη έκ-
δοση «Ρυθμού» τό βιβλιαράκι του κ.
Σύλβιου Μιράντη «Χωρίς επίσημες που-
πές» μ' ένα μεγάλο διήγημα και μικρές
πρόζες.

□ □

'Εξεδόθη ή ποιητική συλλογή της δος Μ.
Φαλαγκά «Μέσ' τ' ή νύχτα» και ευρί-
σκεται εις τό βιβλιοπωλεία 'Ελευθεροδάκη,
Βασιλείου, και «Εστίας». Οι άναγνώσται
μας θα εύρουν την συλλογήν και εις τό γρα-
φεία μας. Τιμή δρ. 50.

□ □

'Εξεδόθη και κυκλοφορεί τό 3ον τεύχος
του τρίτου έτους της «Φυματιολογί-
κης 'Επιθεωρήσεως», θεραπειτι-
κής και κοινωνιολογικής, όργάνου τών έν
'Ελλάδι φυματιολόγων Ιατρών, διευθυνόμε-
νης υπό του Ιατρού Κλεοδούλου Χρ. Κοκ-
κολάτου, με έξαιρετικές ενδιαφερούσας επι-
στημονικάς εργασίας.

τά καλά σας λόγια εύχαριστούμε.

Νίκον Μουστάκαν. Δυστυχώς έ-
μείς δεν μπορούμε να δημοσιεύσουμε τό ποι-
ήμα σας άφ' ενός γιατί είναι πολύ έπηρεα-
σμένο από γνωστό ποιήμα και δεύτερο γιατί
τό μέτρο του είναι λαθασμένο. 'Αφού είναι
τόσο άνάγκη να τό διαβάξη ή άγαπημένη
σας, δεν έχετε παρά να της τό στείλετε απ'
ευθείας. Νέλλη ν Σίβαν. Έγκρίνεται τό
πεζό σας. Π. Κ. λ. α. δ. κ. η. ν. Τό τελευταίο
σας δεν μας ικανοποίησαν. Τό «Γράμμα στο
φίλο» έχει μερικά λάθη και τό «Από μα-
κρινά» έπηρεασμένο από τόν «Νυμφίος»
του Γαπαρή.

Η ΤΡΟΦΗ ΠΟΥ ΙΚΑΝΟΠΟΙΕΙ

Παιδιά και μεγάλοι θά σας είνε
όργανισμός ένας, προσφέρετε Kel-
logg's Corn Flakes. Είνε πάντα τό-
σο άπολαυστικά και τραγανά. 'Ε-
τοιμα για σερβίρισμα και πάντοτε
φρέσκα και τελείως άρωματισμένα.
Σερβίρατέ τα με γάλα ή άφρογάλα
και φρούτα, στο πρόγευμα, γεύμα
ή δείπνον. Πολλοί είναι εις όλα τό
έδαδιμοπωλεία.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

Χειρ. - Ότορινολαρυγγολόγος
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗ-
ΓΗΤΩΝ LEMAITRE
ΚΑΙ HALPHEN

Δέχεται εις την νέαν αυτού
κατοικίαν Μέγαρον Μαλάμου.
'Εμ. Μπενάκη και Μαυροκορδά-
του 6, από 4—6 μ. μ. Τηλεφ.
29 - 562

Τις κρέμες του Scherk, που θα την
διατηρήσουν στην φυσική της ώμορ-
φιά και υγεία. 'Η κρέμα Τριζένα· της
ήμέρας· κάνει τό πρόσωπο λείο, όρο-
σερό και ίδιως μάτ. Προστατεύει τούς
πόρους και κρατεί ιδεωδώς την πούδρα.
Μόνον με τις κρέμες του Σέρκ εφαρμόζετε πραγματικά έπιστημ. περιποίηση που θα διατηρήση
την επιδερμίδα σας θελκτική. Τιμρί: Δρ. 70.- (βάζα), σωληνάριο τών Δρ. 35.- & 50.-. Έναντι 38ρ.
γραμψήμου άποστέλλεται δείγμα νυκτός. Γεν. Αντ. Οίκος Π. Ι. Μαγκριώτη, Νίκης 10, 'Αθήναι.

Τό βράδυ: 'Η κρέμα της νυκτός
(Scherk Cold Cream) κατασκευα-
σμένη από άγνά ύλικά (κερί και
λεπτά έλαια), καθαρίζει, τρέφει τούς
ιστούς και εξαλείφει τις ρυτίδες. Έτσι

ή επιδερμς σας ανανεώνεται αυτόματάς.
Μόνον με τις κρέμες του Σέρκ εφαρμόζετε πραγματικά έπιστημ. περιποίηση που θα διατηρήση
την επιδερμίδα σας θελκτική. Τιμρί: Δρ. 70.- (βάζα), σωληνάριο τών Δρ. 35.- & 50.-. Έναντι 38ρ.
γραμψήμου άποστέλλεται δείγμα νυκτός. Γεν. Αντ. Οίκος Π. Ι. Μαγκριώτη, Νίκης 10, 'Αθήναι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Σμαράγδα Χ. Σας ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Και ιδιαίτερος ο κ. Λαδάς. Βλέπετε λοιπόν πόσο είχατε άδικο ν' απειλίξεσθε και να πιστεύετε ότι το έκζεμα είχε κατακτήσει πιά χρόνιο κι' ανίατο; 'Αλλά δυστυχώς, βλέπετε, τα μαντζούνια και οι αλοιφές έχουνε ακόμη πάραση. 'Ενώ με λίγες ενέσεις σας απήλλαξε ο κ. Λαδάς του μαρτυρίου σας. Την επιστολήν σας του την διεβίβασα και σας συνιστά να μη εγκαταλείψετε άμέσως την δίαιτα. Για τάλλο ζήτημά σας δι' εύνοήτους λόγους θα σας ικαντήση ο ίδιος Ιδιαίτερος και λεπτομερώς.

Ερμιόνη. Για μὲν τις ρυτίδες των ματιών να βάψετε κάθε βράδυ ταυτοχρόνως και στα δύο μάτια μερικές θερμές κομπρέσσες. Πέντε, έως έξι άρκουν. Κατόπιν αφού τα σκουπίσετε να τα σκεπάσετε απαραίτητως μ' ένα κομμάτι στεγνό βαμβάκι επί ένα τέταρτο. Μετά να πάρετε μία κολνιέρη. 'Αν θέλετε φθινή πάρτε την λιπαράν Χαρέμ, και μ' ελάχιστην απ' αυτήν αλείψετε το ά-

νω και κάτω βλέφαρο. 'Αρχίζετε από τὸ ἑπάνω και κόνοντας κύκλο φθάνετε στο κάτω και κοντά στη ρυτί. Πρέπει όμως δλως επιφανειακώς να γίνεται ή ἐπάλειψη κι' όχι με δία.—Για τις ρυτίδες του προσώπου οφείλονται στην μετεγχειρητική ούλη και συνεπώς χωρίς προσωπική εξέταση είναι αδύνατον να σὲ υποβοηθήσω.

Χιόνα-Χιόν. Την απάντηση εις τὸ γράμμα σας θὰ την θρῆτε στην στήλην του παθολόγου ('Αλληλογραφία 'Ιατρού), του προσεχούς φύλλου.

Μορφάσα. Εἶνε τόσα τὰ κακά που μόνον μετά προσωπικήν εξέτασιν του κ. Λαδά θὰ ἦτο δυνατόν νὰ λάβετε τις πρέπουσες και κατάλληλες συμβουλές. Λοιπὸν νάρθῃτε και νὰ τὸν ἐπισκεφθῇτε και θὰ σας ἐξετάσῃ δωρεάν, φτάνει νὰ του πῆτε τὸ ψευδώνυμόν σας.

Λευκαδίτισσα. 'Εν πρώτοις δὲν πρέπει νὰ τὰ λούζετε με πηγαῖσιο νερό γιατί τ' ἀποξηραίνει και σπάνε. Για λίγο καιρὸ νὰ τὰ λούζετε μόνο με κρόκο αὐγού. Δηλ. θὰ βάψετε σὲ μία λεκάνη δυὸ κρόκους αὐγῶν και κατόπιν θὰ ρίχνετε μέσα 3 ποτήρια χλιαρὸ νερό και θὰ τὰ κτυπάτε πολὺ καλά ἔως ὅτου ἀφρίσουν σὰν σαπουνάδα. Κατόπιν μ' αὐτὸ νὰ τὰ ξεπλύνετε καλά, τρίβοντας τις ρίζες. Μετά αφού σκουπίσετε καλά τὸ κεφάλι τρίβετε καλά τις ρίζες με τὸ κάτω φάρμακο, πρᾶγμα ποὺ θὰ κάνετε και κάθε βράδυ.

Eau de vie 125 gr.
Camphre 25

Τὸ λούσιμο μιά φορά τὴν ἑβδομάδα. Μετὰ 2 μῆνες ξαναγράψτε μου, γιατί τότε θὰ χρειασθῇ γιὰ ν' ἀναλάβουν και στερεωθῶν.

Ὀλίβια Βίντορ. Για τις ρυτίδες των βλέφαρων νὰ κάνετε ὅ,τι γράφω λεπτομερῶς ἀνωτέρω πρὸς 'Ερμιόνη. Για δὲ τὰ μαλλιά ὅ,τι γράφω πρὸς Λευκαδίτισσαν. Τὰ χεῖλη νὰ τὰ ἐπαλείψετε με τὴν κάτωθι αλοιφήν:

Huile d' amandes douces 16 gr.
Cire blanche 7,50 gr.
Carminio ou Organette 1,50 gr
Huile de roses 3 gouttes

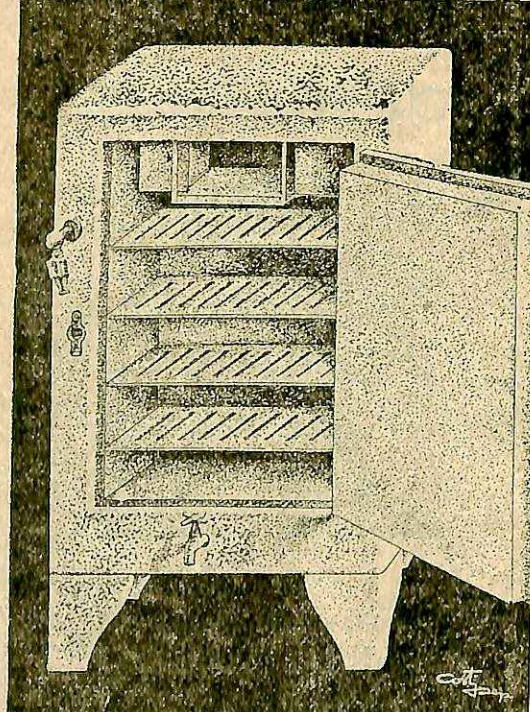
Ὀλγα Τσέκοβα. Με μιά δοῦρα των δοντιῶν βουτηγμένη μέσα στο κάτωθι φάρμακο νὰ περνᾷ τις τριχες ὁ ἀδελφός σας.

Chlorure d' ammonium 1.50 gr.
Acetate de plomb 1.30 >
Eleurs de soufre 1.80 >
Alcool pur 20 >
Glycerine 40 >
Eau de roses 200 >
Filocarpine 0,50 >

Ἡ χρήση πρὸ και βράδυ. 'Αποφεύγετε νὰ σας ἀπαντήσω γιὰ τὴν γνησιότητα των καλλυντικῶν ποὺ με ρωτᾶτε; Ἡ χρήση των δὲν σας ἔδωκε νὰ καταλάβετε ὅτι δὲν γίνεται νεώτερη κατὰ εἰκοσι χρόνια;

ΔΟΡΑ

Μὴν Ἀγοράζετε
ΨΥΓΕΙΑ ΕΥΛΙΝΑ ΠΡΙΝ ΔΗΤΕ ΤΑ ΝΕΑ
ΜΕΤΑΧΙΝΑ ΠΡΟΓΟΜΙΟΥΧΑ
ΨΥΓΕΙΑ ΠΑΓΩ

Τὰ ὅποια εἶναι
θεωρεῖται.

ΕΥΚΟΛΙΑΙ
ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Α-ΣΗΜΗΤΟΥ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
ΚΑΣΤΕΛΟΥ 39
ΑΡΙΘΜ. ΤΗΛ. 41-112

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ & ΕΚΘΕΣΙΣ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΠΛΑΣΤΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΣΤΟΔ-ΦΕΣΗ ΤΗΛ. 32159

"Οχι
ἐγκαύματα
οὔτε
λεκεδες

ἀλλὰ

μελαχροινὸ χρῶμα
δῖρωλὸ και ὠμορφο
μέ τὸ

ΗΛΙΟΛ
ΔΑΜΒΕΡΓΗ

Θαυμάζουμε τὰ ὠραία Μαλλιά!

Ὡς μόνον όταν εἶναι περιποιημένα. Ἡ σωστή περιποίησις εἶναι ὅλη, μιά φορά τὴν ἑβδομάδα λούσιμο με τὸ Σαμπουάν ΤΕΤΕ-ΝΟΥΑΡ (Tête-Noire) Κάθε φάκελλος περιέχει και τὸ εἰδικὸ «ΣΕΒΕΚΛΑ» ποὺ δίνει στὰ μαλλιά φυσικὴ γυαλάδα, ὕγεια και τὰ διατηρεῖ πάντοτε φρέσκα. Δύο εἰδῶν σαμπουάν ΤΕΤΕ-ΝΟΥΑΡ ὑπάρχουν: τὸ ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ γιὰ ξανθὰ μαλλιά, τὸ ΣΑΜΠΟΖΑΝ γιὰ τὰ σκούρα.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤÊTE-NOIRE

2 εἰδῶν: Shampooing και Shampoing

ΔΡΧΜ 12,50

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Γ. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

Κυρίες μου,

Πολλοί θέλουν νὰ μᾶς μιμηθοῦν εις τὴν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ τις ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ και ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι και τὸσον πολὺ εὐκόλον διότι ὁ κάθε τεχνίτης ἔχει και ἴδιαν μανταλιτέ. Μία ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ἰδίᾳ μας ἔχει τόσα προτερήματα ποὺ ὅπως και ἂν τὴν κάμετε εἶναι ὠραία ποὺ και χωρίς μιζαμπλι σας ἐξυπηρετεῖ θαυμάσια στην ἐξοχήν σας.

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀγίου Κωνσταντίνου 11 Ἀγίου Κωνσταντίνου 12

Τηλ. 53-100

ΦΟΙΝΙΞ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ὁ Ιατρός τῆς «Ἑβδομάδος» δέχεται τοὺς ἔχοντας ἀνάγκη των συμβουλῶν του ἀναγνώστας μας καθ' ἐκάστην, πλὴν Κυριακῆς, 4—7 μ.μ. Ἀγ. Δημητρίου 14.

Ἐπαρχιωτοποῦλαν Ἡράκλειον. Τὸ φάρμακο ποὺ σας ἐχορήγησε ὁ γιαιτρός σας ἦταν καλὸ ἀλλὰ στην προκειμένη περίπτωση ἐκείνου ποὺ θὰ σας ὠφελοῦσε περισσότερο εἶναι μᾶλλον τὸ Περμαγκανὰν και ἡ στύψη. Ἐναλλάξ δηλ. τὴν μία μέρα Περμαγκανὰν, και τὴν ἄλλη στύψη. Ἐπίσης μερικὰ Ὀ6 ὕλ-Ι χ θ υ ο λ έ. Ὅχι περισσότερο ἀπὸ 16. Ἐχετε ὅμως ὑπ' ὄψιν ὅτι αὐτὸ προέρχεται πολλὰς φορές και ἀπὸ τὴν ἀδυναμία γι' αὐτὸ φροντίστε νὰ τὸνώσετε και λίγο τὸν ὀργανισμό σας κáι μόνοντας μερικὰς ἐνέσεις Γκλουκονάτ-Κάλτσιου Χρωπεί. Κι' ἔχετε τέλος ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι ὅσο νευρῖαζετε τόσο τὸ χειρότερο. Μὴ ξανακάμετε πρὸς Θεοῦ ἐκείνο ποὺ ἐκάματε δυὸ φορές γιὰ νὰ στα-

ματήσουν. δὲν θὰ σταματήσουν ποτέ. Εἶναι φυσιολογικὴ ἡ κατάσταση. Κáι μόνοντας ὅμως ὅσα σας ἔγραψα θὰ μετριάσθουν στὸ ἐλάχιστο.

Ἡράκλειον. Ἐνταῦθα. Δὲν πιστεύετε δέξαισθε ὅτι ὁ μακαρίτης Ἡρακλῆς ἔπασχε ἀπ' αὐτὸ ποὺ πάσχετε τώρα ἐσείς, οὔτε ποτὲ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ του νὰ αὐτοκτονήσῃ γιατί ἦταν τόσο χρήσιμος. Πὼς τώρα σεις χρησιμοποῖσατε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, ἄλλος λόγος. Ἀς ἀφήσουμε ὅμως τὴ φιλολογία γιατί δὲν ὠφελεῖ. Θέλετε πραγματικὰ νὰ γίνετε καλά κι' ὅμως ἀφήσατε και μιά κατάστασις ἐπὶ δέκα δόκιμα χρόνια νὰ περᾶσῃ χωρίς νὰ σκεφθῇτε ὅτι σὲ κάποιον πρέπει νὰ καταφύγετε γιὰ νὰ διορθωθῇτε. Σεις προτιμήσατε νὰ κάμετε μόνος σας ὅ,τι κάποιος διαβάσατε και ἦταν ἐπόμενο νὰ μείνῃ χωρίς ἀποτέλεσμα, ἐφόσον ἔγινε χωρίς τὴν ὑπόδειξη κανενὸς ὑπευθύνου. Φροντίστε λοιπὸν νὰ μὲ ἐπισκεφθῇτε τις ὥρες ποὺ βρίσκομαι στὸ Ἰατρεῖο μου. Δὲν πρόκειται νὰ ἐπιβαρυνθῇτε με τίποτα και εἶμαι πρόθυμος νὰ σας ἐξυπηρετήσω ὅσο μπορῶ.

Σ. Π. Δημητριάδης

ΩΡΑΙΑ ΛΕΥΚΑ ΔΟΝΤΙΑ...

σ' ἑνα γελαστὸ στόμα προκαλοῦν αὐθορμήτως αἰσθημα συμπαθείας. Ἐπίσης και τὰ δόντια σας μποροῦν νὰ ἀρέσουν. Τὸ ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ θὰ σας βοηθήσῃ σ' αὐτό. Δόντια περιποιημένα με ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ ἔχουν ὠραιότεραν λάμψιν και ἐμφάνισιν. Παρὰ τὴν δυνατὴν καθαριστικὴν τῆς δυνάμιν ἡ ὀδοντόπαστα ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ δὲν προσβάλλει τὸ πολὺτιμον ὀδοντοσμάλτον, διότι τὰ καθαριστικὰ μόρια τῆς ὀδοντόπαστας ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ, εἶναι μαλακότερα ἀπὸ τὸ σμάλτον των ὀδόντων. Αὐτὰ πρέκει νὰ σκεπτόμεθα ἀγοράζοντες ἑνα σωληνάριον ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ

Ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ

163. 'Η μόνη συμβουλή που έχω να σας δώσω στην προκειμένη περίπτωση είναι να αφήσετε κατά μέρος αυτό το ζήτημα. Διόλου, μα διόλου δεν πρέπει να σας απασχολεί γιατί μπορεί να σας μπλέξουν και να σας δώσουν διάφορες συμβουλές ότι θα επιτύχετε αυτό που ζητάτε ενώ η μόνη «επιτυχία» που μπορεί ναχετε είναι να πάθετε καμιά συμφορά από την παληά ιστορία και τότε ασφαλώς θάνα ή δεύτερα, πλάνη χειρών της πρώτης. Άλλωστε αυτό δεν είναι πράγμα που υποπίπτει στην άμεση αντίληψη ώστε να σας κάμνη να το σκέπτεσθε τόσο πολύ. Δεν απολείεται εξ άλλου και αυτή μόνον ή σκέψις και η αγωνία του «γιατί να είναι έτσι αυτό» να σας βλάψη. Αφήσατε λοιπόν κατά μέρος τα άσπετα.

Π. Σ. Βλασίου 15. 'Ο λόγος που έφθασαν τα πράγματα σ' αυτό το σημείο δεν είναι άλλος από μια φυσιολογική εξέλιξη. Τώρα σώνει και καλά σεις θέλετε να έμπο-

δίσετε την εξέλιξη αυτή. Πώς θέλετε λοιπόν να γίνη; Και αν το επιδιώξετε μόνον πρόθετος κακού θα γίνη χωρίς καμιά πραγματική ωφέλεια.

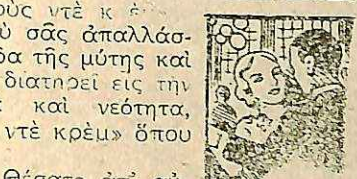
Α. Σ. Κυρρήστον. Τα πήρατε αλλά δεν γράφετε αν έγινε και τίποτε. Σας ωφέλησαν ή όχι; Τώρα με ρωτάτε μήπως πάθατε τίποτα από την χρήση. Ασφαλώς όχι με μόνον την διαφοράν ότι πρέπει να ξερω και ποιά ήταν τα αποτελέσματα. Γι' αυτό σας παρακαλώ, μια που βρίσκεσθε στας 'Αθήνας, περάστε να με συναντήσετε στη διεύθυνσή μου. Δεν πρόκειται να επιβαρυνθώ με τίποτ' απολύτως. Είναι ή καλύτερα λύσις αυτό. Ωσάνμωδι! Ηιούε

Χ. Ψ. Ω. Δεν είχα υπ' όψιν μου ότι βρίσκεσθε σε επαρχία γι' αυτό και σας έγραφα να με επισκεφθήτε. Ακολουθήσετε με σχολαστικότητα σχεδόν όσα σας γράφωμε

και να είστε βέβαιος ότι θα θεραπευθήτε. Θα είναι λίγο κουραστικό άλλ' είναι απαραίτητο. Θα πάρετε ενέσεις 'Ανδροσίνης Σίμπα και 'Υοχιμίνης Σίγγελ ανά δύο κυττά και θα κάμνετε την μία μέρα 'Ανδροσίνη και την άλλη 'Υοχιμίνη όταν τελειώσουν τότε θα πάρετε ενέσεις Στραυκνίνης των 2 χιλιοστών και Κάλτσιου Κλουκονά-Χρωπί των 10 και θα κάμνετε πάλιν ενάλ-λάξ από 10. 'Εν τώ μεταξύ θα πάρετε και κομπριμέ 'Ανδροσίνης και 'Υοχιμίνης από τα οποία θα παίρνετε δύο από το καθένα. Δεν είναι βέβαια ανάγκη να περιμένετε να τελειώσουν τα φάρμακα για να προχωρήσετε εκεί που πρέπει. Μπορείτε στο μέσον της θεραπείας να κάμνετε ότι επιβάλλεται με τη πεποίθηση ότι ο σκοπός σας θα επιτύχη τελικώς.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

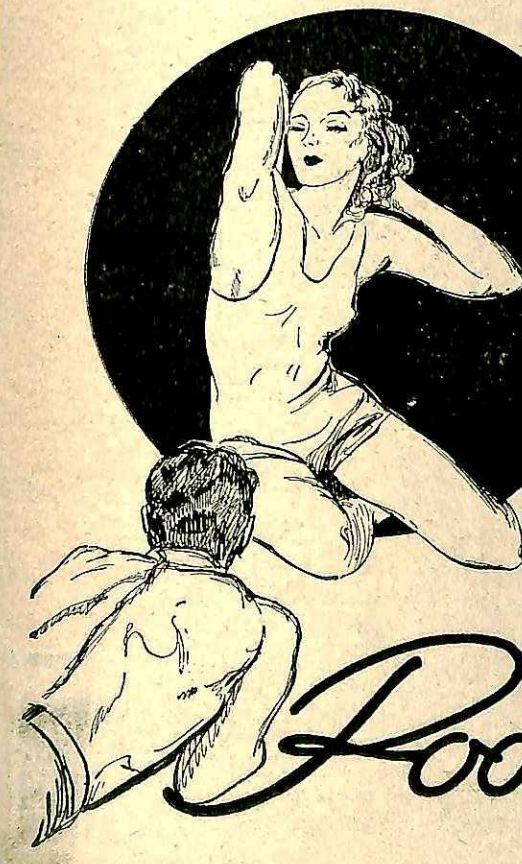
NEON! 4 ΠΟΥΔΡΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΗ -Αδιάβροχος-

1. 'Η κολλιτέρα πούδρα δια τ' ύπαιθρον, διότι είναι αδιάβροχος.
2. 'Η καλλιτέρα πούδρα δια τ' σπίτι, διότι δεν κάμνει ποτέ «πλάκες» επί τοῦ προσώπου.
3. 'Η πούδρα όπου κρατά, αλλ' κληρον την ημέραν, διότι είναι αναμειγμένη με «Μούς ντέ κρέμ».
4. 'Η πούδρα που σας απαλλάσσει από την γυαλάδα της μύτης και τοῦ προσώπου και διατηρεί εἰς την ἐπιδερμίδα δροσιά καὶ νεότητα, χάρις στην «Μούς ντέ κρέμ» όπου περιέχει.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΣ. Θέσατε απ' αὐ-
σας, κατόπιν βυθισατέ το ἐντὸς τῆς τῆς πούδρας στο δάκτυλό ποτηρίου ὕδατος. Ἀποσύρατέ το... 'Η πούδρα εἶναι πάντοτε καὶ τὸ δάκτυλό σας εἶναι στεγνόν. 'Η πούδρα αὐτὴ κρατᾷ παρά τὴν ἐφίδρωσιν καὶ τὸν χορὸν, τὸν βροχερὸν καιρὸν καὶ τὰ θαλάσσια μπάνια. Δὲν περιέχει κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα τριβουλίσια, που εἶναι δυνατόν νὰ εἰσέλθουν εἰς τοὺς πόρους τῆς ἐπιδερμίδος, νὰ φουσκώσουν καὶ νὰ προκαλέσουν τὸν σχηματισμὸν διεσταλμένων πόρων, μετῴρων στυγμάτων καὶ δλων τῶν μειονεκτημάτων τῆς ἐπιδερμίδος.

5.000.000 χαριτωμένα κορίτσια καὶ ὡραίες μητέρες μεταχειρίζονται κάθε πρωὶ τὴν πούδρα Τοκαλό, ἀναμειγμένην με «Μούς ντέ κρέμ». Ἀφαιρεῖ τοὺς διεσταλμένους πόρους. Οἱ παρασκευαστὰ ἐγγυῶνται ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

Μπορείτε δοῦν νὰ κάμνετε μετὰ τὸ μπάνιο σας ἡλιοθεραπεία χωρίς νὰ κινδυνεύετε νὰ καί τὸ δέρμα σας ἀπὸ τὴν μεγάλη θερμότητα τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, καὶ νὰ παρανοήσῃ τὸ ἀντισηθητικὸ θέμα, χάριν τοῦ ὁποίου τόσες γυναῖκες ἀποφεύγουν νὰ ἐκτεθῶν στὸν ἥλιο.

Μία ἐλαφρὰ ἐπάλειψις τῶν ἐκτεθέντων μερῶν τοῦ σώματος σας με κρέμα Ροδαλίνη λιπαρὰ θὰ «γλυκάνῃ» τὸ δέρμα σας καὶ θὰ τὸ ἀνακουφί-σῃ ἀπὸ τὴν φλόγῳσιν ποὺ αἰσθάνεσθε μετὰ τὴν ἡλιοθεραπεία, ἐνὸς σπυ-χρῶνός προσοδιδόντος τοῦ τις λιπαρῆς οὐσίας ποὺ ἔχασε θὰ τονώσῃ τοὺς ιστούς του καὶ θὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνο σκάσιμο.

'Η κρέμα Ροδαλίνη λιπαρὰ σας εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴ διατήρησι τῆς ὡμορφίας τοῦ δερματός σας.

Κρέμα
Ροδαλίνη
[Λιπαρὰ]

ΜΕΤΑΞΩΤΗ ΚΑΛΤΣΑ "ΑΛΜΑ"

Τρέξατε εἰς τὸ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΚΡΟΠΟΛ

ΕΡΜΟΥ 18^α

ΕΞΥΨΩΝΕΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΛΥΝΟΣ

Δοκιμάσατε τὴν χαρὰν τῶν καθαρῶν καὶ φυσικῶς λευκῶν ὀδόντων, με οὐλα υγεία. Χρησιμοποιεῖτε «ΚΟΛΥΝΟΣ», τὴν ἀντισηθητικὴν ὀδοντοκρέμαν τῆς ὁποίας ἡ παρασκευὴ στηρίζεται ἐπὶ μιᾷ ἐντέλῳ διαφύρου ἐπιστημονικῆς θεωρίας.

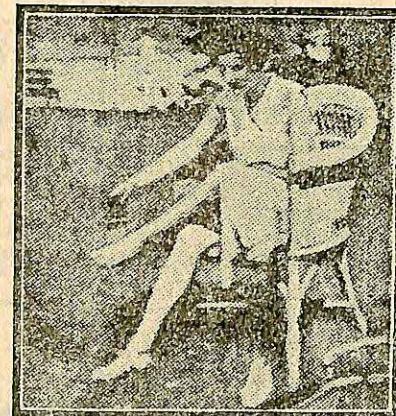
'Η «ΚΟΛΥΝΟΣ», περιέχει συστατικά τὰ ὁποία δὲν εὐρίσκονται εἰς τῆς ΚΟΙΝΕΣ ὀδοντοκρέμες. Εἶναι διαφορετικὴ ἐτιμὴ εἰς τὴν Χ καὶ ΧΙ Διεθνή 'Εκθεσιν Θεσσαλονίκης με Μένον Βραβεῖον ἐκτὸς Συναγωνισμοῦ.

Μὲ «ΚΟΛΥΝΟΣ» καὶ σεις θὰ ἀποκτήσατε λαμπρὸ χαμόγελο.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

Ο δόκτορας ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΤΑΙ μέ τὸ "Εὐσόμον" ΔΑΜΒΕΡΓΗ Χωρίς τὴν δυσοσμῖ- αν τῆς ναφθαλίνης. ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

DIALON

'Η μόνη ἐπιστημονικὴ πούδρα διὰ τὴν περιποίησιν τῶν ποδιῶν.

'Η Πούδρα DIALON ἀφαιρεῖ τὴν δυσάρεστον ὁσμὴν τοῦ ἰδρώτος, παρεμποδίζει τὴν ὑπερβολικὴν ἐφίδρωσιν, ἐξυπηρετεῖ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῶν σπορτ καὶ εἶναι ἀπαράμιλλος διὰ τὸ πουδράρισμα τῶν βρεφῶν καὶ ἀπαραίτητος διὰ τὴν περιποίησιν αὐτῶν.

Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία καὶ τὰ μυροπωλεῖα.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ENTERON

M. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσι. 'Εξέτασις καὶ δι' ἀκτίνων PONTKEN Ἀκαδημίας καὶ Ἱπποκράτους 196

Κρεμ
νεωλερισμός
τοῦ οἴμου L. RIVER

Ἡ ΝΕΑ
Κρέμα
MATITE

ΗΓΥΓΜΕΝΟΣ ΧΩΡΙΣ ΓΛΥΚΕΡΙΝΗΝ

'Επιτευχθεῖσα κατόπιν πολυετῶν πειραμάτων, ἀποτελεῖ τὴν καλλιτέραν δυνατὴν θάσιν διὰ τὴν πούδραν εἰς τὸ μακιγιάρισμα. Εἶναι μία μὴ λιπαρὰ κρέμα, μελετηθεῖσα εἰδικῶς διὰ τὴν ὀνομαστὴν πούδραν χωρὶς τάλκ (μάτ, διότι ὅλα τὰ συστατικά της εἶναι μάτ),

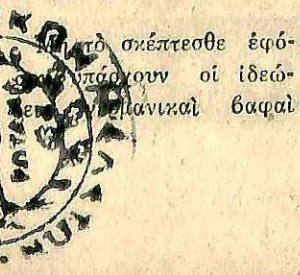
τὴν πούδραν MATITE
I. T. RIVER

PARIS

ΜΗΝΥΤΑΡ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ
ΜΟΛΑΣ

ΑΡΤΙ με τὰς ὁποίας δύνασθε νὰ βάψετε μόναι σας τὰ περσινὰ σας φορέματα καὶ νὰ τὰ κάνετε καινούργια καὶ μεδέρνα. Πωλοῦνται στὰ φαρμακεία καὶ ἐμπορικά.

Τὸ σκέπτεσθε ἐφό-
πιασθαι οἱ ἰδεῶ-
ναι μὴ μὴνικα βαφαί

Εμπριμέ

ΝΤΙΝΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ Σ^{ΙΑ}

5 ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 5

ΔΙΤΣ